

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τὰ περιεργότερα μουσεῖα τοῦ κόσμου

Οἱ «προσκομίσεις» τῶν πνευμάτων καὶ τὰ πανταλόνια τῶν Ἀγγλῶν

Στὴ Μελβούρνη βρίσκεται ἕνα περιεργότατο μουσεῖο. Εἶναι τὸ καλούμενο «μουσεῖο τῶν προσκομίσεων».

Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ πούμε γιὰ κείνους πού δὲν ἔχουν ἐξοικειωθῇ μὲ τὴν πνευματιστικὴ ὁρολογία, ὅτι οἱ «προσκομίσεις» εἶναι ἀντικείμενα πού φέρουν μαζί τους τὰ πνεύματα, ὅταν ἐπισκέπτονται τοὺς ζωντανούς καὶ πού τὰ ἀφήνουν φεύγοντας, σὰν νάθελαν νὰ δώσουν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο χειροποιήστες ἀποδείξεις γιὰ τὴν ἐπίσκεψί τους. Σὲ μιὰ περίπτωσι π. χ. τὰ μέλη ἐνὸς πνευματιστικοῦ ὁμίλου, πού συνεδρίαζε στὸ Βουκουρέστι βρῆκαν μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ πνεύματος ἕνα λίθο μὲ ἐπιγραφὴς τῆς ρωμαιοῦς περιόδου. Κάποτε ἄλλοτε, στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἕνα πνεῦμα ἔφησε πᾶνω στὸ τραπέζι ἕνα δακτυλίδι πού φοροῦσε στὸ χέρι του. Μιὰ ἄλλη φορά, τὸ πνεῦμα θεωροῦσε καλὸ νὰ φέρῃ μαζί του μιὰ καμπάνα, πού, φεύγοντας, τὴν ἔφησε πᾶνω στὸ τραπέζι!...

Πολλὰ παρόμοια ἀντικείμενα ἔχουν συγκεντρωθῇ καὶ ταξινομηθῇ μὲ ἐπιμέλεια στὸ πρωτότυπο «μουσεῖο προσκομίσεων» τῆς Μελβούρνης.

Ἡ ἴδρυσι αὐτοῦ τοῦ μουσεῖου ὀφείλεται στὸ ἀκόλουθο περιστατικό:

Βρισκόταν ἄλλοτε στὴ Μελβούρνη ἕνας ἀγράμματος τσαγκάρης, ὁ Κάρλος Μπουλέ, πού εἶχε ἐπιδοθῇ στὸν πνευματισμὸ κι' εἶχε ἀποκτήσει τὴ φήμην ἱκανωτάτου μέντιουμ. Ὁ Μπαίλε, λοιπόν, ἔκανε διαρκῶς ἀποκαλύψεις ἀρχαιολογικῆς φύσεως καὶ ἱσχυριζόταν ὅτι ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ ἀρχαιολόγου Ἐντουανν Ρόμπινσον. Καὶ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀποκαλύψεις συνοδεύονταν κι' ἀπὸ μιὰ «προσκομίσι».

Ἔτσι γεννήθηκε ἡ ἰδέα νὰ ἰδρυθῇ ἕνα εἰδικὸ μουσεῖο, ὅπου νὰ τοποθετηθοῦν οἱ «προσκομίσεις» τοῦ Μπαίλε, μαζί μὲ ὅλες ἐκεῖνες πού θὰ μπορούσαν νὰ συγκεντρωθοῦν ἀπὸ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου.

Στὴν Οὐάσιγκτων, ἐξ ἄλλου, ἐγκαινιάσθηκε τὸ 1947 τὸ «μουσεῖο τῶν ἀπατών». Σ' αὐτὸ ἔχουν συγκεντρωθῇ διάφορα «στοιχεῖα» ἀπὸ ἀπάτες: συναλλαγματικές, συμβόλαια, ἀντικείμενα κτλ. Τὸ περιεργότερο ἀνάμεσα σ' αὐτὰ εἶναι μιὰ... μηχανὴ γιὰ τὴν παραγωγὴ ἀτομικῶν βουβῶν. Αὕτῃ τῇ μηχανῇ τὴν εἶχε ἀγοράσει μιὰ ἡλικιωμένη κυρία ἀπὸ τὸ Σάν Φρανκίσκο ἀντὶ 60.000 δολларίων.

Ἐνα ἄλλο περιεργὸν ἀντικείμενο εἶναι μιὰ μηχανὴ γιὰ τὴν ἐξαγωγή τοῦ χρυσοῦ πού βρίσκεται μέσα στὴ θάλασσα. Ἐνας ἀφελὴς ἐπιχειρηματίας ἀπὸ τὴ Βαλτιμόρη τὴν ἀγόρασε ἀντὶ 150 χιλιάδων δολларίων!...

Ἐνα ἄλλο πρωτότυπο ἴδρυμα εἶναι τὸ «μουσεῖο τῶν παντελονιών», πού μιὰ Ἀγγλίδα, ἡ κυρία Φρειδερίκα Ὀλόνγκερ, ἴδρυσε πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια στὸ Λονδίνο. Ἡ Ἀγγλίδα αὕτη σκέφθηκε ὅτι τὰ παντελόνια τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Ἀγγλίας ἀποτελοῦσαν ἱστορικὰ κειμήλια. Ἰδρύσει, λοιπόν, αὐτὸ τὸ μουσεῖο, πού περιλαμβάνει σήμερα ὀκτὼ μεγάλα δωμάτια, ὅπου εἶναι ταξινομημένα μέσα σὲ ντουλάπες παντελόνια διαφόρων Ἀγγλῶν πού διέπρεψαν στὴν πολιτικὴ, στὸ στρατό, στὶς ἐπιστήμες, στὰ γράμματα, στὸ θέατρο κτλ. Μεταξὺ αὐτῶν βρίσκονται παντελόνια τοῦ Ντάρβιν, τοῦ Γλάδστωνος, τοῦ Ντισραέλι, τοῦ Πίτ, τοῦ Σέλλεϋ, τοῦ Λόρδου Μπάυρον τοῦ δοῦκος τοῦ Οὐέλλινγκτον κτλ.

Παρεμφερῆ εἶναι τὸ «μουσεῖο τῶν ὀμπρελλῶν» καὶ τὸ «μουσεῖο τῶν ὑποδημάτων» πού βρίσκονται καὶ τὰ δύο στὴν Ἑλβετία. Στὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ διατηροῦνται οἱ ὀμπρέλλες τοῦ Βέρντι, τοῦ βασιλῆς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου Φιλίππου, πολλῶν διασημῶν καρδινάλιων κτλ. Τὸ δεύτερο περιλαμβάνει περισσότερα ἀπὸ 7000 ζευγάρια παπουτσιῶν. Τὰ παπούτσια αὐτὰ παρουσιάζουν ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν δεικνύου τὴν ἐξέλιξι τῶν εἰδῶν ὑποδήσεως κατὰ τὴ διάρκεια τῶν αἰώνων.

Ἀλλὰ τὸ καταπληκτικότερο ἀπὸ ὅλα εἶναι τὸ «μουσεῖο τῆς φιλαρμονικῆς» πού βρίσκεται στὸ Λίβερπουλ καὶ πού περιλαμβάνει μέσα σὲ 28 μενᾶνες αἰθουσὲς πᾶνω ἀπὸ 10.000 ἀντικείμενα, πού χρησιμοποιοῦνται κατὰ τὴ διάρκειά τῶν αἰώνων ἀπὸ ἄντρες καὶ γυναῖκες γιὰ τὴν ποίησιν τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματος. Μεταξὺ αὐτῶν βρίσκονται καὶ ἀντικείμενα πού χρονολογοῦνται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου.

Ἐξ ἄλλου κι' οἱ ἀνθρώπινες ἀδυναμίες ἔχουν τὰ μουσεῖα τους. Ἔτσι υπάρχουν τὰ «μουσεῖο τοῦ καπνοῦ» καὶ τὸ «μουσεῖο τοῦ κρασιοῦ», τὸ πρῶτο στὸ Μπούντε τῆς Γερμανίας καὶ τὸ δεύτερο στὴν πόλιν Μπὼμ τῆς Βουργουνδίας.

Η “ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ,”

Πρωτότυπο διήγημα

Ἐπὶ τῆς σταδιοδρομίας ἐνός νέου συγγραφέως ὠρισμένες στιγμὲς πού ἀποτελοῦν πραγματικὸς σταθμὸς στὸ δρόμο τοῦ πρὸς τὴν διασημότητα: τὸ πρῶτο συμβόλαιο μὲ τὸν ἐκδότη, ἡ πρώτη ἀμοιβή, τὸ πρῶτο τυπωμένο ἀντίτυπο τοῦ πρώτου βιβλίου — καὶ ἡ μέρα πού θὰ δῇ γιὰ πρώτη φορά τὸ βιβλίο του σὲ παλαιπωλεῖο...

Ὁ Ζάν Νορβάλ εἶχε πλησιάσει σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ καροτσάκια τῶν πλανοδίων παλατιοδωμάτων καὶ ἀνάμεσα στὰ διάφορα βιβλία πού ἦσαν ἐκτεθειμένα φύρδην-μύδην μέσα ἐκεῖ, ἀντίκρισε ἕνα ἀντίτυπο τοῦ ρομάντσου του «Ἀναστασία». Ἐνα ἀριστὰ διατηρημένο ἀντίτυπο, ὅπως ἀμέσως διαπίστωσε. Καὶ ὅμως ἦταν κι' αὐτὸ μέσα στὸ σωρὸ ἀπάνω ἀπὸ τὸν ὁποῖο φηγοῦριζε μιὰ ἐπιγραφή «Ὁ,τι διαλέξετε μὲ τριάντα φράγκα».

Δὲν εἶχαν περάσει ἀκόμη παρὰ ἐλάχιστοι μῆνες ἀπὸ τότε πού ὁ «Ἀναστασία» εἶχε τεθῇ σὲ κυκλοφορία μὲ τὴν καθορισμένη τιμὴ τῶν 500 φράγκων. Γι' αὐτὸ τοῦ φάνηκε περιεργὸ πὼς εἶχε ξεπεσεῖ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ φτηνὰ βιβλία τοῦ καροτσοῦ, μὲ τὴν ταπεινὴν μολύβδι τῆς συγκρίσεως: «Ὁ,τι διαλέξετε... Ἀκούς ἐκεῖ!

Ἐνῶ ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἀπλάσε αὐτόρμητα τὸ χέρι του, πήρε τὸ βιβλίο καὶ μηχανικά ἀρχισε νὰ τὸ ξεφυλλίζει. Ἀλλὰ ἦταν γραφτὸ νὰ δοκιμάσῃ καὶ νὰ συγκινητικὴ ἐκπληξὴ ὁ συγγραφεὺς τῆς «Ἀναστασίας». Ἀνάμεσα στὶς σελίδες τοῦ τόμου βρισκόταν ἕνα φέιγ-βολάν, ὅπου ὑπῆρχαν τυπωμένες αὐτὲς οἱ λέξεις: «Ζάν Νορβάλ, μιὰ βεβαία ἐλπίς τῆς νέας λογοτεχνίας μας». Καὶ κάτω ἀπὸ τὸ ὄνομα, ὁλοσέλιδη, ζωρὴ χαμογελοῦσα, ὑπῆρχε ἡ φωτογραφία αὐτῆς τῆς «ἐλπίδος». Ποσο ἦταν υπερβολικὸς ὁ Ζάν γι' αὕτῃ τὴν τιμὴ πού τοῦ εἶχε γίνῃ ἐκ μέρους τοῦ ἐκδότη του! Καὶ τώρα, ἀνακατεμένη καὶ ἡ «ἐλπίς» μὲ τὰ διάφορα βιβλία τοῦ καροτσοῦ!...

Ντροπιτισμὸς, ξανάβαλε τὸν τόμο στὴ θέση του, ὅταν, καθὼς τραβοῦσε πίσω τὸ χέρι του, ἀντελήφθη ἕνα λεπτὸ γαντοφορεμένο χέρι νὰ ξαναπαίρνῃ τὸ βιβλίο. «Εκπληκτός, γύρισε τότε διπλά του κι' εἶδε ἕνα χαμογελοῦσα κοριτσάκι τοῦ ὁμοῦ πακέτι, μὲ κάτι φωτεινὰ καταγάλανα μάτια.

Δὲν λέει γιὰ σὰς τίποτα ἡ «Ἀναστασία»; τὸν ρώτησε ἡ ἀγωνιστὴ.

Ὁ Ζάν χρειάστηκε ἕνα ὁλόκληρο λεπτὸ γιὰ νὰ καταλάβῃ τὸ νόημα τῆς ἐρωτήσεως. Ἦταν φυσικὸ, ἡ νέα νὰ μὴν ἤξερε τί σημασία εἶχε γι' αὐτὸν ἐκεῖνο τὸ βιβλίο πού πήρε, πού τὸ ξεφύλλισε καὶ τὸ ἔφησε πάλιν στὴ θέση του...

— Ὁχι, νομίζω πὼς δὲν εἶαι γιὰ μένα, εἶπε τέλος.

— Φαντάζεστε μήπως, ὅτι εἶναι γιὰ μένα; Ὁ τίτλος μ' ἀρέσει, τοῦ εἶπε ἡ νέα, ἐνῶ εἶχε ἀρχίσει νὰ ξεφυλλίζει τὸν τόμο.

— Τυχαινὲν νὰ ξέρω, κατὰ σύμπτωσι, τὸ βιβλίο, ἐξακολούθησε ὁ Ζάν χωρὶς νὰ καταλαβαίνει γιὰ τί ἔλεγε ὅλα αὐτὰ τὰ ψέμματα. Πρόκεινται γιὰ ἕνα ρομάντσο μὲ πολὺ ἔρωτα.

— Τί λέτε; Μὰ κάτι τέτοιο ἀκριβῶς ζητοῦσα κι' ἐγώ! φώναξε ἐνθουσιασμένη ἡ νέα. Ἐγώ, ὅμοια βέβαια πού συγγραφέας δὲν τὶχῶ συγγραφεὶς, διὰ ὅλα πόσοι καλοὶ συγγραφεῖς ὑπάρχουν πού τὰ ὀνόματά τους δὲν εἶναι ἀκόμη γνωστά!...

Ὁ Ζάν εὗρε τὴν ξανθούλα μὲ τὰ γαλὰνὰ μάτια ὁλοένα καὶ πιό

συμπαθητικὴ. Ἴσως γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον πού εἰδείχε γιὰ τὴν «Ἀναστασία», ἴσως γιὰ τὴν ὑπεράσπισιν πού ἔκανε στοὺς νέους συγγραφεῖς, καὶ πρὸ πάντων — ἴσως γι' αὐτὸ — γιὰ τὸ αὐτὸ ἄρεσε!

— Λοιπόν, μὲ συμβουλευετέ νὰ τὸ πάρω;

Ἡ ἐρώτησι ἦρε ἀμείλικτη νὰ θαλασπώσῃ τὸ μυαλὸ τοῦ συγγραφέα. Τοῦ ζητοῦσαν νὰ ἐκφέρει μιὰ υπεύθυνη γνώμη γιὰ κάποιο λογοτεχνικὸ ἔργο! Καὶ ποῖος; Ὁχι ἕνας τυχαῖος ἀγωνιστὸς. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπο πού εἶχε ἐκφραστῇ τόσο εὐγενικὰ γιὰ τὸ ἀτόμῳ του! Ἐπρεπε νὰ προσέξῃ πολὺ.

— Διὰδῶ... γιὰ νὰ εἶμαι ἀπολύτως εἰλικρινής... δὲν ξέρω καλὰ... μωρμούρισε ταραγμένος.

— Μὰ εἶχατε πῇ πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα ἐρωτικὸ ρομάντσο. Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ μ' ἀρέσῃ. Ἀσφαλῶς θὰ περιγράψῃ μιὰ ἱστορία πραγματικὴ ἢ ἔστω ἀληθοφανῆ, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Ναι... μάλλον... ἀλλὰ ὄχι, ἀκριβῶς δὲν πρόκειται γιὰ ἐρωτικὴ ἱστορία οὔτε πραγματικὴ, οὔτε ἀληθοφανῆ!

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῆς τῆς δὲν γινώρισε τὸν ἑωστὰ, ἀλλὰ μόνον τὸν φαντάζεται!.. ἐξηγήσαν τὰ γολάζια μάτια.

— Ἐ, βέβαια... Πόσο δίκιο εἶχε, ἀλήθεια, ἡ κοπέλλα αὕτη! σκέφθηκε ὁ Ζάν Νορβάλ.

— Ἐγὼ ὥστόσο θὰ τὸ πάρω τὸ βιβλίο αὐτό, εἶπε ἀποφασιστικὰ ἡ νέα. Κι' ἂν δὲ μ' ἀρέσῃ, θὰ τὸ κάνω δῶρο σὲ μιὰ φίλῃ μου πού γιορτάζει τὴν ἐρχομὴν ἐβδομάδα. Ἔτσι κι' ἔτσι κάποιο δῶρο θὰ πρέπῃ νὰ τῆς πάρω...

Τὰ τριάντα φράγκα ἔπessαν μέσα στὸ κοῦτι πού εἰσπράξεον τοῦ βιβλιοπώλῃ. Μὲ τὴν χαρὰ τοῦ ἀνθρώπου πού πρωτοπαίρνῃ κατὶ στήν κατοχὴ του, ἡ κοπέλλα ἀρχισε ξανά νὰ περιεργάζεται τὴν «Ἀναστασία».

Ὁ Ζάν Νορβάλ προέβλεπε τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ κατὰ τὰ ἀμέσως ἐπόμενα δευτερόλεπτα. Δὲν ἤξερε μόνον ἂν αὐτὸ πού θὰ συνέβαινε θὰ τὸ ἀντιμετώπιζε μὲ φόβο ἢ μὲ ἐλπίδα...

— Ἀ... ἔκανε ἡ νέα μόλις ἡ ματιά τῆς ἔπεσε στὸ φέιγ-βολάν μὲ τὴ σίγουρη «ἐλπίδα» τῆς νέας λογοτεχνίας μας». Ὁστε ἔτσι λοιπόν!.. φώναξε καὶ ἔμεινε ἔπειτα συλλογισμένη.

— Ναι, ἔτσι, τραύλισε ὁ Ζάν χαμογελοῦντας προσποιητὰ.

— Καὶ πιστεύετε, στ' ἀλήθεια, ὅτι ἡ «Ἀναστασία» δὲν εἶναι καλὸ ρομάντσο;

— Ναι, τὸ πιστεύω. Τούλάχιστον τώρα — ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού μὲ ρωτήσατε.

— Νομίζετε πὼς ἂν ζοῦσε μιὰ ἀληθινὴ ἐρωτικὴ ἱστορία αὐτὸς ὁ Ζάν Νορβάλ, θὰ μπορούσε ὕστερα νὰ γράψῃ ἕνα καλὸ ρομάντσο;

— Τὸ πιστεύω ἀκράδαντα!

— Πὼς θὰ σὰς φαίνονταν, εἶπε ἡ κοπέλλα καὶ ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη τῆς τὴν «Ἀναστασία», ἂν πηγαῖνε μαζί κάπου νὰ πάρουμε ἕνα γλυκό;

— Ὁχι, μὴν φαίνονταν... ὑπέροχο! ἀποκρίθηκε γελῶντος ὁ Ζάν Νορβάλ.

— Τί σοῦ εἶναι, τέλος πάντων, τα νεῖατά!... μωρμούρισε ὁ βιβλιοπώλης, χωρὶς καμμιὰ δυσφορία βέβαια ἐνῶ ἔβλεπε τοὺς δύο νέους ν' ἀπομακρύνονται.

Ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς «Ἀναστασίας» ἕνα ἄλλο βιβλίο ἀπ' τὸ καρότσι του.

E. MARTEN

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυντής

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ.: 27-135—29-967 Θ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερί τῆς ἐβδομάδος

ΜΕ ΤΟ ΧΑΡΤΙ ΣΤΟ ΧΕΡΙ

Οἱ μαθήτριες ἐνός ιδιωτικοῦ Γυμνασίου, γιὰ ν' ἀσκηθοῦν λίγες καὶ στὴ δημοσιογραφίᾳ, ἐπισκέφθηκαν μερικὸς συγγραφεῖς καὶ δημοσιογράφους στοὺς ὁποίους ἔκαναν τὶς ἐρωτήσεις τους. Συνεντεύξεις πού δημοσιεύθηκαν στὸ περιοδικὸ τοῦ σχολείου τους. Γιατὶ ὅπως θὰ ξέρετε, τὰ περιοδικὰ εἶναι ἡ μεγάλη μέρα τῆς παιδείας.

Μπορεῖ νὰ χετέ τις ἐπιφυλάξεις σας γιὰ τὸ νεωτερισμὸ αὐτὸ. Σήμερα ὅμως πρόκειται γιὰ κάτι ἄλλο. Γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐρωτήσεις πού ἀπαιτοῦνται τὰ κορίτσια. Ρωτοῦν, δηλαδή, ἂν ἡ ἐλληνικὴ πραγματικότητα, ὅπως παρουσιάζεται σήμερα, ἐπιτρέπει στὶς κοπέλλες, πού προετοιμάζον τὸν ἑαυτὸν τους γιὰ βιοποριστικὸ ἐπάγγελμα, νὰ αἰσιοδοξοῦν ὅτι θὰ ἐπιτύχουν στὴ σταδιοδρομίᾳ τους.

Ὅσα βλέπουν γύρω τους δὲν τὶς ἐνθαρρύνουν. Ἀγῶνας γιὰ τὴν κατάληψιν μιᾶς θέσεως. Πέντε θέσεις δακτυλογράφων, χίλιες οἱ ὑποψήφιες. Καὶ ὁ μισθὸς κατώτερος ἀπὸ τὸ μισθὸ τῆς ὑπηρετίας, ἂν ὑπολογίσετε τὴν τροφὴ, τὴ στέγη καὶ τὰ ρούχα πού ἐξασφαλίζει ἡ ὑπηρεσία.

Ποῦ θὰ πάῃ αὕτῃ ἡ δουλειά; Ἀπὸ χρόνῳ σὲ χρόνῳ ὀγκύνεται τὸ κύμα τῶν κοριτσιῶν πού τὸ «χαρτί» τοῦ γυμνασίου. Αὐξάνεται ἡ πίεσις ἀλματώδως ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων πού ἀκολουθοῦν ἀνώτερες σπουδές. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ βρεθοῦν στὴν ἴδια ἀναλογία μὲ τ' ἀγορία ὅσες ἐγγράφονται στὴν ἱατρικὴ, στὴ νομικὴ, σ' ὅλες τὶς σχολές τοῦ Πολυτεχνείου. Ἀκόμα καὶ στὴ θεολογικὴ θὰ δῇ τὴν ἑνα σωρὸ φοιτητῆς. Ἀφῆν πιά τὴ φιλοσοφίᾳ, ὅπου νομίζω, ὅτι εἶναι περισσότερες ἀπὸ τοὺς συνανδέλφους τῶν.

Πολλὲς φορές χειροκροτήσαμε τὴν στροφὴ τῶν κοριτσιῶν μὲς σὲ ἀνώτερες σπουδές. Ἀρκετοὺς αἰῶνες ἔμεινε ἡ γυναίκα στὴν ἀνάθεα, γιὰ νὰ εἶναι δικαιώματα νὰ πλουτίσῃ τοὺς κόσμους τῆς μετὰ ἐγκυκλοπαιδικῆ καὶ ἐπιστημονικῆς μόρφωσις.

Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τὸ θέτουν ἀπὸ τὴν πρακτικὴν τοῦ πλευρὰ οἱ νεαρές μαθήτριες. Τώρα πού κοπιᾶζον στὰ θέματα τους — καὶ εἶναι πολὺ ἀπαιτητικὴ σήμερα ἡ παιδεία — μακοῦν ἄραγε νὰ ἐλπίσουν ὅτι θὰ πορθώσουν ν' ἀξιοποιήσουν τοὺς μόχθους πού καταβάλλουν καὶ τὶς γνώσεις πού ἀποκοτοῦν;

Θὰ βροῦν μιὰ ἐπαγγελματικὴ ἀπασχόλησιν πού νὰ τους ἐξασφαλίσῃ τὴν οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία; Δὲ σὴν τὴν πλουτίσουν. Νὰ κερδίσουν τὸ ψωμὶ πού εἶναι ἡ ἐπιβίωσις τους. Κινοῦ σὲ ὅλη τὴ νεότητα τὸ ἀγῶνα πού εἶναι ὁ ἀγῶνας.

Κοινὸ σὲ ὅλη τὴ νεότητα τὸ ἀγῶνα πού εἶναι ὁ ἀγῶνας. Ὅσοι μαθήτριες ὄχι μόνον στὸ δικὸ τους τὸ περιορισμὸν μόνον στὸ δικὸ τους τὸ φύλο. Καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτὴν φύλο. Πὼς δὲν ἔχουν δίκιο. Γιατὶ, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχουν ὑποχωρήσει σημαντικὰ αἱ προκαταλήψεις, πού ὑπῆρχαν στὴν ἐλληνικὴ κοινωνία γιὰ τὴ γυναίκα. Τώρα ὁ νοῦς τῆς εἶναι ὅλα σχεδὸν τὰ θᾶ-νοῦς.

δια. Ἐλάχιστα ἐπαγγέλματα τῆς μένουσιν ἀκόμα κλειστά. Δὲ χύλασε ὁ κόσμος. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ ὑποχωρήσῃ ἡ θέμις, θὰ ὑποχωρήσῃ ἡ διπλωματία καὶ μόνον ἡ ἱερωσύνη θὰ εἶναι ἀποκλεισμένη γι' αὐτές.

Οἱ διακρίσεις, ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, ἐξαφανίζονται. Μὲ ἴδιους ἐντελῶς ὅρους σπουδάζουν ἀγορία καὶ κορίτσια μὲ ἴσητα παίρνουν τὶς ὑποτροφίες. Οὔτε ἀπὸ τὶς θέσεις ἀποκλείονται. Ἀν ἀκούσουμε μαλίστα μερικὸς πολέμιους τοῦ φεμινισμοῦ, πὺ εὐκόλῃ διορίζεται μιὰ γυναίκα παρὰ ἕνα ἄντρα.

Τὸ ζήτημα λοιπὸν δὲν εἶναι ζήτημα κοριτσιῶν μόνον. Εἶναι ζήτημα συνόλου. Σὲ κορίτσια καὶ ἀγορία κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο ὀρθώνεται τὸ πρόβλημα τῆς ἐπαγγελματικῆς ἀποκαταστάσεως. Ἀγῶνας γιὰ τὴν θέσισιν. Ἀπὸ τὰ ὅξυτερα κοινωνικὰ προβλήματα. Πὼς ὅμως μποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικὰ, ὅταν γυναῖκες καὶ ἄνδρες, ἄνθρωποι τῆς ὑπάρχουσιν καὶ ἀνθρώποι τῶν πόλεων τρέχουμε πίσω ἀπὸ ὠρισμένα μόνον ἐπαγγέλματα; Δημόσιες θέσεις, τράπεζες, ἐταιρείες, ὀργανισμοὶ — δουλεῖτε πάντως γραφεῖο.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ ἐπ' στήμῃ μὲ τὸ πλῆθος τῶν γιαντρῶν, ὀδοντογιάτρων, χημικῶν, μικροβιολογῶν, καθηγητῶν, δικηγόρων. Ἀσφαλῶς δὲν ὑπάρχει γιὰ ὅλους ψωμὶ. Δυσκόλο νὰ «πιαστῇ» κανεὶς σήμερα. Χρειάζεται τὸ μέσο ἡ σύμπτωσι, ἡ τύχη, ἡ καταταξοσύνη. Προσόντα πού δὲν ταχύνουν ὅλοι. Ἐχουν τὸ «χαρτί». Μόνον μ' αὐτὸ ὅμως δὲν ἀνέχονται οἱ πόρτες. Καὶ τὸ κακὸ θὰ πληθαίνει, ὅσο πληθαίνουν οἱ διπλωματοῦχοι.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι δυσάρεστη. Πιὸ δυσάρεστο ὅμως θὰ ἦταν, ἂν δὲν θέλαμε νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουμε μὲ θάρρος. Μὲ τὸ θάρρος πού χρειάζεται γιὰ νὰ δοῦμε καθαρά ὅτι πρέπει ν' ἀλλάξουμε νοοτροπία σὲ ὅτι ἀφορὰ τὴν ἐπαγγελματικὴν μας πορεία. Ἡ βάσι τοῦ κακοῦ εἶναι ὅτι χωρίζουμε τὰ ἐπαγγέλματα σὲ ἐπαγγέλματα «καθῶς πρέπει» καὶ καθῶς δὲν πρέπει. Σὲ ἐπαγγέλματα μὲ γραβὰ καὶ κολλάρη καὶ στὰ ἄλλα πού ἀπαιτοῦν ἐμπειροσώματα. Ὑπερῆσανοι γιὰ τὰ πρῶτα, ντρεπόμαστε γιὰ τὰ δεύτερα.

Τὸ κοῦδεν ἔργον οὐνεὶδος δὲν εἶνε βίωμα στὴν Ἑλλάδα. Ἑλληνικὴ ἔχει τὴν προέλευσιν. Ἄλλοι ὅμως λαοὶ ἐπωφελοῦνται ἀπ' αὐτὸ καὶ εὐμεροῦν. Γιὰ τὴν Ἑλληνίδα καὶ γιὰ τὸν Ἕλληνα, πᾶν ἔργον οὐνεὶδος, ὅταν δὲν εἶναι δουλειὰ γραφεῖο. Τὸ κέρδος πού ἀποδίδει δὲν εἶναι σημασία. Σημασία γιὰ τοὺς ἐργαζομένους ἔχει ἡ μορφὴ τῆς δουλειᾶς. Ἐτοὶ βλέπετε νὰ ἀραιώνονται ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ ἐπαγγέλματα χρησιμώτατα γιὰ τὴν κοινωνία καὶ νὰ σωρεῖνται κατὰ δεκάδες χιλιάδων οἱ ἀνέργοι, πού μὲ τὸ χαρτί στὸ χέρι, σχηματίζουν ἔξω ἀπὸ τὰ γραφεῖα οὐρά. Δυσχερὲς ὁ τεχνίτης.

Ὅση προσφορά ὅμως θέλετε, ἂν ζητήσετε ἕνα ὑπάλλοιο γραφεῖο, κι' ἂς εἶναι οἱ ἀπολαύσεις τοῦ πολὺ πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν τεχνικὴν τῆς ἀπολαύσεως. Ἀπὸ τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ κοινωνικὰ μὲς φαίνονται. Καὶ ἀξίζει, νομίζω, ν' ἀσχοληθούμε ἐνύστερα μ' αὐτό.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Ἀνέξα κι' ἐσύ, Μαίρη!... Πηγαίνουμε στὰ μπουζούκια γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὸ γλέντι!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Χειμῶνας

Χειμῶνας τώρα πιά δὲν μὲ τρομάζει κι' ἂν βρέχῃ καὶ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

—Με ζήτησε κανείς; ρώτησε κακόκεφα ο δικηγόρος Κλώντ Σερπίε, μπαίνοντας στο σπίτι του και πετώντας σ' ένα κάθισμα την τσάντα του.

—Ο αιδεσιμώτατος Νταλέ, κύριε απάντησε η καμοριέρα. Είπε όμως πως θα ξαναρθή αργότερα.

Ο δικηγόρος πέρασε στο γραφείο του. «Όλο το σπίτι ήταν σιωπηλό, πένθιμο, κι έδινε την εντύπωση πως περίμενε να γυρίσει η οικοδόσποινα, εκείνη που είχε φύγει για πάντα, μακριά...»

Μετά τον ξαφνικό θάνατο της γυναίκας του, ο Κλώντ είχε κλειστεί στον πόνο του. Είχε χάσει, όχι μόνο τη σύζυγό του, αλλά και μια εμπιστοσύνη και καλόκαρδη φίλη, που του συγκαλούσε πάντα τις περαστικές απιστίες του, περιμένοντας μ' υπομονή να μετανοήσει και να γυρίσει κοντά της.

Ετσι είχε φερθεί κι' όταν η «Ιλντα Κορντέ» απασχολούσε ολοκληρωτικά τη σκέψη του αντρός της... Γι' αυτό κυρίως δεν εύρισκε ησυχία ο Κλώντ: Γιατί είχε πικραίνει τις τελευταίες στιγμές της για την «Ιλντα», με την οποία ώστόσο δεν συνέβαινε τίποτε το πραγματικά σοφό... Δεν είχε συμβεί σχεδόν τίποτε με την «Ιλντα».

Είχε ανάκαλυνε η Μαρία τις ρωμάντικες σχέσεις τους, τις συναντήσεις τους, τους περιπάτους τους γιατί το πάθος του Κλώντ δεν τον άφινε να κρυφτεί άρκετά.

Μά η αρρώστεια κι' ο θάνατός της τον έφεραν στην πραγματικότητα. Δεν ήθελε πια να σκέπτεται την «Ιλντα», αλλά εκείνη που είχε ζήσει 15 χρόνια κοντά του... Εκείνη πουχε από τότε τις αδυναμίες του ανθρώπου που θέλει ακόμη να ζήσει, να γνωρίσει την ευτυχία. Μά τα βράδια του ίδιου κυλούσαν τρομερά, παγωμένα, ατέλειωτα...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πρός θέρμανσιν

«Ένεκεν της ψυχρότητας και της κακοκαιρίας υφίσταμαι ο δύστηνος ποινικός αδελφός διαβίων μαχνοφυκώς, τουτέστιν κατά μόνος παρά τας νύκτας τας σφοδράς και τους πεπαγετώνας.

«Έφ' ω θεριότητι τινα δ' φονικαρέως ποθήσας κι' ιδών εις παραθύριον κυρίαν ευτραφή της έκασον νευμάτιον κι' ερωτικώς θαρρήσας προς ταύτην επροχώρησον διά τα συναφή...»

κι' αναζητών μίαν πρόφασιν να εκφρασθώ ευρέως, έλαβον ον την έκφρασιν δεινόν κακομοιρέως κι' εχόμενος ερωτικώς να δράσω, δλονύχως...»

«Ω, υποφέρω, έκραξον, μονάμ, από το ψύχος! Κι' ευελπιστών εις πολλαπλά ερωτικά ωφέλη:»

«Επάγωσον, εδύλωσον, συνάπαντα τα μέλη κι' ένεκεν ον οι άνεμοι κι' ένεκεν αι χιόνια ως πολυβόλον συνεχώς κροτούν αι σιαγόνας! Κι' εισελθούσης της γυνής εις το «ψη-»

(τόν) ευρέως: —'Ελάτε εις τον οικον μου! εδήλωσεν (ταχέως).

Και εισελθών—ω θοίταμος δι' εμάν- (τόν κι' εκείνην!) —'Εμπρός! μοι είπεν πονηρώς, πείσετε (εις την κλίνην!...)

Κι' έπεσον χείρων πολλαπλώς έν θρει (γεγονότων, πλύν, φεύ, ένω άνέμενον την θέουην (τόν ερώτων, άφίχθη η λεγάμενη μετά μεγίστης φό- (ρας

κομίζουσα προς θέρμανσιν—θεοί!— (τρείς... θερμοφόρος! Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

«Ο Κλώντ διευθύνθηκε άπο- φασιστικά προς την πόρτα. «Ε- πρεπε ίσως ν' αντιμετώπιση και να νικήση τον πειρασμό, για να εξέλκωθη για τη μεγάλη άμαρτία του!»

Ο αδέας τον κύτταξε ποδ- φευγε. Ύστερα βυθίσθηκε σέ σκέψεις...

«Ο Κλώντ ξαναγύρισε σέ λί- γα λεπτά. Χλωμός κι' άναστα- τωμένος. Σωρίστηκε σέ μία πολυθρόνα, τσακισμένος ψυχι- κά, και δόλωσε:

—Τελείωσε! Θά φύγη αύριο για μεγάλο ταξίδι. Δεν θά ξα- ναιδωθούμε... Άν βλέπατε πό- σο υπέφερε!... Μά δεν μου έ- πρεπόταν να προσέλω τη μνήμη εκείνης, του άνώτερου κι' ευγενικού πλάσματος που δεν μπορεί πιά ν' άμυνθ ή από κεί που βρίσκεται!

—Και δέχθηκε έτσι το χω- ρισμό; Δεν προσπάθησε να σέ ξανακερίσει;

—Κατάλαβε πως δεν μπο- ρούσε να γίνη άλλωώς και συμφώνησε!

«Ο αδέας χλώμισε κι' αύ- τός. Και τά χείλη του τρεμού- λισαν λίγο, ένδ πρόφρε άρ- γά, τονίζοντας τις συλλαβές:

—Δεν είχε ή νεκρή άνώτερη κι' ευγενική ψυχή, αλλά ή ζωντανή!

—Πάτερ! Προσέβαλε τη Μαρία! Φώναζε ο Κλώντ. Δεν σάς καταλαβαίνα... Τι θέλετε να πείτε;

—Δεν προσέβαλε κανένα, παιδί μου, είπε μελαγχολικά ο αδέας. «Άκουσέ με... Πρέπει να έκπληρωσω ένα όδυνον κα- θήκον. Έλπίζα πως θά τ' ά- πόφευγα... πως ή παρουσία έ- κείνης που άγάπησε κι' άγα- πές ακόμη θά σ' έπειθε να ξαναδημιουργήση τη ζωή σου. Είσαι νέος, Κλώντ. Κι' ή «Ιλ- ντα» άξίζει κάθε άφοσίωσι, έ- φθον, από όίκο κι' από σε- βασμό σέ μία νεκρή, σώσασε, θυσίασε τον έρωτά της, την ευτυχία της... ένδ ήξερε από καιρό εκείνο που έσύ άγνούσες πάντα.

«Η γυναίκα σου δεν σου ή- ταν πιστή, Κλώντ! Πρίν πεθά- νη, μ' έβαλε να όρκιστώ πως θά σου τό φανέρωνα, όταν θά- ταν άνάγκη, για το καλό σου.

—Πώς! Δεν μου ήταν πιστή η Μαρία; φώναζε ο Κλώντ, ά- ναπηδώντας.

—Μη την καταδικάζεις. Ή- ταν μία άδύνατη γυναίκα... Τι θά καταδικάζεις άλλωστε; «Ε- να τάφο; Ή μία ψυχή μετα- νοιωμένη;

—Ο άλλος όμως, ο συνένο- χός της, είναι ζωντανός! Θά πού ήπτε τ' όνομά του! Θά πληρώσει αυτός και για τους δυό!

—Βρίσκεται πολύ μακριά. Έχει γίνει ιεραπόστολος σέ κάποιο τόπο μακρινό...

—Ο Ζωρζ Σάβλε! Ά! «Ε- νας φίλος μου! Όστε λοιπόν ή- ξεραν όλοι, και γελοΐσαν εις βάρος μου... Θά έκδικηθώ!...»

—Σάβλε! Δέχομε έπτακτι- κά ο αδέας. Δεν σ' άναγνωρί- ζω πιά! Ο άναμάρτητος πρώ- τος λήθον βαλέτω. Είσαι σ' ο άναμάρτητος; Δεν σέ βα- σάνιζαν ως τώρα οι τύψεις γι- ατί έκामες να υποφέρη εκείνη ή δυστυχισμένη;... Είναι τόσο βαρύ το έγκλημά της, αν ζή- τησε σ' ένα άλλον τον έρωτά που δεν εύρισκε πιά σ' εσένα;

«Σοφ έσθαι, μη την κα- ταδικάζεις! Σκέψου μόνο πως, πεθαίνοντας, θέλησε να σ' ά- ποδώσει, θέλησε να σ' άποδώ- σαι όλα, για να μισήσεις να ευτυχής με μίαν άλλη...

Βαθιά σιωπή απλώθηκε στο γραφείο. Ύστερα βγήκε άπ' το σπίτι. Μια μέρα θά σ' άποδώσει, θέλησε να σ' άποδώ- σαι όλα, για να μισήσεις να ευτυχής με μίαν άλλη...

«Η Χωρεντική όμάς λαϊκών χορών και τραγουδιών που συγκροτήθηκε άπ' τον Ε. Ζαίρετο δάσκαλο ελληνικών χορών κ. Γ. Κουσιόδη, έδωσε στον «Παρνασσό» στις 25 Ιανουαρίου μία έπιτυχημένη επίδειξι που καταχειροκροτήθηκε.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

«Η «Νόρα», το άριστούργημα του «Ίψεν, που έτοιμάζεται τώρα στο θέατρο «Κυβέ- λης», με την μικρότερη άσφαλός ηρωίδα του, την «Έλλη Λαμπέτη, πρωτοπαίχθηκε στην Έλλάδα στα 1892, με την άλησμό- νητη τραγωδή Ξαγγελία Παρασκευοπού- λου.

Τό έργο του Νορβηγού δραματογράφου είχε μεταφράσει τότε ο Μιχ. Γιαννουκάκης, πατέρας του συνεργάτου μας κ. Δ. Γιαν- νουκάκη.

Παίχθηκε επίσης αργότερα, από την Κούλα Ζερβού — Καλλιγιά και την Τασία Άδάμ, σύζυγο του καθηγητού του Ώδειου Οικονόμου.

Επίσης μεταγενέστερα, ή «Νόρα», κα- τά μετάφρασι του κ. Α. Κουκούλα παίχθη- κε από την κ. Κυβέλη και την κ. Κατερίνα.

Ετσι οι παλαιότεροι φίλοι του θεάτρου περιμένουν τώρα με άνυπομονησία την έμ- φανίσι της Λαμπέτη, για να κάνουν την σύγκρισι με τις τόσες άλλες δυναμικές πρωταγωνίστριες.

«Ας σημειωθ ή «Έλλη Λαμπέτη για να άποδώσει τέλεια τον σπανιόλιχο χορό που θά παρουσιάση ως Νόρα, σέ μία μεγάλη δεξίωσι, παίρνει τώρα ειδικά μα- θήματα χορού!

—Στό θέατρο Κοτοπούλη, έτοιμάζεται ή κωμωδία «Ντάμα Σπαθί» με την όποία θά κάμη την επανεμφανίσι της στην Ά- θηνα, έπειτα από τις έπιτυχίες που πα- ρουσίασε στο Παρίσι, ή Μελίνα Μερκούρη.

Στό μεταξύ ή κωμωδία, «Ο Θανασάκης ο πολιτευόμενος», θά παίζεται στο θέατρο με έπί κεφαλής τον κωμικό Ντίνο Ήλιο- πουλο στό μεγαλύτερα επαρχιακά κέντρα.

—Η Χαλκίδα άπέκτησε ένα έντελώς μοντέρνο θέατρο, τό «Παλλάς» στό ισο- γείο του μεγάλου ξενοδοχείου «Λούση Χα- ους», που χτίστηκε από τον κ. Πατανιά- τη.

Τό νέο θέατρο, χιλίων περίπου θέσεων, έχει τέλειες εγκαταστάσεις με πολυτελέ- στατα καθίσματα που για πρώτη φορά στην ιστορία του θεάτρου είναι έφωδι- σμένα με λουτρά. Τά έπίσημα έγκαίνια του θά γίνουν ύστερα από λίγες μέρες.

—Η Σοφία Βέμπο σκέπτεται να μη συγκροτήσει θέατρο τό καλοκαίρι και να προτιμήση μία μεγάλη «τουρνέ» στό έξω- τερικό.

—Ανγγέλλησαν οι γάμοι της γνω- στής τραγουδίστριας Νορρίνας με τό γνω- στο Άθηναίο έμπορο κ. Τ. Καλλιγέρη.

—Η Ίωάννα Άλβα έκामε στην Νέα Ύ- όρκη με μεγάλη έπιτυχία την εμφανίσι της στην τηλεόρασι.

—Τό «Ευπόλυτο Τάγμα» ή καινούργια ελληνική ταινία αντίστασεως, που γυρί- σθηκε ήδη έδώ και στην Θεσσαλονίκη από τον κ. Πήτερ Βουδούρη, στοίχισε 60 χιλιά- δες δολάρια.

Στό νέο αυτό ελληνικό φίλμ, έκτός από την πρωταγωνίστρια του Μαρία Κωστή, σημειώνει έπιτυχία κι' ο Βασίλης Φρα- γκιδακάκης. Παίζουν επίσης 60 παιδιά από 8—17 ετών, του Αναμορφωτικού Ίδρυμα- τος Κορυδαλλού.

—Η Άμερικανίς τραγουδίστρια Νάν- συ Ντόναβαν, που τόσο άρεσε στις έδώ εμφανίσεις της, έμεινε κατενθουσιασμένη από την Άθήνα και ιδιαίτερώς από τό... ούζο!

—Τό ελληνικό χορευτικό ζευγάρι Κα- στρινός — Χρυσούλα Ζώκα, μετά τό Πα- ρίσι, σημειώνει τώρα μεγάλη έπιτυχία, με τους ελληνικούς χορούς στην Έλβετία.

—Ο κ. Γ. Ζερβός που γυρίζει αυτές τις μέρες, έπειτα από πολύμηνο παραμω- νή στην Άμερική, προμηθεύθηκε ειδικά μηχανήματα, χωρίς στα όποια θά παρου- σιάση για πρώτη φορά στην Έλλάδα. Έγ- χρωμα φίλμ.

—Η χορευτική όμάς λαϊκών χορών και τραγουδιών που συγκροτήθηκε άπ' τον Ε. Ζαίρετο δάσκαλο ελληνικών χορών κ. Γ. Κουσιόδη, έδωσε στον «Παρνασσό» στις 25 Ιανουαρίου μία έπιτυχημένη επίδειξι που καταχειροκροτήθηκε.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

Φωνημεία τηλεφωνήματα

Γυναίκα τό τηλέφωνο στό χέρι της άν πιάση ώρες πολλές θά φλυαρή κι' από τη χορήσι τη... σκληρή μπορεί να τό... καταιάση!

Ποτέ τό τηλεφώνημα γι' αυτές δεν είναι κόπος και όλες τους παρλαρουνε άγρίως και άσκόπως:

—'Εμπρός!

—'Εσύ 'σαι, Δέσποινα;...

—Ναι, ναι!

—'Εδώ ή Τζέννυ!

—Συμβαίνει, Τζέννυ, τίποτα;... Τι θές γα μου συμβαίνει;

—'Απλούστατα αισθάνθηκα μία πληξη τρομερή και πήρα τό τηλέφωνο, πού λές, ή καφερή για να κουτσομπολέψουμε οι δυό μας λιγάκι...

Μήπως δεν έκανα καλά; —Περίφημα, Τζενάκι!

Και σχολιάζει άκάθεκτα ή φθονερή τους γλώσσα όκτώ χιλιάδες θέματα και ίσως κι' άλλα τόσα!

Μιλάνε άσυγκράτητες για όλα γενικά, για γούνες, για φορέματα και για καλλυντικά.

Για γάμους, για διαζύγια, για πένθη, για βαφτίσια και για τά πόδια της Δουλοΰς

που ξετρελλαινουνε πολλούς ένω... δεν είναι ίσια!

Δεν τους γλυτώνει τίποτα στής πάρας τους τη ρύμη. Θά πουνε τό πως χωρίσαν ή Καίτη με τό Μιμη, πόσα φουστάνια έκνωε ή Δέλα μαζεμένα

και ποιάς χαζός κι' ήλιθός τα... έχει πληρωμένα! Δουλεύουν οι γλωσσίσσες τους και κόκκαλα τσακίζουν κι' όσο για τό τηλέφωνο... ιδρώνουν και βουίζουν!

Πολλές ταμπέλλες γράφουνε: «'Εδώ τηλεφωνείτε». Τηλεφωνείτε όλοι σας, πλην όμως, έννοείται, άν πάρη τό τηλέφωνο καμμία δεσποινίς, άμέσως... αποκλείεται και δεν τηλεφωνείς!...

Γιατί; Γιατί άπλούστατα τηλεφωνεί εκείνη, πού, όπως είναι φυσικό, τό πιάνει τό ακουστικό και πιά... δεν τό αφήνει!

Δεν έννοεί — άλλοίμονο — γ' άλλήν τό βιολε και ή «ούρα» έκτείνεται και όλο μεγαλώνει και, μολονότι άρχισε άπ' την παλιά Βουλή, στο... Στάδιο τελειώνει!

Και ή ούρα τρελλαινείται, μουγκρίζει και στενάζει, μ' αυτή μ' όλο τό πάσο της και μ' όλο της τό γάζι μιλά, κι' τό τηλέφωνο... άφρους σέ λίγο βγάζει!

Η μόνη ικανοποίησις μιάς γλώσσας γυναικείας είν' ένα τηλεφώνημα μεγάλης διαοκείας! Γι' αυτό και κάθε άσθμής αδιάκοπα βουίζει, έμεις ταλαιπωρούμεθα και ο ΟΤΕ πλουτίζει!...

Επιστοφωμείδ ο Διγεωργίου. Μικ. Γαδρία

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

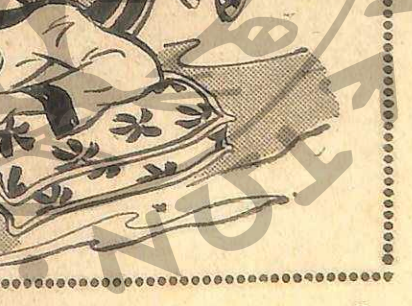
ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΚΑ. ΟΡΒΙΕ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τρεις καρδιές Σ' ΕΝΑ ΧΤΥΠΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Δυο αδερφές, η Φούλα κι' η Ζωή, ζούνε μαζί με υπομονή το δράμα τους. Η Ζωή, η πιο μικρή, είναι παράλυτη! Ο πατέρας των δυο κοριτσιών, έχει φύγει από χρόνια στην Αμερική κι' έχει πάψει να δίνει σημαία ζωής. Η μητέρα τους έχει πεθάνει, κεραυνωμένη από το φοβερό δυστύχημα της μικρής της κόρης... Καί η Φούλα δεχεται με πρόθυμο αλτρουισμό ν' αντικαταστήσει τους γονείς της που λείπουν, και θυσιάζει τη ζωή της αδιαμαρτυρία στο πλευρό της αδερφής της, που γίνεται γι' αυτήν από τη δυστυχία της ένας σκληρός τυράννος...

Στο σπίτι των δυο κοριτσιών μπαίνει ο γιατρός Μπελίνης... λιγότερο σ' αγγίζει, αφού η αρρώστια της Ζωής δεν έχει γιατρεία, και πιο πολύ σ' α φίλος, έναν παρηγορητή... Η Ζωή, σιγα-σιγά, νιώθει έρωτα για τον ευγενικό αυτόν άνθρωπο, που φτάνει ως το κρεβάτι του άρρωστου μαρτυρίου της, για να της φέρει λίγη αισιοδοξία ελπίδα... Ο Μπελίνης όμως αγαπάει τη Φούλα. Η Ζωή το ειασθάνεται και ζηλεύει, και η ζήλεια της γίνεται μίσος... Η μικρή παράλυτη μισεί την αδερφή της, μ' όλο που της χρωστάει τόσα... Σε μια συζητηση δυσχερή ανάμεσα στους τρεις τους, η Ζωή όμολογεί στον Μπελίνη, ότι τον αγαπάει κι' ότι υποφέρει σκληρά, γιατί ξέρει, ότι εκείνος αγαπάει τη Φούλα. Για να δημιουργήσει τότε ένα άτλανταχο άλλοθι, η Φούλα, δεχεται, στην απόγνωση της, ν' αρραβωνιάσει τον τμηματάρχη της στην Τράπεζα όπου εργάζεται, το Σπληιώτη. Ο Μπελίνης της υπογραμμίζει, γεμάτος αγανάκτηση, πόσο ανήθικη είν' η λύση να παντρευτεί έναν ανύποπτο άνθρωπο με την ψυχή της δηλ. δασμένης σ' έναν άλλον — σ' αυτόν! Της δηλώνει ακόμα, ότι δεν πρόκειται πια να ξαναπατήσει στο σπίτι της, και η Φούλα ξετρελαμένη με την ιδέα, ότι αυτή η στάση του θα πείσει πια τη Ζωή εντελώς για τον έρωτα και την απόγνωση του, πάει στο ιατρείο του. Εκεί, ο Μπελίνης την πειθεί πόσο αδίκω έχει, και η Φούλα ξεκινάει στην αγκαλιά του και γίνεται δική του!... Γυρίζοντας — τρεις πια μετά το μεσημέρι... — στο σπίτι της, βρίσκει το Σπληιώτη μαζί με την αδερφή της!... Λιπ-θυμίζει από την τόσο δικαιολογημένη ταρραχή της, κι' όταν συνέρχεται, στο κρεβάτι της, βλέπει δίπλα της το Σπληιώτη. Αυτός της εξηγεί, ότι ήρθε στο σπίτι της για να δει τι κάνει η Ζωή, που η Φούλα του είχε πει, ότι ήταν άρρωστη για να πάρει άδεια από το γραφείο και να πάει στο Μπελίνη...

Τα δάχτυλά της γαντζώσανε γεμάτα αγανάκη στο μανίκι του σακακιού του: — Άκουστε... του ψιθύρισε. Σας είπα ψέματα... — Τό ξέρω... Η αδερφή σου δεν είχε ιδέα από την... ελαφική αρρώστια της! Η καμμένη έχει τη μόνιμη αρρώστια της, που αυτή δε σ' ανάγινε, βέβαια, γά μου ζή-

τήσης άδεια, για να φύγει σήμερα πιο νωρίς... Η φωνή του έκλεινε την υποψία, τη ζήλεια. — Ναι, έχετε δίκιο... του απάντησε. Σας είπα ψέματα... Μα, έπρεπε να σας πω! — Γιατί «έπρεπε»... — Γιατί, νά. Χωρίς να πω σε κανέναν τίποτα κρατούσα τα λογιστικά βιβλία σε μια εταίρεια... Καταλαβαίνετε, ο μισθός της Τσαπέλης δεν με έφτανε... Έπρεπε να συμπληρώσω με κάτι άλλο τα μεγάλα έξοδα του σπιτιού... Σήμερα λοιπόν, σας ζητήσα άδεια, για να πάω στην εταίρεια να κλείσω τον λογαριασμό του εξαμήνου... Ο Σπληιώτης την κτύπησε παραξενεμένος: — Λες αλήθεια... — Αλήθεια... τον βεβαίωσε. Και αυτό θα πω και στη Ζωή... Αυτό πρέπει να τη βεβαιώσετε και σεις... Σας το ζήτη για χάρη, κύριε Σπληιώτη... Άν έχετε καρδιά, οίκο, λυπη για τη δυστυχία, βεβαιώστε το αυτό... Η φωνή της Ζωής ακούστηκε πάλι από το διπλανό δωμάτιο: — Άδερφούλα μου, σ' ακούω να μιλάς... Θά πη ότι είσαι καλά πια... Δε μπορείς, λοιπόν, να σηκωθείς από το κρεβάτι σου και να βρεις εδώ μια και δε μπορείς να βρεις εκεί... — Έρχομαι... της απάντησε με πνιγμένη φωνή η Φούλα.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι της και, με μεγάλη προσπάθεια, υπόρρεσε να σταθεί όρθια... Ο Σπληιώτης την κράτησε από το μπράτσο, και τη βοήθησε να κάνει τα λίγα βήματα, ως το δωμάτιο της αδερφής της. Φτάνοντας δίπλα στη Ζωή, η Φούλα έπεσε βαρειά σε μια καρέκλα. — Συνήλθε, αδερφούλα μου... ρώτησε με παγερό ειρωνεία η Ζωή. — Ναι... Δεν ήταν τίποτα... μια περαστική ζαλάδα... — Και τώρα είσαι καλά; — Ναι... Λίγο καλύτερα μόνο... — Μπράβο... Μπορείς, λοιπόν, να μας εξηγήσεις γιατί είπες ψέματα στον κ. Σπληιώτη ότι ήμουν άρρωστη βαρειά, για να πάρει άδεια και να φύγει μια ώρα νωρίτερα από την Τράπεζα!... — Ζωή... — Άσε αυτό το υποκριτικό ύφος της μεγάλης συντριβής, και απάντησε σ' αυτό που σε ρωτάω: Γιατί είπες ψέματα στον προϊστάμενό σου και τον ανάγκασες να κουβαλήσει ο άνθρωπος να με δει... και να με γνωρίσει η... αυτή την ευκαρία!... — Άσε με να σου εξηγήσω... — Αυτό περιμένω: Να μου εξηγήσεις... Μου φαίνεται, ότι δεν είναι σωστό να με-

ταχειρίζεσαι για πρόφασιν την αρρώστια μου ή και το θάνατό μου ακόμα, για να παίρνεις άδεια από την Τράπεζα!... — Άκουσε, Ζωή... Έχω έκτος από την Τράπεζα, κι' άλλη μια δουλειά... — Δουλειά; Τι είδους δουλειά;... Έξήγησέ μου... — Νά, κρατάω τα λογιστικά βιβλία μιας εταίρειας... Λοιπόν, σήμερα έπρεπε να κλείσω λογαριασμό και ζητήσω άδεια για να φύγω πιο νωρίς από την Τράπεζα... Η Ζωή γύρισε και κτύπησε τον τμηματάρχη, σά να του ζήτησε να της πιστοποιήσει το περιστατικό. — Ναι... Ναι... Η Φούλα λέει αλήθεια... βιάστηκε να βεβαιώσει ο Σπληιώτης. — Λέει αλήθεια!... — Ναι... — Τό ξέρατε, δηλαδή, έσεις ότι σήμερα το μεσημέρι είχε να πάει σ' αυτή την εταίρεια που μας είπες... — Ναι, τότε... παρασύρθηκε να ομολογήσει ο Σπληιώτης. — Και, τότε, πώς πιστώσατε ότι ήμουν άρρωστη, και ξεκινήσατε να με δει... τον έρωτήσε η Ζωή, κτυπάζοντας τον επίμονα στα μάτια. — Δηλαδή... — και με συγχωρείτε που θα σας το πω, κύριε Σπληιώτη... — είπατε ψέματα!... — Δεσποινίς... — Δε σας ξέρω παρά από πολύ λίγη ώρα, και ίσως θα σας χρωσταύσα λίγη ψεύτικη και υποκριτική ευγένεια... συνέχισε πιο δυνατά η άρρωστη. Είσαστε όμως λίγο γα... μέλος της οικογένειάς μας, μια και φιλοδοξείτε να παντρευτείτε την αδερφή μου, κι' έτσι μπορείτε να ακούτε τις αληθινές σκέψεις μας χωρίς το περιτό καμουφλάρισμα του πολιτισμού!... Ο Σπληιώτης σάπαινε πελαγωμένος. — Τι φταίει όμως και σεις... ξανάπε η Ζωή. Σας παρακάλεσε, τώρα μέσα η αδερφούλα μου να μου επιβεβαιώσετε το παραμύθι της για εταίρεια και λογιστικά βιβλία, κι' έσεις, προθυμώς και καλόβολος, κάνατε αυτό που σας είπα... Πολύ ευπαιστος είσαστε, κύριε Σπληιώτη, και πολύ καταλλος για σύζυγος... — Τι θέλετε να πείτε, δεσποινίς... ρώτησε ο Σπληιώτης ψυχρά. — Θέλω να πω, ότι... ωραία αρχίζετε την καριέρα σας του συζύγου!... Ο,τι σας λέει εκείνη που θα πάρει γυναίκα σας, το χωνεύετε με μεγάλη ευκολία, κι' όχι μόνο αυτό, αλλά έχετε την ανεξήγητη, την απίθανη καλωσύνη, να το βεβαιώσετε και στους άλλους!... Νά σας πω αν ήμουν στους άλλους!... θάπαρνα χωρίς σέβη σε θέσι να παντρευτώ, θάπαρνα χωρίς σέβη έναν άνθρωπο σαν και σας, με τη βεβαιότητα, ότι θα περνούσα ευτυχισμένη, και ιδίως εντελώς ελεύθερη ζωή μαζί του!... Ο Σπληιώτης σκυθρωπώθηκε. — Δε σας παρεξηγώ, δεσποινίς... είπε παγερά. Δεν πρέπει, δηλαδή, να σας παρεξηγήσω... Η... η κατάσταση σας σας δίνει το δικαίωμα να λέτε πολλά, που δε θα μπορούσαν να συχωρευθούν σε μίαν άλλη κοπέλλα... Την αδερφή σας την ξέσω από καιρό στην Τράπεζα, κι' είχα την ευκαιρία να την εκτιμήσω... Όμολογώ, ότι ενώ τον άλλο καιρό κρατούσε μίαν επίπονη λαχτική στάση απέναντί μου, που μ' έκανε ακριβώς να την εκτιμήσω ακόμα πιο πολύ, τώρα τελευταία μου δείχτηκε κάπως πιο διαφορετική, πιο έγκραδη... Αυτή η μεταβολή της μουδωσε το θάρρος να της ζητήσω να γίνει γυναίκα μου και το δείχτηκε... Θάνα με μεγάλη ευτυχία για μένα να της δώσω το όνομά μου... — Και έχατε τη βεβαιότητα, ότι θα το σεβάσθη, δεν είν' έτσι!... — Αμφιβάλλετε ίσως έσεις;... Χλωμή από το μίσος της, η Ζωή, έσφιξε τα χείλη της. — Δηλαδή... ψιθύρισε. Είμαι εντελώς βεβαία για το αντίθετο!... — Ζωή!... μουρμούρισε παγωμένη η Φούλα. — Η αγαπημένη μου η αδερφούλα, που την εκτιμάτε τόσο, συνέχισε πιο δυνατά η Ζωή, δέχονε να σας πη... κι' είχε πολύ δικίω σαν εξυπνη κοπέλλα... — ότι, πούν από σας, η και μαζί με σας, είχε κάποιο αίσθημα μεγάλο... Τώρα, πώς θα καταφρονέ να συνδυάση εκείνον που φέρει-

με σας που θα παντρευότανε, αυτό ήταν άλλο ζήτημα!... Η ματιά του Σπληιώτη καρφώθηκε ερωτηματικά στη ματιά της Φούλας, γεμάτη αυστηρή κατηγορία. Η Φούλα έσκυψε τα μάτια της χωρίς ν' απαντήσει, χωρίς ν' αρνηθεί την κατηγορία... — Η αδερφούλα μου, βλέπετε, γιατρέ, ενακούστηκε ύστερ' από μια σύντομη παύση η φωνή της Ζωής, έχει κάθε δικαίωμα να ζή σαν κορίτσι του καιρού μας, μόνον και χωρίς περιττές προλήψεις. — Έχει τον τρόπο να κυκλοφορή όπως θέλει κι' όπου θέλει, να βρούνη θαυμαστές, ν' αείνουν τον έναν, ν' αρραβωνιάζεται τον άλλον... Ίσως την είχαν παρεξηγήσει στην Τράπεζα, γιατί είν' αλήθεια ότι έχει ένα ύφος υποκριτικό ήθικω και ντροπαλό, κι' ότι συνηθίζει να κυττάει χαμηλά, όπως κι' αυτή τη στιγμή... Στην πραγματικότητα όμως δεν είνε παρά μια ελαφινή υποκρισία, μια χυδαία θεατοίνα!... Αποτόμα η Φούλα σήκωσε τα μάτια της, που πετούσανε θυμωμένες φλόγες πίσω από τα δακρύα της. — Λοιπόν, κύριε Σπληιώτη, φώναξε άποφασιστικά στον τμηματάρχη της, η αδερφή μου έχει δικίω!... Κι' όσο κι' αν σας φαίνεται παράξενη η συμπεριφορά της απέναντί μου, πιστέψτε όμως τα λόγια της... Είνε σπάνιο, βέβαια, μια αδερφή να κατηγορή την αδελφή της με όση λύσσα με κατηγορήσει σήμερα η δική μου... Θυμηθείτε όμως την τραγική της θέσι και δικαιολογήστε την... Μία φορά, όμολογώ ότι δεν σας είπα ψέματα... — Δε μούπε ψέματα; ρώτησε πελαγωμένος ο Σπληιώτης. — Όχι!... Όλα που σας είπα, ήταν αλήθεια... — Έχεις, λοιπόν, ένα αίσθημα μεγάλο... — Έχω κάτι που θάπρεπε να μου άπαγορεύει να δεχτώ το όνομά σας... Η Ζωή κτύπησε με απληστή λύσσα την αδερφή της στα μάτια. Σε κάθε καινούργια λέξη της Φούλας, χλωμιανε και πιο πολύ... Σαν να μην άντεχε τώρα ν' ακούσει αυτό πουχε προκάλεσε το ξεσπάσμά του η ίδια. — Σώπα... ψιθύρισε στην αδερφή της με φωνή πουτρεμε. Τρελάθηκες... Τι είν' αυτά που λές στον κύριο Σπληιώτη... Δεν ντρέπεσαι!... — Όχι, δε ντρέπομαι! απάντησε δυνατά, θαρρετά, η Φούλα. Αν ακόμα δεν εβρίσκα σήμερα εδώ τον κύριο Σπληιώτη, κι' αν εσύ δεν προκαλούσες αυτή την τόσο δυσχερή συζήτηση, πάλι εγώ είχα απόφαση να διακόψω μια ιστορία πουχε άνοιξε τόσο επιπόλαια ανάμεσα σε μένα και σ' έναν άνθρωπο, που σέβουμαι, που εκτιμώ, αλλά που δεν αγαπάω... — Δεσποινίς... τη δέικνε ο Σπληιώτης. — Αίσθη με να τελειώσω, σας παρακαλώ!... Λοιπόν, κύριε Σπληιώτη, είν' αλήθεια ότι δεν σας αγαπάω, και δε νοιώθω για σας παρά ένα βαρύ σεβασμό και μίαν απέραντη εκτίμηση... — Και τότε, πώς δέχτηκες να γίνης γυναίκα μου... τη ρώτησε ο Σπληιώτης έρσ, αυστηρά. — Συχωρέστε με!... Σας είπα, ήτανε μια επιπόλαια σκέψη μου... Θέλησα να βάλω ανάμεσα σε μένα και σ' εκείνον που λάτρευα, το φραγμό ενός τετελεσμένου γεγονότος... — Τό όμολογείς λοιπόν!... Τό όμολογείς!... μουρμούρισε με ανίσχυση λύσσα η παράλυτη σφιγγοντας τις γροθίες της. — Τό όμολογώ, γιατί είνε η μόνη δικαιολογία μου... απάντησε υποκύφω η Φούλα. — Δηλαδή, έκανε φανερά δυσχερεσμένος ο Σπληιώτης, θάσουνα γυναίκα δική μου και θ' αγαπούσες έναν άλλον!... — Λες να σέ πάψη; Δεν είνε στο χέρι του... Έσύ έχεις μονιμοποιηθ από πέσο... Κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι της η Φούλα: — Δεν είν' ανάγκη να με πάψη... Θ' άναγκαστώ να παρατηρώ μόνη μου... — Και, πώς θα ζήσουμε!... — Σ' αγαπάει ο Σπληιώτης, ξανάπε

με μίαν αυθόρμητη κραυγή αγωνίας, έκανε τη Φούλα να χαμογέλασε με κάποιο μελαγχολικό θρίσμπο: — Ούτε κι' εγώ τό ξέρω πώς θα ζήσουμε... απάντησε σιγά. Αποτόμα, η παράλυτη άλλαξε τρόπο. — Είνε διαλλαχτική: — Δε μπορείς να φύγης από την Τράπεζα... είνε στην αδερφή της μ' ένα βιασμένο χαμόγελο. — Άν δεν λογαριάζης τον εαυτό σου, πρέπει, νομίζω να λογαριάσης εμένα... Κούνησε το κεφάλι της η Φούλα: — Έσένα λογαρίασα πάντα!... μουρμούρισε με απόγνωση. Καί, ωραία με πλήρωσε!... — Τα μάτια της Ζωής πετάσανε μια διαδατική λάμψη: — Δεν πλήρωσα μόνο έσένα! η ίδια λές ότι πληρώνω και τον εαυτό μου!... Επ' τέλους, κι' αν φύγης από την Τράπεζα, πάλι θα βρεθί κάποιος που να σε συντηρήσει... Ενώ ευένα!...

Γεμάτη αυθόρμητισμό, τρυφερό όπως άλλοτε, η Φούλα αγκάλισε τη Ζωή: — Ξέρεις καλά, της ψιθύρισε, ότι, κι' ένα κομμάτι κομμάτι νάχω μαζί σου θά τό μοιραστώ, αδερφούλα μου!... Δεν τραβήχτηκε από την αγκαλιά της αυτή τη φορά η Ζωή. Μόνο της είπα: — Συμφωνώ, η άρρωστη καταλάβε ότι λές αλήθεια, όμως πιο καλά είνε να μη φτάσουμε στο σημείο να μοιραστούμε όι δυο μας ένα κομμάτι ψωμί. Δεν έχω δικίω. — Εξαρτάται... Πώς δεν εξαρτάται!... Κι' επί τέλους, ο Σπληιώτης φαίνεται πρώτης τάξεως άνθρωπος... Όχι μόνο δε θά σ' αναγκάσει να παρατηρήσει όπως λες ότι φοβάσαι, αλλά θά κυττάει να σε ξαναφέρει κοντά του... Γιατί σ' αγαπάει! Άκου με και μένα, που τον ψυχολογήσα πιο καλά. Σ' αγαπάει, θάχη κάθε διάθεσι να σε συχωρέσει... — Τι να τη κάνω τη συγγνώμη του; — Δεν τό είπες και μόνη σου... Ο Σπληιώτης είνε μια λύσι—η πιο καλή— για όλους μας. Ένα ευτυχισμένο τέλος στο δράμα μας... Δεν πρέπει να τον αφήσουμε να χαθί... Κατάλαβε ελαφικά την απεγνωσμένη προσπάθεια της Ζωής η Φούλα, κι' ένοιωσε αληθινό πανικό: Η παράλυτη, ύστερα από την αυθόρμητη συμπεριφορά της που ξεσκέπασε μπροστά στον Σπληιώτη τον έρωτα της αδερφής της σ' ένα άλλον άντρα, είχε πικρά μετανοιώσει. Βλέποντας ότι έτσι είχε φέρει πιο κοντά τη Φούλα με το Μπελίνη... Και τώρα προσπαθούσε με κάθε τρόπο να διασώσει το τραγικό της, τό ασυχωρητο λάθος της... — Σ' αγαπάει ο Σπληιώτης, ξανάπε

με μίαν αυθόρμητη κραυγή αγωνίας, έκανε τη Φούλα να χαμογέλασε με κάποιο μελαγχολικό θρίσμπο: — Ούτε κι' εγώ τό ξέρω πώς θα ζήσουμε... απάντησε σιγά. Αποτόμα, η παράλυτη άλλαξε τρόπο. — Είνε διαλλαχτική: — Δε μπορείς να φύγης από την Τράπεζα... είνε στην αδερφή της μ' ένα βιασμένο χαμόγελο. — Άν δεν λογαριάζης τον εαυτό σου, πρέπει, νομίζω να λογαριάσης εμένα... Κούνησε το κεφάλι της η Φούλα: — Έσένα λογαρίασα πάντα!... μουρμούρισε με απόγνωση. Καί, ωραία με πλήρωσε!... — Τα μάτια της Ζωής πετάσανε μια διαδατική λάμψη: — Δεν πλήρωσα μόνο έσένα! η ίδια λές ότι πληρώνω και τον εαυτό μου!... Επ' τέλους, κι' αν φύγης από την Τράπεζα, πάλι θα βρεθί κάποιος που να σε συντηρήσει... Ενώ ευένα!...

Γεμάτη αυθόρμητισμό, τρυφερό όπως άλλοτε, η Φούλα αγκάλισε τη Ζωή: — Ξέρεις καλά, της ψιθύρισε, ότι, κι' ένα κομμάτι κομμάτι νάχω μαζί σου θά τό μοιραστώ, αδερφούλα μου!... Δεν τραβήχτηκε από την αγκαλιά της αυτή τη φορά η Ζωή. Μόνο της είπα: — Συμφωνώ, η άρρωστη καταλάβε ότι λές αλήθεια, όμως πιο καλά είνε να μη φτάσουμε στο σημείο να μοιραστούμε όι δυο μας ένα κομμάτι ψωμί. Δεν έχω δικίω. — Εξαρτάται... Πώς δεν εξαρτάται!... Κι' επί τέλους, ο Σπληιώτης φαίνεται πρώτης τάξεως άνθρωπος... Όχι μόνο δε θά σ' αναγκάσει να παρατηρήσει όπως λες ότι φοβάσαι, αλλά θά κυττάει να σε ξαναφέρει κοντά του... Γιατί σ' αγαπάει! Άκου με και μένα, που τον ψυχολογήσα πιο καλά. Σ' αγαπάει, θάχη κάθε διάθεσι να σε συχωρέσει... — Τι να τη κάνω τη συγγνώμη του; — Δεν τό είπες και μόνη σου... Ο Σπληιώτης είνε μια λύσι—η πιο καλή— για όλους μας. Ένα ευτυχισμένο τέλος στο δράμα μας... Δεν πρέπει να τον αφήσουμε να χαθί... Κατάλαβε ελαφικά την απεγνωσμένη προσπάθεια της Ζωής η Φούλα, κι' ένοιωσε αληθινό πανικό: Η παράλυτη, ύστερα από την αυθόρμητη συμπεριφορά της που ξεσκέπασε μπροστά στον Σπληιώτη τον έρωτα της αδερφής της σ' ένα άλλον άντρα, είχε πικρά μετανοιώσει. Βλέποντας ότι έτσι είχε φέρει πιο κοντά τη Φούλα με το Μπελίνη... Και τώρα προσπαθούσε με κάθε τρόπο να διασώσει το τραγικό της, τό ασυχωρητο λάθος της... — Σ' αγαπάει ο Σπληιώτης, ξανάπε

με μίαν αυθόρμητη κραυγή αγωνίας, έκανε τη Φούλα να χαμογέλασε με κάποιο μελαγχολικό θρίσμπο: — Ούτε κι' εγώ τό ξέρω πώς θα ζήσουμε... απάντησε σιγά. Αποτόμα, η παράλυτη άλλαξε τρόπο. — Είνε διαλλαχτική: — Δε μπορείς να φύγης από την Τράπεζα... είνε στην αδερφή της μ' ένα βιασμένο χαμόγελο. — Άν δεν λογαριάζης τον εαυτό σου, πρέπει, νομίζω να λογαριάσης εμένα... Κούνησε το κεφάλι της η Φούλα: — Έσένα λογαρίασα πάντα!... μουρμούρισε με απόγνωση. Καί, ωραία με πλήρωσε!... — Τα μάτια της Ζωής πετάσανε μια διαδατική λάμψη: — Δεν πλήρωσα μόνο έσένα! η ίδια λές ότι πληρώνω και τον εαυτό μου!... Επ' τέλους, κι' αν φύγης από την Τράπεζα, πάλι θα βρεθί κάποιος που να σε συντηρήσει... Ενώ ευένα!...

Γεμάτη αυθόρμητισμό, τρυφερό όπως άλλοτε, η Φούλα αγκάλισε τη Ζωή: — Ξέρεις καλά, της ψιθύρισε, ότι, κι' ένα κομμάτι κομμάτι νάχω μαζί σου θά τό μοιραστώ, αδερφούλα μου!... Δεν τραβήχτηκε από την αγκαλιά της αυτή τη φορά η Ζωή. Μόνο της είπα: — Συμφωνώ, η άρρωστη καταλάβε ότι λές αλήθεια, όμως πιο καλά είνε να μη φτάσουμε στο σημείο να μοιραστούμε όι δυο μας ένα κομμάτι ψωμί. Δεν έχω δικίω. — Εξαρτάται... Πώς δεν εξαρτάται!... Κι' επί τέλους, ο Σπληιώτης φαίνεται πρώτης τάξεως άνθρωπος... Όχι μόνο δε θά σ' αναγκάσει να παρατηρήσει όπως λες ότι φοβάσαι, αλλά θά κυττάει να σε ξαναφέρει κοντά του... Γιατί σ' αγαπάει! Άκου με και μένα, που τον ψυχολογήσα πιο καλά. Σ' αγαπάει, θάχη κάθε διάθεσι να σε συχωρέσει... — Τι να τη κάνω τη συγγνώμη του; — Δεν τό είπες και μόνη σου... Ο Σπληιώτης είνε μια λύσι—η πιο καλή— για όλους μας. Ένα ευτυχισμένο τέλος στο δράμα μας... Δεν πρέπει να τον αφήσουμε να χαθί... Κατάλαβε ελαφικά την απεγνωσμένη προσπάθεια της Ζωής η Φούλα, κι' ένοιωσε αληθινό πανικό: Η παράλυτη, ύστερα από την αυθόρμητη συμπεριφορά της που ξεσκέπασε μπροστά στον Σπληιώτη τον έρωτα της αδερφής της σ' ένα άλλον άντρα, είχε πικρά μετανοιώσει. Βλέποντας ότι έτσι είχε φέρει πιο κοντά τη Φούλα με το Μπελίνη... Και τώρα προσπαθούσε με κάθε τρόπο να διασώσει το τραγικό της, τό ασυχωρητο λάθος της... — Σ' αγαπάει ο Σπληιώτης, ξανάπε

με μίαν αυθόρμητη κραυγή αγωνίας, έκανε τη Φούλα να χαμογέλασε με κάποιο μελαγχολικό θρίσμπο: — Ούτε κι' εγώ τό ξέρω πώς θα ζήσουμε... απάντησε σιγά. Αποτόμα, η παράλυτη άλλαξε τρόπο. — Είνε διαλλαχτική: — Δε μπορείς να φύγης από την Τράπεζα... είνε στην αδερφή της μ' ένα βιασμένο χαμόγελο. — Άν δεν λογαριάζης τον εαυτό σου, πρέπει, νομίζω να λογαριάσης εμένα... Κούνησε το κεφάλι της η Φούλα: — Έσένα λογαρίασα πάντα!... μουρμούρισε με απόγνωση. Καί, ωραία με πλήρωσε!... — Τα μάτια της Ζωής πετάσανε μια διαδατική λάμψη: — Δεν πλήρωσα μόνο έσένα! η ίδια λές ότι πληρώνω και τον εαυτό μου!... Επ' τέλους, κι' αν φύγης από την Τράπεζα, πάλι θα βρεθί κάποιος που να σε συντηρήσει... Ενώ ευένα!...

Γεμάτη αυθόρμητισμό, τρυφερό όπως άλλοτε, η Φούλα αγκάλισε τη Ζωή: — Ξέρεις καλά, της ψιθύρισε, ότι, κι' ένα κομμάτι κομμάτι νάχω μαζί σου θά τό μοιραστώ, αδερφούλα μου!... Δεν τραβήχτηκε από την αγκαλιά της αυτή τη φορά η Ζωή. Μόνο της είπα: — Συμφωνώ, η άρρωστη καταλάβε ότι λές αλήθεια, όμως πιο καλά είνε να μη φτάσουμε στο σημείο να μοιραστούμε όι δυο μας ένα κομμάτι ψωμί. Δεν έχω δικίω. — Εξαρτάται... Πώς δεν εξαρτάται!... Κι' επί τέλους, ο Σπληιώτης φαίνεται πρώτης τάξεως άνθρωπος... Όχι μόνο δε θά σ' αναγκάσει να παρατηρήσει όπως λες ότι φοβάσαι, αλλά θά κυττάει να σε ξαναφέρει κοντά του... Γιατί σ' αγαπάει! Άκου με και μένα, που τον ψυχολογήσα πιο καλά. Σ' αγαπάει, θάχη κάθε διάθεσι να σε συχωρέσει... — Τι να τη κάνω τη συγγνώμη του; — Δεν τό είπες και μόνη σου... Ο Σπληιώτης είνε μια λύσι—η πιο καλή— για όλους μας. Ένα ευτυχισμένο τέλος στο δράμα μας... Δεν πρέπει να τον αφήσουμε να χαθί... Κατάλαβε ελαφικά την απεγνωσμένη προσπάθεια της Ζωής η Φούλα, κι' ένοιωσε αληθινό πανικό: Η παράλυτη, ύστερα από την αυθόρμητη συμπεριφορά της που ξεσκέπασε μπροστά στον Σπληιώτη τον έρωτα της αδερφής της σ' ένα άλλον άντρα, είχε πικρά μετανοιώσει. Βλέποντας ότι έτσι είχε φέρει πιο κοντά τη Φούλα με το Μπελίνη... Και τώρα προσπαθούσε με κάθε τρόπο να διασώσει το τραγικό της, τό ασυχωρητο λάθος της... — Σ' αγαπάει ο Σπληιώτης, ξανάπε

με μίαν αυθόρμητη κραυγή αγωνίας, έκανε τη Φούλα να χαμογέλασε με κάποιο μελαγχολικό θρίσμπο: — Ούτε κι' εγώ τό ξέρω πώς θα ζήσουμε... απάντησε σιγά. Αποτόμα, η παράλυτη άλλαξε τρόπο. — Είνε διαλλαχτική: — Δε μπορείς να φύγης από την Τράπεζα... είνε στην αδερφή της μ' ένα βιασμένο χαμόγελο. — Άν δεν λογαριάζης τον εαυτό σου, πρέπει, νομίζω να λογαριάσης εμένα... Κούνησε το κεφάλι της η Φούλα: — Έσένα λογαρίασα πάντα!... μουρμούρισε με απόγνωση. Καί, ωραία με πλήρωσε!... — Τα μάτια της Ζωής πετάσανε μια διαδατική λάμψη: — Δεν πλήρωσα μόνο έσένα! η ίδια λές ότι πληρώνω και τον εαυτό μου!... Επ' τέλους, κι' αν φύγης από την Τράπεζα, πάλι θα βρεθί κάποιος που να σε συντηρήσει... Ενώ ευένα!...

με μίαν αυθόρμητη κραυγή αγωνίας, έκανε τη Φούλα να χαμογέλασε με κάποιο μελαγχολικό θρίσμπο: — Ούτε κι' εγώ τό ξέρω πώς θα ζήσουμε... απάντησε σιγά. Αποτόμα, η παράλυτη άλλαξε τρόπο. — Είνε διαλλαχτική: — Δε μπορείς να φύγης από την Τράπεζα... είνε στην αδερφή της μ' ένα βιασμένο χαμόγελο. — Άν δεν λογαριάζης τον εαυτό σου, πρέπει, νομίζω να λογαριάσης εμένα... Κούνησε το κεφάλι της η Φούλα: — Έσένα λογαρίασα πάντα!... μουρμούρισε με απόγνωση. Καί, ωραία με πλήρωσε!... — Τα μάτια της Ζωής πετάσανε μια διαδατική λάμψη: — Δεν πλήρωσα μόνο έσένα! η ίδια λές ότι πληρώνω και τον εαυτό μου!... Επ' τέλους, κι' αν φύγης από την Τράπεζα, πάλι θα βρεθί κάποιος που να σε συντηρήσει... Ενώ ευένα!...

Γεμάτη αυθόρμητισμό, τρυφερό όπως άλλοτε, η Φούλα αγκάλισε τη Ζωή: — Ξέρεις καλά, της ψιθύρισε, ότι, κι' ένα κομμάτι κομμάτι νάχω μαζί σου θά τό μοιραστώ, αδερφούλα μου!... Δεν τραβήχτηκε από την αγκαλιά της αυτή τη φορά η Ζωή. Μόνο της είπα: — Συμφωνώ, η άρρωστη καταλάβε ότι λές αλήθεια, όμως πιο καλά είνε να μη φτάσουμε στο σημείο να μοιραστούμε όι δυο μας ένα κομμάτι ψωμί. Δεν έχω δικίω. — Εξαρτάται... Πώς δεν εξαρτάται!... Κι' επί τέλους, ο Σπληιώτης φαίνεται πρώτης τάξεως άνθρωπος... Όχι μόνο δε θά σ' αναγκάσει να παρατηρήσει όπως λες ότι φοβάσαι, αλλά θά κυττάει να σε ξαναφέρει κοντά του... Γιατί σ' αγαπάει! Άκου με και μένα, που τον ψυχολογήσα πιο καλά. Σ' αγαπάει, θάχη κάθε διάθεσι να σε συχωρέσει... — Τι να τη κάνω τη συγγνώμη του; — Δεν τό είπες και μόνη σου... Ο Σπληιώτης είνε μια λύσι—η πιο καλή— για όλους μας. Ένα ευτυχισμένο τέλος στο δράμα μας... Δεν πρέπει να τον αφήσουμε να χαθί... Κατάλαβε ελαφικά την απεγνωσμένη προσπάθεια της Ζωής η Φούλα, κι' ένοιωσε αληθινό πανικό: Η παράλυτη, ύστερα από την αυθόρμητη συμπεριφορά της που ξεσκέπασε μπροστά στον Σπληιώτη τον έρωτα της αδερφής της σ' ένα άλλον άντρα, είχε πικρά μετανοιώσει. Βλέποντας ότι έτσι είχε φέρει πιο κοντά τη Φούλα με το Μπελίνη... Και τώρα προσπαθούσε με κάθε τρόπο να διασώσει το τραγικό της, τό ασυχωρητο λάθος της... — Σ' αγαπάει ο Σπληιώτης, ξανάπε

με μίαν αυθόρμητη κραυγή αγωνίας, έκανε τη Φούλα να χαμογέλασε με κάποιο μελαγχολικό θρίσμπο: — Ούτε κι' εγώ τό ξέρω πώς θα ζήσουμε... απάντησε σιγά. Αποτόμα, η παράλυτη άλλαξε τρόπο. — Είνε διαλλαχτική: — Δε μπορείς να φύγης από την Τράπεζα... είνε στην αδερφή της μ' ένα βιασμένο χαμόγελο. — Άν δεν λογαριάζης τον εαυτό σου, πρέπει, νομίζω να λογαριάσης εμένα... Κούνησε το κεφάλι της η Φούλα: — Έσένα λογαρίασα πάντα!... μουρμούρισε με απόγνωση. Καί, ωραία με πλήρωσε!... — Τα μάτια της Ζωής πετάσανε μια διαδατική λάμψη: — Δεν πλήρωσα μόνο έσένα! η ίδια λές ότι πληρώνω και τον εαυτό μου!... Επ' τέλους, κι' αν φύγης από την Τράπεζα, πάλι θα βρεθί κάποιος που να σε συντηρήσει... Ενώ ευένα!...

Γεμάτη αυθόρμητισμό, τρυφερό όπως άλλοτε, η Φούλα αγκάλισε τη Ζωή: — Ξέρεις καλά, της ψιθύρισε, ότι, κι' ένα κομμάτι κομμάτι νάχω μαζί σου θά τό μοιραστώ, αδερφούλα μου!... Δεν τραβήχτηκε από την αγκαλιά της αυτή τη φορά η Ζωή. Μόνο της είπα: — Συμφωνώ, η άρρωστη καταλάβε ότι λές αλήθεια, όμως πιο καλά είνε να μη φτάσουμε στο σημείο να μοιραστούμε όι δυο μας ένα κομμάτι ψωμί. Δεν έχω δικίω. — Εξαρτάται... Πώς δεν εξαρτάται!... Κι' επί τέλους, ο Σπληιώτης φαίνεται πρώτης τάξεως άνθρωπος... Όχι μόνο δε θά σ' αναγκάσει να παρατηρήσει όπως λες ότι φοβάσαι, αλλά θά κυττάει να σε ξαναφέρει κοντά του... Γιατί σ' αγαπάει! Άκου με και μένα, που τον ψυχολογήσα πιο καλά. Σ' αγαπάει, θάχη κάθε διάθεσι να σε συχωρέσει... — Τι να τη κάνω τη συγγνώμη του; — Δεν τό είπες και μόνη σου... Ο Σπληιώτης είνε μια λύσι—η πιο καλή— για όλους μας. Ένα ευτυχισμένο τέλος στο δράμα μας... Δεν πρέπει να τον αφήσουμε να χαθί... Κατάλαβε ελαφικά την απεγνωσμένη προσπάθεια της Ζωής η Φούλα, κι' ένοιωσε αληθινό πανικό: Η παράλυτη, ύστερα από την αυθόρμητη συμπεριφορά της που ξεσκέπασε μπροστά στον Σπληιώτη τον έρωτα της αδερφής της σ' ένα άλλον άντρα, είχε πικρά μετανοιώσει. Βλέποντας ότι έτσι είχε φέρει πιο κοντά τη Φούλα με το Μπελίνη... Και τώρα προσπαθούσε με κάθε τρόπο να διασώσει το τραγικό της, τό ασυχωρητο λάθος της... — Σ' αγαπάει ο Σπληιώτης, ξανάπε

με μίαν αυθόρμητη κραυγή αγωνίας, έκανε τη Φούλα να χαμογέλασε με κάποιο μελαγχολικό θρίσμπο: — Ούτε κι' εγώ τό ξέρω πώς θα ζήσουμε... απάντησε σιγά. Αποτόμα, η παράλυτη άλλαξε τρόπο. — Είνε διαλλαχτική: — Δε μπορείς να φύγης από την Τράπεζα... είνε στην αδερφή της μ' ένα βιασμένο χαμόγελο. — Άν δεν λογαριάζης τον εαυτό σου, πρέπει, νομίζω να λογαριάσης εμένα... Κούνησε το κεφάλι της η Φούλα: — Έσένα λογαρίασα πάντα!... μουρμούρισε με απόγνωση. Καί, ωραία με πλήρωσε!... — Τα μάτια της Ζωής πετάσανε μια διαδατική λάμψη: — Δεν πλήρωσα μόνο έσένα! η ίδια λές ότι πληρώνω και τον εαυτό μου!... Επ' τέλους, κι' αν φύγης από την Τράπεζα, πάλι θα βρεθί κάποιος που να σε συντηρήσει... Ενώ ευένα!...

Γεμάτη αυθόρμητισμό, τρυφερό όπως άλλοτε, η Φούλα αγκάλισε τη Ζωή: — Ξέρεις καλά, της ψιθύρισε, ότι, κι' ένα κομμάτι κομμάτι νάχω μαζί σου θά τό μοιραστώ, αδερφούλα μου!... Δεν τραβήχτηκε από την αγκαλιά της αυτή τη φορά η Ζωή. Μόνο της είπα: — Συμφωνώ, η άρρωστη καταλάβε ότι λές αλήθεια, όμως πιο καλά είνε να μη φτάσουμε στο σημείο να μοιραστούμε όι δυο μας ένα κομμάτι ψωμί. Δεν έχω δικίω. — Εξαρτάται... Πώς δεν εξαρτάται!... Κι' επί τέλους, ο Σπληιώτης φαίνεται πρώτης τάξεως άνθρωπος... Όχι μόνο δε θά σ' αναγκάσει να παρατηρήσει όπως λες ότι φοβάσαι, αλλά θά κυττάει να σε ξαναφέρει κοντά του... Γιατί σ' αγαπάει! Άκου με και μένα, που τον ψυχολογήσα πιο καλά. Σ' αγαπάει, θάχη κάθε διάθεσι να σε συχωρέσει... — Τι να τη κάνω τη συγγνώμη του; — Δεν τό είπες και μόνη σου... Ο Σπληιώτης είνε μια λύσι—η πιο καλή— για όλους μας. Ένα ευτυχισμένο τέλος στο δράμα μας... Δεν πρέπει να τον αφήσουμε να χαθί... Κατάλαβε ελαφικά την απεγνωσμένη προσπάθεια της Ζωής η Φούλα, κι' ένοιωσε αληθινό πανικό: Η παράλυτη, ύστερα από την αυθόρμητη συμπεριφορά της που ξεσκέπασε μπροστά στον Σπληιώτη τον έρωτα της αδερφής της σ' ένα άλλον άντρα, είχε πικρά μετανοιώσει. Βλέποντας ότι έτσι είχε φέρει πιο κοντά τη Φούλα με το Μπελίνη... Και τώρα προσπαθούσε με κάθε τρόπο να διασώσει το τραγικό της, τό ασυχωρητο λάθος της... — Σ' αγαπάει ο Σπληιώτης, ξανάπε

με μίαν αυθόρμητη κραυγή αγωνίας, έκανε τη Φούλα να χαμογέλασε με κάποιο μελαγχολικό θρίσμπο: — Ούτε κι' εγώ τό ξέρω πώς θα ζήσουμε... απάντησε σιγά. Αποτόμα, η παράλυτη άλλαξε τρόπο. — Είνε διαλλαχτική: — Δε μπορείς να φύγης από την Τράπεζα... είνε στην αδερφή της μ' ένα βιασμένο χαμόγελο. — Άν δεν λογαριάζης τον εαυτό σου, πρέπει, νομίζω να λογαριάσης εμένα... Κούνησε το κεφάλι της η Φούλα: — Έσένα λογαρίασα πάντα!... μουρμούρισε με απόγνωση. Καί, ωραία με πλήρωσε!... — Τα μάτια της Ζωής πετάσανε μια διαδατική λάμψη: — Δεν πλήρωσα μόνο έσένα! η ίδια λές ότι πληρώνω και τον εαυτό μου!... Επ' τέλους, κι' αν φύγης από την Τράπεζα, πάλι θα βρεθί κάποιος που να σε συντηρήσει... Ενώ ευένα!...

Γεμάτη αυθόρμητισμό, τρυφερό όπως άλλοτε, η Φούλα αγκάλισε τη Ζωή: — Ξέρεις καλά, της ψιθύρισε, ότι, κι' ένα κομμάτι κομμάτι νάχω μαζί σου θά τό μοιραστώ, αδερφούλα μου!... Δεν τραβήχτηκε από την αγκαλιά της αυτή τη φορά η Ζωή. Μόνο της είπα: — Συμφωνώ, η άρρωστη καταλάβε ότι λές αλήθεια, όμως πιο καλά είνε να μη φτάσουμε στο σημείο να μοιραστούμε όι δυο μας ένα κομμάτι ψωμί. Δεν έχω δικίω. — Εξαρτάται... Πώς δεν εξαρτάται!... Κι' επί τέλους, ο Σπληιώτης φαίνεται πρώτης τάξεως άνθρωπος... Όχι μόνο δε θά σ' αναγκάσει να παρατηρήσει όπως λες ότι φοβάσαι, αλλά θά κυττάει να σε ξαναφέρει κοντά του... Γιατί σ' αγαπάει! Άκου με και μένα, που τον ψυχολογήσα πιο καλά. Σ' αγαπάει, θάχη κάθε διάθεσι να σε συχωρέσει... — Τι να τη κάνω τη συγγνώμη του; — Δεν τό είπες και μόνη σου... Ο Σπληιώτης είνε μια λύσι—η πιο καλή— για όλους μας. Ένα ευτυχισμένο τέλος στο δράμα μας... Δεν πρέπει να τον αφήσουμε να χαθί... Κατάλαβε ελαφικά την απεγνωσμένη προσπάθεια της Ζωής η Φούλα, κι' ένοιωσε αληθινό πανικό: Η παράλυτη, ύστερα από την αυθόρμητη συμπεριφορά της που ξεσκέπασε μπροστά στον Σπληιώτη τον έρωτα της αδερφής της σ' ένα άλλον άντρα,

σέ λίγο ή Ζωή στή Φούλα. Πές του ότι δλ' αὐτά πού ἀκούσε ἐδῶ μέσα, ἦταν τρέλλες, παραληρήματα μιάς δυστυχισμένης ἄρρωστης μιάς παράλυτης, πού δέν ξέρει τί λέει. Ρίχτα ὅλα ἀπάνω μου... Διάψευσε με... Πείσε τον ότι τὸν ἀγαπᾷς κι' ἐσύ...

— Γιά ποῖο λόγο;...
— Μά, δέν εἶπαμε;... Δέν ἀκούσες;... Γιά νά τὸν πείσης νά μὴ φύγῃ... Δέν εἶπαμε ὅτι σοῦ χρειάζεται, ὅτι μᾶς χρειάζεται αὐτός ὁ ἀνθρώπος;... Ἐλα, ἀδερφοῦλα μου... Χρειάζεται καὶ γιὰ τὸ ψωμί μας; γιὰ τὸ ψωμί τὸ δικό μου!... Ὁ μ' ἀφίσπιν νά πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα, ἀδερφοῦλα μου;

Πελαγωγμένη ή Φούλα δέν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ...

—Ναί, καλά... κατάφερε νά πῇ στό τέλος. Δέν τοῦ τάπτες μόνο ἐσύ, τοῦ τὰ ὠμολόγησα κι' ἐγώ!

Χλώμιασε φοβερά ή Ζωή, στή θύμησι ἐκείνης τῆς ὁμολογίας ἀπὸ τὰ χεῖλια τῆς ἀδερφῆς τῆς πρῶν, μπροστά στό Σπηλιώτη: «Ἐγώ κάτι πού θάπρεπε νά μοῦ ἀπαγορεύει νά δεχτῶ τὸ ὄνομά σας!»

— Γ' ὠμολόγησες!... ἔκανε μ' ἓνα πικρό χαμόγελο, ή παράλυτη. Τὸ ὠμολόγησες πῶς ἀγαπᾷς τὸ Μπελίνης... Γιάτί τὸ κανες αὐτὸ ἀδερφοῦλα μου;

— Ἡ Φούλα δέν ἀπάντησε, καταλαβαίνοντας ὅτι μιά ἀπροκάλυπτη ὁμολογία τῆς, θά μπορούσε νὰ σκοτώσῃ τὴ Ζωή...

— Κι' ἐπὶ τέλους, ξανάπε αὐτὴ ή τελευταία ὕστερ' ἀπὸ μιά μικρὰ παύσι καὶ τὸ ν' ἀγαπᾷς κάποιον δέν εἶναι κακό... Εἴσαι κορίτσι, φυσικό εἶναι νάχης κι' ἐσύ ἓνα αἰσθημα στή Ζωή σου... Ἄλλο ὅμως τὸ αἰσθημα, κι' ἄλλος ὁ γάμος;

— Διπλαδὴ τί μπορᾷ νά κάνω τώρα;...

— Ν' ὁμολογήσης θαρρετὰ στό Σπηλιώτη, ὅτι τὸ αἰσθημα σου αὐτὸ πού τοῦ ὠμολόγησες εἶναι κάτι πού δὲ γίνεται, κάτι πού προσπάθησες νά τὸ πνίξεις μέσ' στή ψυχὴ σου... Ἐνῶ ἐκεῖνος, ἐκπρόσωπὲ τῆς θετικῆς λύσι τοῦ γάμου, πού ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν ἐχτίμησι καὶ φτάνει σὲν ἔρωτα πού εἶναι μόνιμος καὶ διαρκεῖ ἔτσι, ὅλη τὴ Ζωή...

— Ἀκούσε τὴν ἀδελφὴ τῆς νά μιλήσῃ ή Φούλα κι' ἐνῶθε πραγματικὴ φρίκη, μόνο στή σκέψι ὅτι θά μπορούσε νά παντρευτῇ τὸ Σπηλιώτη ὕστερ' ἀπ' ὅσα εἶχαν γίνει σήμερ σὸ ἱατρεῖο τοῦ Μπελίνης... Δὲ μπορούσε ὅμως, βέβαια, νά γεμολογήσῃ κάτι τέτοιο... Καὶ γι' αὐτὸ σάπαινε.

— Ἐλα, Φούλα... ξανακούστηκε ή φωνή τῆς Ζωῆς. Ἐσύ εἶσαι ἐξυπνὴ, ὁμορφῇ... Ἡ ὁμορφὴ πείθει πάντα... Δὲ μπορεῖ. Θά πείσῃ κι' ὁ Σπηλιώτης... Ἀρκεῖ νά θελήσῃς νά τὸν πείσης ἐσύ!...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε τὸ κουδούνι τῆς ἐξόπουσας... Πεταχθήκανε καὶ οἱ δύο ἀδερφές μὲ τὴν ἴδια σκέψι πού σπάθισε τὰ μυαλά τους. Ὁ Μπελίνης!

Τὸ δῆμα τῆς κυρᾶ-Μάρθας συρθηκε σὸ χῶλ. Ἡ πόρτα ἀνοίξε, ή φωνὴ τοῦ γιαιτροῦ ἀκούστηκε εὐθύμη:

— Τί κάνουν οἱ δεσποινίδες;...

Οὔτε ή Ζωή οὔτε ή Φούλα τολμήσανε νά κουνησούνε ἀπὸ τὴ θέσι τους νά μιλήσουνε νά κυττάσουν ή μιά τὴν ἄλλη...

Τὸ δῆμα τῆς παραδουλεῦτρας ἔφτασε ὡς τὴν πόρτα τους. Τὸ χέρι τῆς χτύπησε διακριτικά τὸ πορτοφύλλο.

Πρῶτὴ εἶχε καταφέρει νά συνέλθῃ κάπως ή Ζωή:

— Ἐλα κυρᾶ-Μάρθα... φώναζε. Ποιὸς εἶναι;...

Ἡ φωνὴ τοῦ Μπελίνης ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω τὸ ἴδιο εὐθύμη:

— Ἐγὼ δεσποινίδες μου!... Δέν μὲ περιμένετε;...

Μὲ μιά καινούργια προσπάθεια ή παράλυτὴ εἶπε:

— Ἐλάτε γιαιτρέ... Σᾶς περιμένουμε, φυσικά

Ἀνοίξε ή πόρτα καὶ μπῆκε ὁ Μπελίνης. Προχώρησε κατ' εὐθείαν στή Ζωή καὶ τῆς ἔσφιξε στοργικά καὶ τὰ δύο χεῖρια.

— Καλησπέρα... τῆς εἶπε μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο. Πῶς εἶσαι σήμερ;...

— Καλᾶ, γιαιτρέ... τοῦ ἀπάντησε ή Ζωή μ' ἓνα χαμόγελο κι' αὐτῇ.

Κι' ὕστερᾶ τοῦ πρόσθεσε:

— Τὴν ἀδελφὴ μου... δέν τὴ χαιρετᾷτε; Γυῖσε ὁ Μπελίνης καὶ κύτταξε τὴ Φούλα πού ἀνάσπινε γρήγορα, γεμάτῃ συγκίηση καὶ δὲ σήκωνε ἐπίμονα τὰ μάτια τῆς ἀπὸ χῶμο.

— Τί κάνετε, δεσποινίς Φούλα;

— Καλᾶ, γιαιτρέ...
Ἐκαστὸς ὁ Μπελίνης στήν καρέκλα του, δίπλα στήν ἄρρωστη:
— Τί νέα λοιπόν;
— Τί νέα, γιαιτρέ μου; Εἶχαμε μιά ἐπίσκεψι σήμερα τὸ μεσημέρι...
— Ἐπίσκεψι;
— Ναί, ἦρθε νά μὲ δῇ ὁ κ. Σπηλιώτης...

Χλώμιασε ὁ Μπελίνης:

— Ὁ Σπηλιώτης;

— Ναί...

— Καί... τί ἦρθε νά κάνῃ;

— Νά μὲ δῇ πού ἦμουν ἄρρωστη... Πού τοῦπε ή ἀδερφοῦλα μου ὅτι ἦμουν ἄρρωστη βαρεῖα, ὅτι ἴσως εἶχα πεθάνει... γιὰ νά πάθῃ ἄδεια ἀπὸ τὸ γραφεῖο...

— Ἀ!...

Δέν εἶπε τίποτ' ἄλλο ὁ Μπελίνης.

— Δὲ μᾶς λέτε, λοιπόν, πού ἦταν ή Φούλα, γιαιτρέ;... ξαναρώτησε ή Ζωή, κυττάζοντας μὲ τὴ διαπεραστικὴ ματιά τῆς τὸ Μπελίνης.

— Πού θες νά ξέρω ἐγώ;...

— Ἀ, δέν ξέρετε... Κι' ὅμως, ἐκείνη μᾶς ἄφησε νά καταλάβουμε ὅτι ἦταν μαζί σας, μᾶς ὠμολόγησε ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ...

Ἐροίξε μιά βιαστικὴ, τουφεκὴ ματιά στή Φούλα ὁ Μπελίνης.

— Καί, τὸ χειρότερο, συνέχισε ή Ζωή, εἶναι ὅτι τὴν ὁμολογία τῆς ἀδερφοῦλας μου τὴν ἀκούσε ὁ Σπηλιώτης!

— Τί σημασία ἔχει τί ἀκούσε καὶ τί δέν ἀκούσε ὁ Σπηλιώτης;... ἔσπασε τότε ὁ Μπελίνης. Τὸν ἔχετε τίποτα αὐτὸν τὸν κύριο;

Χαμογέλασε σαρκαστικὰ ή Ζωή:

— Τὸν εἶχαμε δηλαδὴ πρῖν τὸ ὁμολογήσουμε σήμερα τὸν ἔρωτά μας γιὰ κάποιον ἄλλον... γιὰ ἐσᾶς...

Νευριασμένος ὁ Μπελίνης σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του κι' ἔκανε λίγα βήματα μέσα σὸ δωματίο. Ὑστερᾶ, στάθηκε μπροστά σὸν ἄρρωστη πού τὸν παρακολουθοῦσε ὅσο περπάταγε μὲ φλογισμένα μάτια:

— Γιατί, μικρὴ μου Ζωή, τὴ ρώτησε, βασιλεύεις τόσο σκληρὰ τὴν ἀδερφὴ σου πού σὲ λατρεύει;...

Ἐσφίξε τὰ χεῖλιά τῆς ή παράλυτη:

— Τὴν ὑπερασπίζεστε τώρα μπροστά μου;... ἔκανε μὲ φωνὴ ὑπόκοψη.

— Ὁ Μπελίνης ἔσφιξε τὴς γροθιές του.

— Δέν ὑπερασπίζουμαι ἐκείνην... ἀποκρίθηκε. Ὑπερασπίζουμαι ἐσᾶς...

— Ἐμένω;

— Ναί... Σὲ ὑπερασπίζουμαι ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἐαυτὸ σου, πού σὲ παρασύρει σὲ ἀκούρητες ἀνάξεις...

— Ἀκούρητες ἀνάξεις!... διέκοψε ή Ζωή, ἐνῶ ἔσφιγγε σπασμωδικὰ τὰ χεῖρια τῆς πολυθρόνας τῆς.

— Μὲ συγχωρᾷς πού σοῦ μιλάω λιγάκι ὀξὼ ἀπὸ τὰ δόντια. Μά νομίζω, πῶς μοῦ δίνει αὐτὸ τὸ δικαίωμα ή ἀγάπη μου πού-χω γιὰ σᾶς...

— Μ' ἀγαπᾷτε... τὸν ρώτησε ή Ζωή

— Ναι, γιαιτρέ...

— Ἐκαστὸς ὁ Μπελίνης στήν καρέκλα του, δίπλα στήν ἄρρωστη:

— Τί νέα λοιπόν;

— Τί νέα, γιαιτρέ μου; Εἶχαμε μιά ἐπίσκεψι σήμερα τὸ μεσημέρι...
— Ἐπίσκεψι;
— Ναί, ἦρθε νά μὲ δῇ ὁ κ. Σπηλιώτης...

Χλώμιασε ὁ Μπελίνης:

— Ὁ Σπηλιώτης;

— Ναί...

— Καί... τί ἦρθε νά κάνῃ;

— Νά μὲ δῇ πού ἦμουν ἄρρωστη... Πού τοῦπε ή ἀδερφοῦλα μου ὅτι ἦμουν ἄρρωστη βαρεῖα, ὅτι ἴσως εἶχα πεθάνει... γιὰ νά πάθῃ ἄδεια ἀπὸ τὸ γραφεῖο...

— Ἀ!...

Δέν εἶπε τίποτ' ἄλλο ὁ Μπελίνης.

— Δὲ μᾶς λέτε, λοιπόν, πού ἦταν ή Φούλα, γιαιτρέ;... ξαναρώτησε ή Ζωή, κυττάζοντας μὲ τὴ διαπεραστικὴ ματιά τῆς τὸ Μπελίνης.

— Πού θες νά ξέρω ἐγώ;...

— Ἀ, δέν ξέρετε... Κι' ὅμως, ἐκείνη μᾶς ἄφησε νά καταλάβουμε ὅτι ἦταν μαζί σας, μᾶς ὠμολόγησε ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ...

Ἐροίξε μιά βιαστικὴ, τουφεκὴ ματιά στή Φούλα ὁ Μπελίνης.

— Καί, τὸ χειρότερο, συνέχισε ή Ζωή, εἶναι ὅτι τὴν ὁμολογία τῆς ἀδερφοῦλας μου τὴν ἀκούσε ὁ Σπηλιώτης!

— Τί σημασία ἔχει τί ἀκούσε καὶ τί δέν ἀκούσε ὁ Σπηλιώτης;... ἔσπασε τότε ὁ Μπελίνης. Τὸν ἔχετε τίποτα αὐτὸν τὸν κύριο;

Χαμογέλασε σαρκαστικὰ ή Ζωή:

— Τὸν εἶχαμε δηλαδὴ πρῖν τὸ ὁμολογήσουμε σήμερα τὸν ἔρωτά μας γιὰ κάποιον ἄλλον... γιὰ ἐσᾶς...

Νευριασμένος ὁ Μπελίνης σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του κι' ἔκανε λίγα βήματα μέσα σὸ δωματίο. Ὑστερᾶ, στάθηκε μπροστά σὸν ἄρρωστη πού τὸν παρακολουθοῦσε ὅσο περπάταγε μὲ φλογισμένα μάτια:

— Γιατί, μικρὴ μου Ζωή, τὴ ρώτησε, βασιλεύεις τόσο σκληρὰ τὴν ἀδερφὴ σου πού σὲ λατρεύει;...

Ἐσφίξε τὰ χεῖλιά τῆς ή παράλυτη:

— Τὴν ὑπερασπίζεστε τώρα μπροστά μου;... ἔκανε μὲ φωνὴ ὑπόκοψη.

— Ὁ Μπελίνης ἔσφιξε τὴς γροθιές του.

— Δέν ὑπερασπίζουμαι ἐκείνην... ἀποκρίθηκε. Ὑπερασπίζουμαι ἐσᾶς...

— Ἐμένω;

— Ναί... Σὲ ὑπερασπίζουμαι ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἐαυτὸ σου, πού σὲ παρασύρει σὲ ἀκούρητες ἀνάξεις...

— Ἀκούρητες ἀνάξεις!... διέκοψε ή Ζωή, ἐνῶ ἔσφιγγε σπασμωδικὰ τὰ χεῖρια τῆς πολυθρόνας τῆς.

— Μὲ συγχωρᾷς πού σοῦ μιλάω λιγάκι ὀξὼ ἀπὸ τὰ δόντια. Μά νομίζω, πῶς μοῦ δίνει αὐτὸ τὸ δικαίωμα ή ἀγάπη μου πού-χω γιὰ σᾶς...

— Μ' ἀγαπᾷτε... τὸν ρώτησε ή Ζωή

— Ναι, γιαιτρέ...

— Ἐκαστὸς ὁ Μπελίνης στήν καρέκλα του, δίπλα στήν ἄρρωστη:

— Τί νέα λοιπόν;

— Τί νέα, γιαιτρέ μου; Εἶχαμε μιά ἐπίσκεψι σήμερα τὸ μεσημέρι...
— Ἐπίσκεψι;
— Ναί, ἦρθε νά μὲ δῇ ὁ κ. Σπηλιώτης...

Χλώμιασε ὁ Μπελίνης:

— Ὁ Σπηλιώτης;

— Ναί...

— Καί... τί ἦρθε νά κάνῃ;

— Νά μὲ δῇ πού ἦμουν ἄρρωστη... Πού τοῦπε ή ἀδερφοῦλα μου ὅτι ἦμουν ἄρρωστη βαρεῖα, ὅτι ἴσως εἶχα πεθάνει... γιὰ νά πάθῃ ἄδεια ἀπὸ τὸ γραφεῖο...

— Ἀ!...

Δέν εἶπε τίποτ' ἄλλο ὁ Μπελίνης.

— Δὲ μᾶς λέτε, λοιπόν, πού ἦταν ή Φούλα, γιαιτρέ;... ξαναρώτησε ή Ζωή, κυττάζοντας μὲ τὴ διαπεραστικὴ ματιά τῆς τὸ Μπελίνης.

— Πού θες νά ξέρω ἐγώ;...

— Ἀ, δέν ξέρετε... Κι' ὅμως, ἐκείνη μᾶς ἄφησε νά καταλάβουμε ὅτι ἦταν μαζί σας, μᾶς ὠμολόγησε ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ...

Ἐροίξε μιά βιαστικὴ, τουφεκὴ ματιά στή Φούλα ὁ Μπελίνης.

— Καί, τὸ χειρότερο, συνέχισε ή Ζωή, εἶναι ὅτι τὴν ὁμολογία τῆς ἀδερφοῦλας μου τὴν ἀκούσε ὁ Σπηλιώτης!

— Τί σημασία ἔχει τί ἀκούσε καὶ τί δέν ἀκούσε ὁ Σπηλιώτης;... ἔσπασε τότε ὁ Μπελίνης. Τὸν ἔχετε τίποτα αὐτὸν τὸν κύριο;

Χαμογέλασε σαρκαστικὰ ή Ζωή:

— Τὸν εἶχαμε δηλαδὴ πρῖν τὸ ὁμολογήσουμε σήμερα τὸν ἔρωτά μας γιὰ κάποιον ἄλλον... γιὰ ἐσᾶς...

Νευριασμένος ὁ Μπελίνης σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του κι' ἔκανε λίγα βήματα μέσα σὸ δωματίο. Ὑστερᾶ, στάθηκε μπροστά σὸν ἄρρωστη πού τὸν παρακολουθοῦσε ὅσο περπάταγε μὲ φλογισμένα μάτια:

— Γιατί, μικρὴ μου Ζωή, τὴ ρώτησε, βασιλεύεις τόσο σκληρὰ τὴν ἀδερφὴ σου πού σὲ λατρεύει;...

Ἐσφίξε τὰ χεῖλιά τῆς ή παράλυτη:

— Τὴν ὑπερασπίζεστε τώρα μπροστά μου;... ἔκανε μὲ φωνὴ ὑπόκοψη.

— Ὁ Μπελίνης ἔσφιξε τὴς γροθιές του.

— Δέν ὑπερασπίζουμαι ἐκείνην... ἀποκρίθηκε. Ὑπερασπίζουμαι ἐσᾶς...

— Ἐμένω;

— Ναί... Σὲ ὑπερασπίζουμαι ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἐαυτὸ σου, πού σὲ παρασύρει σὲ ἀκούρητες ἀνάξεις...

— Ἀκούρητες ἀνάξεις!... διέκοψε ή Ζωή, ἐνῶ ἔσφιγγε σπασμωδικὰ τὰ χεῖρια τῆς πολυθρόνας τῆς.

— Μὲ συγχωρᾷς πού σοῦ μιλάω λιγάκι ὀξὼ ἀπὸ τὰ δόντια. Μά νομίζω, πῶς μοῦ δίνει αὐτὸ τὸ δικαίωμα ή ἀγάπη μου πού-χω γιὰ σᾶς...

— Μ' ἀγαπᾷτε... τὸν ρώτησε ή Ζωή

— Ναι, γιαιτρέ...

μ' ἓνα χαμόγελο γεμάτο σαρκασμό.

— Σ' ἀγαπᾷ ὅπως πρέπει κι' ὅπως ἀξίζει ν' ἀγαπηθῇς...

— Μὲ οἶκο, δηλαδὴ...

— Ὁχι, μὲ συγχωρᾷς!... Σ' ἀγαπᾷ μὲ μιάν ἀπέραντη τουφερότητα, καὶ εἶμαι πρόθυμος νά κάνω ὅ,τι περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι μου γιὰ τὴν εὐτυχία σου...

— Γιά τὴν εὐτυχία μου!... Ὁχι δᾶ, κύριε Μπελίνης!... Ξέρετε ὅτι τέτοια πολυτέλεια μοῦ εἶναι ἀπόλυτα ἀπαγορευμένη... Ἡ εὐτυχία εἶναι γιὰ σᾶς, πού τάχετε ὅλα, πού μπορεῖτε νά περπατᾶτε, νά ζῆτε μέσα σὸν κόσμο, ν' ἀγαπᾷσαστε!...

Εἶχε τόσο ἀδάσχατο σπαραγμὸ ή φωνή τῆς, πού ὁ Μπελίνης ἐνοίωσε τὴν ψυχὴ του βαθειὰ ἀναστατωμένη...

Στὴ γωνία τῆς ή Φούλα ἐκλαίγε μὲ σιγανούς λυγμούς...

Ὁ γιαιτρὸς ἔκαστε πάλι στή θέσι του, δίπλα στήν ἄρρωστη, καὶ τῆς χαϊδεύε τὰ μαλλιά. Ἐκείνη τραβήχτηκε μὲ δύναμη πίσω:

— Ἀφίστε με! τὸ φώναξε ἄγρια.

— Ἐλα, μὴν εἶσαι πεισματάρη... τῆς εἶπε μ' ἓνα στοργικό χαμόγελο. Μὴ μᾶς κάνῃς τὴν κακία, ἐνῶ δέν εἶσαι!...

Ἡ Ζωή ἔκλεισε γιὰ μιά στιγμή τὰ μάτια τῆς:

— Κακία μπορεῖ νά μὴ γεννηθῇ... ἀπάντησε σ' αὐτὴν ἀπολογιζόμενος. Μ' ἔκανε ὁ μῶς ή Ζωή!... Μὲ σκληρύνει, ἐδίωξε ἀπὸ τὴν παραπονεμένη ψυχὴ μου κάθε εὐγενικό συναίσθημα, καὶ τὴ γέμισε μῖσος!...

Τώρα, μισῶ ὅλο τὸν κόσμο, μισῶ, πρῖν ἀπ' ὅλα, ἐσᾶς τοὺς δύο πού σᾶς νοιώθω δίπλα στήν ἀδάσχατη δυστυχία μου, εὐτυχισμένους!... Εὐτυχισμένους ἀπὸ ἐρωτα!...

Ἡ Φούλα ἔπνιγε ἓνα σπαραχτικό λυγμὸ τῆς.

Ὁ Μπελίνης ἀπάντησε γιὰ λογαριασμό καὶ τῶν δύο τους, σταράτα, χωρὶς περιστροφές:

— Ἀκούσε, Ζωή... Εἶσαι μιά λογικὴ καὶ μυαλωμένη κοπέλα, πού, ὅσο κι' ἂν σ' ἔχη κλονίσει ή δυστυχία σου, ἐξακολουθεῖς νά ὀρθολογίζεσαι ὅταν χρειαστῇ... Μᾶς μισεῖς, λές... Ἐνῶ ἐμεῖς σ' ἀγαπάμε καὶ οἱ δύο...

— Μὴ μοῦ μιλάτε καὶ γιὰ λογαριασμό τῆς!... φώναξε μὲ λύσσα ή ἄρρωστη.

— Ἀσε τοὺς περριττούς ὑστερισμούς, κι' ἀκούσε με... Ἄν, λοιπόν, σὸ μῖσος τὸ δικό σου, ή Φούλα κι' ἐγὼ ἀπαντήσουμε, ὄχι βέβαια μὲ μῖσος, ἀλλὰ μὲ ἀδιαφορία, τί θά γίνῃ;... Πές μου...

— Τί θά γίνῃ;... ρώτησε βραχνὰ ή παράλυτη. Περιμένω, γιαιτρέ, νά μοῦ τὸ πῆτε σῆς...

— Νά σοῦ τὸ πῶ, λοιπόν, γιαιτὶ αὐτὸ μπορεῖ νά σὲ ὠφελήσῃ πῶς πολλὸ ἀπὸ τὴν εὐγενικία μας καὶ ὑποχωρητικὴ συμπεριφορά πού σ' ἔχει ὅς τώρα κακομάθει: Ἄν σὸ μῖσος σου ἀπαντήσουμε μὲ ἀδιαφορία, θά σ' ἀφήσουμε μόνη σου καὶ θά φύγουμε!...

— Κώστα!... φώναξε ἀναστατωμένη ή Φούλα, ἐνῶ σηκώνονταν ἀπὸ τὴ θέσι τῆς πού καθότανε κι' ἐκλαίγε τὸσην ὥρα.

Ἡ Ζωή ἔτριξε μὲ ἀνίσχυρη λύσσα τὰ δόντια τῆς:

— «Κώστα!... Τί συγκινητικὴ οἰκειότης!...

Ὁ Μπελίνης σταμάτησε ἀποφασιστικά τὴ Φούλα, πού ἐτοιμαζόταν ν' ἀπαντήσῃ στή θέσι του, νά δικαιολογήσῃ ἴσως:

— Ἀκούσε, εἶπε ξερὰ στή Ζωή, δέν ἀξίζει νά σὸ κρύβουμε πιά: Ἡ Φούλα κι' ἐγὼ ἀγαπιόμαστε!

— Τὸ ξέρω... ἀπάντησε ή ἄρρωστη κατὰ χλωμῇ.

Ἡ Φούλα προχώρησε καὶ μπῆκε ἀνάμεσα στοὺς δύο τους:

— Κώστα!... Σὲ παρακαλῶ... Μὴ συνεχίσεις...

— Θὰ συνεχίσω, γιαιτὶ δέν ὑπάρχει πιά τρόπος νά σωθῶ!...

ΠΡΙΝ από έναμιση χρόνο, κάποιος νέος ρώτησε μ' ένα γράμμα του τα «Συμβούλια των Εγγενών» ενός σταθμού τηλεόρασης του Χόλλυγουντ: «Είχα χαρίσει στην άρραβωνιαστική μου ένα δαχτυλίδι, κάμποσες πορσελάνες, εσώρουχα από μαύρη νταντέλλα, μία θερμάστρα κι' ένα κρεβάτι. Τώρα λοιπόν που διαλύσαμε τον άρραβώνα μας, αρνείται να μου επιστρέψει τα δωρά μου. Τι πρέπει να κάνω;»

Η Ζα-Ζα Γκαμπόρ, βοηθός τότε του «Συμβούλου», απάντησε στον επιστολογράφο: «Επιμένετε να σας επιστρέψω... τη θερμάστρα! Σας χρειάζεται».

Άγνωστο αν η σύστασι της αυτή ελήφθη υπ' όψιν. Πάντως όμως, το περιστατικό αποτελεί τέλειο παράδειγμα του καυστικού χιούμορ της Ζα-Ζα, που είναι ένας από τους λόγους που την έκαναν περιλάλητη στο Χόλλυγουντ.

Πριν όμως μιλήσουμε περισσότερο γι' αυτήν, πρέπει να πούμε μερικά πράγματα για τ' όνομά της. Τη γράφουμε Ζα-Ζα, γιατί έτσι έχει επικρατήσει. Στην πραγματικότητα όμως, το ούγγρικό αυτό όνομά της προφέρεται «Τζα-Τζα». Νά και τα επίθετά της (το οικογενειακό και των τριών συζύγων της): Γκαμπόρ Μπελγκέ Χίλτον Σάντερς.

Νά σας την παρουσιάζουμε τώρα: Είναι μία κλασσική όριμη ωμορφιά, έντελως διαφορετική από τις κοπελλίτσες, τα «αγούρα φρούτα» που έχουν κατακτήσει τελευταίως το Χόλλυγουντ. Μαλλιά ξανθοκόκκινα, μάτια ανοιχτογάλα-

Η «αχάνευτη» Ζα-Ζα Γκαμπόρ.

Ζα-Ζα ΓΚΑΜΠΟΡ

να, μάλλον μικρά, αλλά με σκούρες βλεφαρίδες που τα δείχνουν μεγαλύτερα. Μύτη ιδεώδης, στόμα ηδυπαθές, δέρμα άσπρο και μεταξωτό (θα μπορούσε ν' αυτοκτονήσει, αν την έκαψε ο ήλιος...). Λέει ότι η γυμναστική είναι μόνο «για τους αθλητές άρσεως βαρών» και τα παντελόνια «για τις γυναίκες-φαναρτζήδες».

Καμμία σχεδόν από τις ηθοποιούς του Χόλλυγουντ δεν τη χωνέει, γιατί είπε κάποτε: «Οι γυναίκες εδώ στο Χόλλυγουντ δεν συγκρίνονται με τις Εύρωπαίες ούτε στο δαχτυλάκι τους. Στο Χόλλυγουντ η γυναίκα δεν είναι τίποτε, στη Νέα Υόρκη είναι ένας αριθμός τηλεφώνου, στο Παρίσι όμως η γυναίκα είναι γυναίκα!»

Το όρατο είναι ότι η ίδια θεωρεί τον εαυτό της... συμπάθετο με ταυτό των ομοφύλων της! Όταν τη ρώτησαν κάποτε γιατί τη μισούν οι άλλες γυναίκες, διαμαρτυρήθηκε:

— Με μισούν; Έμένα; Μά αυτό είναι γελοίο! Όλες οι γυναίκες μ' αγαπάνε. Είμαι η καλύτερη φιλέντα κάθε γυναίκας!...

Και ύστερα:

— Αγαπάω και τους άντρες, λέει επίσης. Πάντα τους αγαπούσα, κι' αυτοί μ' αγαπούσαν. Μά έννοω τους αληθινούς άντρες... όχι εκείνους που έχουν γερούς μύς, αλλά αυτούς, που ξέρουν πώς να μιλούν και να φέρνουν σε μία γυναίκα. Απέκτησε άλλωστε από μικρή πολλές γνώσεις για τους άντρες, χωρίς στην ειδικότητά της μητέρα της Τζόλι και τις δυο αδελφές της Μάγδα και Άννα, αξιές μαθήτριες της μητέρας.

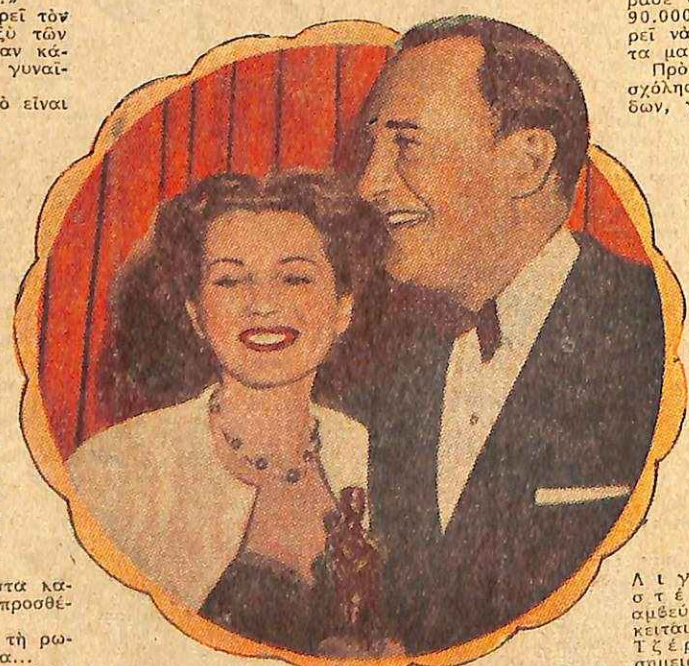
— Σ' όλη μου τη ζωή, λέει η Τζόλι Γκαμπόρ, είχα τη φιλοδοξία να γίνουν κ' α' οι κόρες μου.

Όπως διηγείται η ίδια, ο άντρας της ήταν Ούγγρος άριστοκράτης και ταγματάρχης. (Μερικοί «καλώς πληροφορημένοι» βεβαιώνουν πως ήταν απλός λοχίας. Αδιάφορο όμως...).

— Οι κόρες μου μοφώθηκαν στα καλύτερα σχολεία της Έλβετίας, προσθέτει.

Αλλάζει κουβέντα όμως, όταν τη ρωτούν ποιά ήταν αυτά τα σχολεία...

Κάνει δεν ξέρει την ηλικία αυτής και των τριών κοριτσιών της. Η ίδια βεβαιώνει πως η Ζα-Ζα, η δεύτερη δηλαδή κόρη της, γεννήθηκε το 1919.

Η Ζα-Ζα Γκαμπόρ με τον άντρα της Τζώρτζ Σάντερς.

«Έφτασε απένταρη σ' αυτή την πόλη. Κι' όμως, 3 ώρες άργότερα, έφτασε στο αριστοκρατικότερο ρεστوران. Η ιστορία δεν διέσωσε το όνομα του καβαλιέρου της...»

Πήγε έπειτα στο Χόλλυγουντ και δοκιμάθηκε απ' τα στούντιο της «Γουόρνερ», που της πρόσφεραν συμβόλαιο με 125 δολάρια τη βδομάδα. Αυτή όμως προτίμησε... να παντρευτεί με το μεγαλοεπιχειρηματία ξενοδοχείων Κόνραντ Χίλτον. Ο γάμος τους έγινε τον Απρίλιο του 1942. Και, το 1946, χώρισαν.

Είχε ζητήσει εκείνη το διαζύγιο, γιατί ο άντρας της ήταν «πολύ παιδί» και γιατί της είχε πη νά φύγει αν δεν της άρεσε ο πάλητος και πιστός καμαριέρης του. Σχεδίαζε νά πάρη άποζημίωσι απ' το Χίλτον 10.000.000 δολάρια και νά τα προσφέρει για τους πρόσφυγες απ' την Εύρωπη. Αναγκάστηκε όμως νά πε-
ριορισθί σε 35.000 δολάρια μετρητά, 25.000 το χρόνο επί 10 χρόνια (αν δεν παντρευόταν στο μεταξύ), μερικά ακίνητα και τα κοσμήματα που της είχε χαρίσει ο Χίλτον (μεταξύ άλλων, ένα δαχτυλίδι με ζαφείρια και διαμάντια 22 καρατιών).

Η κορούλα της απ' αυτό το γάμο είναι τώρα 5 χρονών. Τον Απρίλιο του 1949, παντρεύτηκε με τον Άγγλο ηθοποιό Τζώρτζ Σάντερς.

Μάλωσαν πολλές φορές

οι δυό τους, αλλά τ' ξανάφτιασαν πάντα. Μένουν σ' ένα σπίτι που αγόρασε ο Σάντερς στη γυναίκα του για 90.000 δολάρια. Κάνει όμως δεν μπορεί νά πάρη όρκο πως θα ζήσουν πάντα μαζί.

Πρό όλγων μηνών, η Ζα-Ζα άπα-σχόλησε πάλι τις στήλες των εφημερί-δων, γιατί η συνάδελφός της Κορίν Κολβέ της είχε κάνει μήνυση για δυσφήμισι και ζητούσε γι' άποζη-μίωσι 1.000.000 δολάρια! Η Ζα-Ζα διαδίδει πως δεν έχω στήθος, είπε τότε η Κορίν. «Όποτε θέλει λοιπόν, ας έρθη νά νυμφωγισθούμε!» * * *

Κινηματογραφικές πέννιες

★ «Ένα διάσημο άστέρι του Χόλ-λυγουντ έσβυσε την περασμένη έβ-δομάδα. Η Τσίτα, η περίφημη χιματίνα, που συντρόφευε σε ό-λες τους σχεδόν τ' άστρες του Τάρ-λεν και την Ντόροθι Λαμουρ, έ-πεσε θύμα μιας δηλητηρίασεως. Το συμπάθητικό και έξυπνο αυτό ζώο σμύκεται εσχάτως νά εγκαταλεί-επρόκειτο εσχάτως νά εγκαταλεί-ψη τον κινηματογράφο γιατί είχε γράσει πιά και νά άποσυρθή στον ζωολογικό Κήπο του Λος Άντζε-λες».

Μετά τον Χονδρό κεί τον Λιγνόν και τους Άμποτ και Κο-στέλλο ένα νέο κωμικό ζευγάρι θρι-σμεύει σήμερα στον κινηματογράφο. Πρό-κειται για τους Ντίνι Μάρτιν και Τζέροου Λούις, τα φίλμ των οποίων σημειώνουν ρεκόρ εισπραξέων. Είδαμε προ όλγων το ζευγάρι αυτό στο φίλμ «Δυό ναύτες κι' ένα κορίτσι» και θα το ξαναδούμε στις κωμωδίες «Ανωμαλός προσηγώσις» και «Τα κορόϊδα».

Jean Page

15

ΜΟΛΙΣ οι φασίστες πότησαν το πόδι τους κι' εγκαταστάθηκαν στην 'Αθήνα, σκέφτηκαν και την πραγματικότητα: την ασφάλειά τους. Γνώριζαν καλά ότι οι σύμμαχοι είχαν τη δυνατότητα να ξαναγυρίσουν και να τους σκαρώσουν κομμάτια δουλειά, που να μη την περιμέιουν. Αποφάσισαν, λοιπόν, να οχυρώσουν τα περίχωρά της, ώστε να εξασφαλισθούν μια για πάντα από κάθε ενδεχόμενο κίνδυνο αποδόσεως.

Η πρώτη ιταλική μεραρχία, που ήρθε στην πρωτεύουσα και ανάλαβε καθήκοντα, ήταν η Μπρένερ. Η διάταξη της εκτείνονταν σε όλη την 'Αττική και τα παράλια της. Αυτή έδωσε τις πρώτες βάσεις της οχυρώσεως στις περιφέρειες που διοικούσε. 'Αργότερα τη δουλειά αυτή τη συνέχισε η μεραρχία Φορλί, που αντικατέστησε την πρώτη. Κι' όταν το Σεπτέμβριο του 1943 ο φασισμός διαλύθηκε, την ανάλαβαν ολοκληρωτικά οι Γερμανοί.

Η οχύρωση περιελάμβανε τρεις ξεχωριστές γραμμές, που η κάθε μία είχε ειδική αποστολή: 1) Γραμμή επακτίου άμυνας. 2) Κυρία γραμμή αντίστασης, και 3) Γραμμή άμυνας μέσα στην πόλη. 'Εννοείται ότι σε όλα αυτά τα σημεία, υπήρχαν απέραντα πεδία ναρκών, υπόγεια ηλεκτρικά καλώδια και αντιαερματικές τάφοι. Τα κυριότερα δε κέντρα των οχυρώσεων αυτών ήταν, 1) Μαραθώνα, 2) Ραφίνα, 3) Δούσα, 4) Πόρτο Ράφτη, 5) Λαύριο, 6) Σούνιο, 7) Βουλιαγμένη, Βούλα, Βάρκιζα, 8) Μεγάλο Πεύκο και 9) Κακή Σκάλα.

'Αλλ' όπως οι 'Ιταλοί φασίστες, έτσι και οι Γερμανοί είχαν πάντα το όφος μιας πιθανής αποδόσεως των συμάχων. Οι 'Αγγλοαμερικανοί προετοίμαζαν το έδαφος για μια μεγάλη και αποφασιστική έξορμη στην 'Ελλάδα. Κανείς ωστόσο, ούτε κι' αυτοί οι ίδιοι ακόμη, δεν ήξεραν σε ποιο σημείο της 'Ελληνικής γης έπρεπε ν' αρχίσουν τις επιχειρήσεις τους. Μά τα τηλεγραφήματα των μυστικών ασυρμάτων που δούλευαν τότε στην πρωτεύουσα και στα περίχωρά της, έδιναν κι' έπαιρναν.

Μια από τις σπουδαιότερες εντολές που έλαβαν οι έδω οργανώσεις αντίστασης, ήταν, να προσπαθήσουν να πάρουν τα σχεδιαγράμματα των οχυρωματικών και άμυντικών έργων, που είχαν γίνει στην 'Ελλάδα, κυρίως όμως της 'Αττικής. Την υπόθεση την ανάλαβε εξ ολοκλήρου σχεδόν, η οργάνωση 'Ελλοφών, που δρούσε με επίσημη εντολή του στρατηγείου της Μ. 'Ανατολής. Ο τολμηρός αρχηγός της, συνταγματάρχης Νικόλαος Δημότακης, είχε κατορθώσει ως τότε αληθινά θαύματα με τους ανθρώπους του. Σε κάθε εχθρική υπερασσία, σε κάθε λιμάνι της 'Ελλάδος, σε κάθε αεροδρόμιο ή εργοστάσιο, είχε και τους άορατους πράκτορές του. Μηχανικοί, εργολάβοι, εργάτες, που έφερναν το καθημερινό δελτίο τους. Κι' η δουλειά πήγαινε ρολόι.

Την ίδια εποχή οι σύμμαχοι άρχιζαν μια έντονη, συστηματική και καταστρεπτική δράση, έναντι των εχθρικών μονάδων. Σε όλα αυτά οι 'Ελληνικές ομάδες υπαίθρου κρατούσαν τον πρώτο ρόλο. Οι επιχειρήσεις στρέφονταν κυρίως έναντι των Γερμανικών τμημάτων στο μήκος της δημοσίας οδού, από τον Τύρναβο ως το Σαραντάπορο. Το δίμηνο 'Ιούνιος - 'Ιούλιος, υπήρξε αποφασιστικό σε γεγονότα γενικότερας σημασίας. Βρετανοί και 'Αμερικανοί αξιωματικοί, διέπυθναν τον κλεφτοπόλεμο που μέρα με την ημέρα, ώρα με την ώρα, έπαιρνε μορφή αληθινού πολέμου.

'Επρόκειτο για ένα συντονισμένο σχέδιο, που την έκτέλεσε του την παρακολουθούσε προσωπικά ο αρχιστράτηγος της Μ. 'Ανατολής Ουίλσον και που εφορμήθηκε σ' αναλογική κλίμακα μ' επιθέσεις, καταστροφές και σαρπηδίες σε όλη την 'Ελλάδα. Η επιτυχία του υπήρξε απόλυτη, όπως ομολογήθηκε από τον ίδιο τον αρχιστράτηγο. Η φθορά των Γερμανών ήταν σημαντική. Κι' ενώ όλος ο 'Ελληνικός κόσμος πίστευε πως οι συμμαχικές αποβάσεις θα γίνονταν κάπου εκεί τριγύρω, το στρατηγείο του Καίρου εξακολουθούσε να ζητά επείγοντως τα σχέδια των οχυρωματικών έργων της 'Αττικής. Σε μετεξέλιξη είχε φτάσει ο Σεπτέμβριος του 1943 και η 'Ιταλία κατέρρεε.

Τα πράγματα άλλαξαν τώρα και ο 'Ελλοφών θα μπορούσε να πετύχει εύκολα το σκοπό του. 'Αντίστοιχοι και κατώτεροι αξιωματικοί, που είχαν λάβει μέρος στην έκτακτη των οχυρώσεων, ήταν διατεθειμένοι να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στους συμμάχους, μόνο και μόνο για να πετύχουν την ενόια τους. Ο κ. Δημότακης, κάλεσε τότε το Γ. Παπαθεοδώρου, που ήταν ένας από τους μηχανικούς της οργάνωσης, Μιχαήλ θασυμίκια και Ιταλικά και είχε διορθώσει ως συνδυασμός μεταξο των 'Ελληνικών Τεχνικών αρχών και του Ιταλικού γραφείου έργων. Είχε ακόμη φιλική επαφή με το αρμόδιο γραφείο της μεραρχίας Φορλί, που έκτελούσε τότε τα προαναφερθέντα έργα οχυρώσεως της 'Αττικής. Το γραφείο αυτό το διέδινε ο ταγματάρχης Στουάρντο Βερνόν.

— 'Ακου Γιώργη, του είπε μόλις τον είδε, 'Εσύ τ' έχεις καλά με το Βερνόν. Όλοι μας ξέρουμε πως είναι αντίφασις κι' ότι μισεί τους Γερμανούς. Τι λές, μπορούμε να τον πάρουμε με το μέρος μας; Αυτός είναι ο μόνος που θα μπορούσε να μας βοηθήσει αποτελεσματικά, στο έργο που αναλάβαμε...

Ο Παπαθεοδώρου έμεινε σκεπτικός μερικά λεπτά. — Ναι, είπε στο τέλος, θα το μιλώ κι' είμαι βέβαιος πως θα δεχθώ. Συμφέρον του είναι άλλωστε να συνεργαστεί μαζί μας. Από την ημέρα που παρέδωσε τα όπλα η φασιστική 'Ιταλία, είναι κρυμμένος σε κάποιο φιλικό του σπίτι στην 'Αθήνα. Θα πάω να τον βρω κι' ο Θεός βοηθός...

— Έτσι κι' έγινε. Πήγε ο Παπαθεοδώρου, τον βρήκε και του είπε τα καθήκοντα. Ο Βερνόν δεν μπορούσε να περιμένη καλύτερη πρόταση. Δέχτηκε ευχαρίστως να πληροφορήσει την οργάνωση για όλα. 'Αμέσως εκείνος ειδοποίησε τον αρχηγό του και το ίδιο βράδυ ο 'Ιταλός ταγματάρχης ήρθε σ' επαφή με το λοχαγό του μηχανικού 'Αχιλλέα Παυλίδη, που ήταν ένας από τους κυριότερους μαχητές του 'Ελλοφών. Κουβέντισαν πολλές ώρες κι' ο 'Ελλοφών αξιωματικός του έδωσε όλα τα στοιχεία που είχε συγκεντρώσει η οργάνωση για τις οχυρώσεις αυτές.

Ο Βερνόν έμεινε κατάπληκτος μπροστά στην ενημέρωση του Παυλίδη και δήλωσε ότι όχι μονάχα δεν είχαν ανάγκη συμπληρώσεως, αλλά κι' αυτός ο ίδιος πληροφορείτο για πρώτη φορά λεπτομέρειες, που δεν είχε να μάθει στον καιρό υπηρετούσε στο γραφείο έργων της

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μιά τολμηρή 'Ελληνίδα

ρεία το στρατηγείο. Ο Βερνόν ήταν ενημέρος για όλη την οχυρωματική εργασία που είχε γίνει ως τότε στην 'Ελλάδα. Η παρουσία του, λοιπόν, στην Αίγυπτο ήταν αναγκαία. 'Ετσι, στις 20 Σεπτεμβρίου 1943, ένα βενζινόπλοιο της οργάνωσης έφευγε για τον Τσεσμέ της Σμύρνης, μαζί με τον 'Ιταλό ταγματάρχη. Για τη συνθηματική ανακοίνωση της άφιξής του στο Κάιρο, κρίθηκε σκόπιμο η επιχείρησή αυτή να ονομαστή ΡΑΒΑ. Πραγματικά, ύστερα από δεκαπέντε μέρες, το βενζινόπλοιο έφτασε στον προορισμό του κι' ο Στουάρντο Βερνόν παρουσιάστηκε άρμόδιος. Η οργάνωση 'Ελλοφών είχε πετύχει απόλυτα το σκοπό της.

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν τον 'Οκτώβριο του 1943, παρουσιάστηκε στην 'Αθήνα ο Βρεταννός υπολοχηγός Χένρυ 'Αντερσον. Είχε πέσει με αλεξίπτωτο σε μια πλαγιά του Ταύγετου, τον παράλαβαν οι εκεί ομάδες υπαίθρου κι' ύστερα από μερικές μέρες κατώρθωσαν να τον περάσουν στην πρωτεύουσα. Ο 'Αντερσον, που άνηκε στην 'Εννεοστή Ειδικών 'Επιχειρήσεων του Γουόινμπορ Μαινιερ του Λονδίνου, είχε μαζί του δύο συστατικά γράμματα, που απευθύνονταν σε δύο στελέχη της 'Αντάνς Φορς 133: Το Μίκη 'Αποστολόπουλο και το Γιάννη Χαρίση.

Και οι δύο αυτοί, είχαν έρθει πριν ένα χρόνο ακριβώς από τη Μ. 'Ανατολή, για ν' ανακαλύψουν μια ομάδα της Γκεστάπο που σκοπό είχε να φτάσει στην Αίγυπτο, από το Διδυμότειχο. 'Αφού κατώρθω-

μεραρχίας του.

— Δεν φαντάστηκε ποτέ, πρόσθεσε ο 'Ιταλός ταγματάρχης, ότι θα είχατε τόσο ακριβείς πληροφορίες για την οχύρωσή μας. Κι' όμως νομίζαμε πως την είχαμε ασφαλίσει τελείως από τον κίνδυνο των κατασκοπών...

'Επειδή ο Βερνόν έπρεπε να κρύβεται συνεχώς για ν' αποφυγή τη σύλληψή του από τη Γκεστάπο αποφασίστηκε, με την έγκρισή του επιτελάρχη της οργάνωσης, ταξίάρχου Μιχ. 'Αντωνόπουλου, να σταλή στη Μ. 'Ανατολή, για να πληροφορήσει με κάθε λεπτομέ-

τρο αυτό που βρίσκεται ακριβώς δίπλα στο στρατοδικείο 'Αθηνών. Το Μύταλα δεν τον γνώριζαν καθόλου. 'Επομένως δεν μπορούσαν να του πουν απολύτως τίποτε. 'Αλλά και η συχνή παρουσία τους εκεί θα έδινε στόχο σε πολλούς, πράγμα που ήθελαν να τ' αποφυγούν οπωδήποτε. Ήταν ανάγκη όμως να παρακολουθούν και την παραμικρή κίνηση του ζαχαροπλαστέιου. Ο Φορνέλλι θα φορούσε ασφαλώς πολιτικά. Με ποιόν τρόπο θα τον αναγνώριζαν; Η δουλειά ήταν εξαιρετικά δύσκολη.

Πάνω στην ώρα, συναντήθηκαν τυχαία με το νυν αντίστοιχο ταρχή της στρατιωτικής δικαιοσύνης, κ. 'Αντρέα Σταυροπούλου, που τον γνώριζαν από παλιά και ήξεραν πως άνηκε σε άλλη συμμαχική οργάνωση, που δρούσε τότε στην 'Αθήνα. Ο 'Αποστολόπουλος τον είδε σαν από μηχανής Θεό. Χωρίς κανένα διαταγμό του εξήγησε την κατάστασή και τον παρακάλεσε μήπως μπορούσε να τους βοηθήσει.

— Η θέσι μας είναι δύσκολη 'Αντρέα, του είπαν. Όπως καταλαβαίνεις, έμεις δεν μπορούμε να εκτεθούμε. Οι Γερμανοί ψάχνουν να μας βρουν. Δεν έχεις κανένα δικό σου άνθρωπο να μας αντικαταστήσει στην παρακολούθησή;

Ο Σταυροπούλος τους είπε τότε πως θα τους άπαντούσε το ίδιο εκείνο βράδυ. Θα συναντιόντουσαν στο σπίτι του, στην οδό 'Αγίας Ζώνης 73, κατά τις οχτώ. 'Εμειναν σύμφωνοι και χώρισαν. Όταν συναντήθηκαν την ωριμμένη ώρα, ο 'Ελλοφών αξιωματικός ήταν χαρούμενος.

— Είχα αποφασίσει ν' αναλάβω εγώ την παρακολούθησή, τους εί-
πε. Ο Μύταλας όμως με έφερε καλά, είμαστε αρκετά γνωστοί. 'Επο-
μένως θα του έκανε εντύπωση η συνεχής παρουσία μου στο ζαχαρο-
πλαστέιο. Είπε βέβαια θαμνισίος άνθρωπος κι' ευχαρίστησε με μια τε-
μπιστευόμυνα τα πάντα. 'Αλλά γιατί να τον μπλέξουμε σε μια τέ-
τοια περιπέτεια; Γι' αυτό προτίμησα κάτι πιο απλό. Ο Μύταλας ζη-
τούσε έναν υπάλληλο για το μαγαζί του. Τού έστειλα, λοιπόν, ένα
έμπιστο πρόσωπο και το προσέλαβε άμέσως...

— Ποιό είναι το πρόσωπο αυτό; ρώτησε ο Χαρίσης.
— Η γυναίκα μου! απάντησε ο αξιωματικός.
Οι δύο 'Ελληνες πετάχτηκαν υπάλληλος στο Μύταλα! είπαν ξαφνα-
σμένοι. Είπε δυνάτον:

— Γιατί όχι; Δεν είναι η πρώτη φορά που η Νίτα αναλαμβάνει τέ-
τοιου είδους αποστολές καλύτερα από κάθε άλλον...

Πραγματικά, η κ. Νίτα Σταυροπούλου, μεμυημένη στον αγώνα από τις πρώτες μέρες της Κατοχής, δεν διαταξε να προσφέρει τις ύ-
πηρεσίες της, τόσο στην οργάνωση που άνηκε ο σύζυγός της, όσο

Σ' αυτό τον άνθρωπο είχε κολλήσει τα μάτια της η κ. Σταυροπούλου. Κάτι της έλεγε πως ήταν το πρόσωπο που ζητούσε. Κι' όταν σε μια στιγμή άκουσε τον ένα Γερμανό να φωνάζει τ' όνομά του — Τζιόρτζιο — χαμογέλασε ικανοποιημένη. Το πουλάκι είχε ξαναγυρίσει στη φωλιά του. 'Εκείνο όμως που έπρεπε να εξακριβώσει τώρα ήταν, σε ποιά μονάδα άνηκε, ώστε να κατορθώσουν, ο 'Αποστολόπουλος κι' ο Χαρίσης, να τον πλησιάσουν. Το πράγμα ήταν δύσκο-
λο, γιατί δεν ήξερε τη γλώσσα κι' επομένως δεν υπήρχε τρόπος να κουβεντιάσει μαζί του.

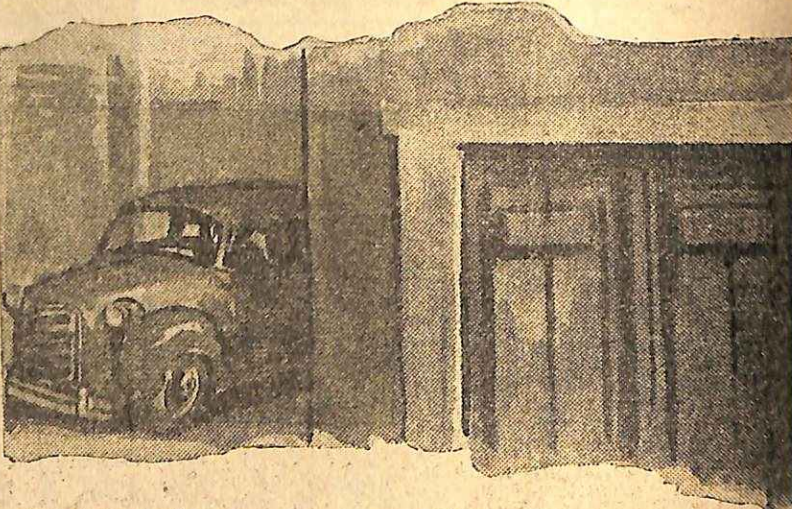
Η τολμηρή 'Ελληνίδα δεν ήξερε πως να ενεργήσει. Όταν όμως είδε τους Γερμανούς και τον 'Ιταλό να φεύγουν, αποφάσισε να τους παρακολουθήσει. Ζήτησε άδεια από το Μύταλα να φύγει από το σπίτι και βγήκε στο δρόμο. Ψιλόδρεχε κι' ένα παγωμένο βοριάδακι τρυπούσε τα κόκκαλα. Οι δρόμοι ήταν έρημοι και σκοτεινοί. Παρ' όλα αυτά η κ. Σταυροπούλου ακολουθούσε τους τρεις αξιωματικούς, χωρίς να αισθάνεται τον παραμικρό φόβο. Εύτυχως δεν πήγαν μακριά. 'Ε-
στρίψαν τη λεωφόρο Κηφισίας και μπήκαν στην οδό Μέρλιν, όπου ήταν τα γνωστά ανακρίτηρια των 'Ες - 'Ες.

Αυτό ήταν αρκετό. Γρήγορα σχεδόν, γύρισε πίσω και τράβηξε στη συνθηματική γωνιά της οδού 'Ακαδημίας, όπου κάθε βράδυ την περιμενε ο άντρας της για να πάνε μαζί στο σπίτι. Λαχανιασμένη άκουσε από το τρέξιμο, του διηγήθηκε χαμηλόφωνα τα περιστατικά.

Ο Σταυροπούλος ενθουσιάστηκε. — Πρέπει να ειδοποιήσουμε τα παιδιά άποψε κιόλας της είπε. Η ώρα είναι περασμένη, μα θα προλάβουμε να φτάσουμε στην οδό Νιό-
δης προτού περάσει η ώρα της κυκλοφορίας...

Πραγματικά, ύστερα από λίγο, χτυπούσαν την πόρτα που έμεναν οι φίλοι τους. Τους είδαν εκείνοι χαμογελαστούς και χαρούμενους και άμέσως κατάλαβαν πως τους έφερναν ευχάριστα νέα. Σαν να έλεγε το μάθημά της, η κ. Σταυροπούλου διηγήθηκε και πάλι τη συνάντησή της με το Φορνέλλι. Πάνω στην ώρα ήρθε κι' ο 'Αντερσον. Πήραν τότε την απόφαση να επικοινωνήσουν μ' ένα διερχόμενο, συνερ-
γάτη τους, που δούλευε στα γραφεία της οδού Μέρλιν. Αυτός θα μπορούσε να τους πληροφορήσει για τον 'Ιταλό αξιωματικό. Όταν τον είδαν όμως την άλλη μέρα το πρωί, τους είπε πως ο Φορνέλλι άνηκε σε μια γερμανική μονάδα της 'Αττικής, αλλά δεν ήξερε κριβώς σε ποιά. Και ούτε υπήρχε ελπίδα να το μάθει, γιατί δεν ήταν δυνατό να ρωτήσει τους προϊστάμενούς του. Θα κινδύνευε ασφαλώς να τον υποψιαστούν.

'Ετσι ο κληρός έπεσε και πάλι στην κ. Σταυροπούλου. 'Επρεπε να συνεχίσει τη δουλειά της στο ζαχαροπλαστέιο. Μόλις θα έδραπε τον 'Ιταλό, θα ειδοποιούσε τηλεφωνικά τον άντρα της κι' αυτός πάλι, με τη σειρά του, τους άλλους. Πέρασαν όμως δύο ολόκληρες

σαν να την εξουδετερώσουν, γύρισαν στην 'Αθήνα και εγκαταστάθηκαν στην οδό Νιόδης 14. 'Εκει τοποθέτησαν και τον ασυρμάτο τους. Τόση ακρίβεια είχαν οι πληροφορίες που έστελναν στο Κάιρο, για τη κίνηση των ηθοποιών του έχθρου και τόσα πλοία είχαν τορπι-
λιστεί ανάμεσα στην Πελοπόννησο και την 'Αφρική, ώστε οι Γερμανοί προσπαθούσαν με λύσσα ν' ανακαλύψουν το κρησφύγετό τους. Μά-
τρωσι ο Μίκη 'Αποστολόπουλος, όσο κι' ο Γιάννης Χαρίσης, ήταν άν-
θρωποι που ήξεραν να κάνουν τη δουλειά τους χωρίς να φαίνονται.

Σ' αυτούς, λοιπόν, απευθύνονταν τα γράμματα που είχε μαζί του ο Χένρυ 'Αντερσον. Τα διάβασαν εκείνοι και δεν ήξεραν τί να υποθέσουν.

— Μά πριν λίγες μέρες λάβαμε ένα μήνυμα από το Κάιρο, ότι έ-
χουν στα χέρια τους κάποιον 'Ιταλό ταγματάρχη, του είπαν. Το Στουάρντο Βερνόν. Αυτός τους έδωσε όλες τις πληροφορίες που χρει-
άζονται για τα οχυρωματικά έργα της 'Αττικής. Τι θέλουν περισσό-
τερο τώρα;

Ο 'Αντερσον άνασχηκσε τους ώμους του. — Θέλουν να αιχμαλωτίσουμε και να στείλουμε στο Κάιρο έναν 'Ιταλό μηχανικό, το λοχαγό Τζιόρτζιο Φορνέλλι. 'Εχει λάβει μέρος σε πολλές εκτελέσεις οχυρωματικών έργων, κυρίως των αεροδρομίων Χασσανιό, Τατοϊού και Μεγάρων. Είναι ο μόνος που μπορεί να δώσει πληροφορίες για την κατασκευή τους. Μά αυτός έχει προσχωρήσει στους Γερμανούς...

— Και πού θα τον βρούμε; ρώτησε ανήσυχος ο 'Αποστολόπουλος. Μόνο με τ' όνομά του, είναι αδύνατο σχεδόν να τον ανακαλύψουμε. Γι' αυτό καλύτερα να συλλάβουμε κανέναν άλλο 'Ιταλό, που να ξέ-
ρει κι' αυτός την υπόθεση. 'Υπάρχουν πολλοί που θέλουν να δραπέτευ-
σουν για την Αίγυπτο...

Ο 'Αγγλός κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. — Όχι, παιδιά, δεν είναι σωστό αυτό. 'Η έλπίδα είναι μόνο για το Φορνέλλι. Ο Βερνόν είπε πως ο 'Ιταλός αυτός συχνά έλεγε σε κάποιον ζαχαροπλαστέιο που ο ίδιος κτητής του λέγεται Νίκος Μύταλας. 'Αλλά δεν θυμόταν το δρόμο...

— Το ζαχαροπλαστέιο του Μύταλα είναι στην οδό 'Ακαδημίας! Έ-
κανε χαρούμενος ο Χαρίσης. Κάτι είναι κι' αυτό. 'Αν δεν άλλαξε τίς συνθήκες του κι' εξακολουθεί να συχνάζει εκεί, τότε ασφα-
λώς θα τον ανακαλύψουμε...

Την ίδια μέρα, οι δύο 'Ελληνες πράκτορες, τράβηξαν για το κέν-

— Μην κάνεις καμιά τρέλλα, Φορνέλλι! του είπε ο 'Αντερ-
σον. Είσαι αιχμάλωτος...

και στις άλλες οργανώσεις που είχαν έπαφή. Νεαρωτάτη, εύθυμη και χαρούμενη σαν παιδί, κινδύνευε καθημερινά τη ζωή της, χωρίς αυτό να την τρομάζει διόλου. 'Ετσι, όταν εκείνη την ημέρα ο Σταυροπούλος της εξήγησε την υπόθεση, πέταξε από τη χαρά της. Και του πρότεινε η ίδια να προσληφθεί ως υπάλληλος στο ζαχαροπλαστέιο.

— Όπως είπαμε, ο Μύταλας δεν είχε ιδέα απ' όλη την ιστορία. Και θ' άπορησε ασφαλώς ο άνθρωπος όταν είδε την κ. στρατιώδη να θέλει να δουλέψει στο μαγαζί του. 'Αλλά ήταν η πιο μαύρη, η πιο σκοτεινή εποχή του πολέμου και της κατοχής. Πολλά παράξενα πρά-
γματα γίνονταν τότε, χωρίς να κάνουν εντύπωση. Κανείς δεν ρωτούσε γιατί και τι. 'Ετσι η κ. Σταυροπούλου ανάλαβε τα συνωμοτικά της πώς και τι. 'Ετσι η κ. Σταυροπούλου ανάλαβε τα συνωμοτικά της καθήκοντα, με ζήλο αληθινού πράκτορα. Δεν έμπαινε άντρας στο μα-
γαζί που να μη τον 'εξεφάνισαν είτε με το ερευνητικό της μάτι, εί-
γαζι ή με την... φιλοκουβέντα! Και ανάμεσα σε όλους αυτούς, αναζη-
τούσε υπομνηστικά τον άνθρωπο, που ήθελε να συλλάβει αιχμάλωτο ή
'Αντάνς Φορς 133.

— Όσοσο οι μέρες πενούσαν χωρίς να παρουσιάζεται ο 'Ιταλός αξιωματικός, έλεγε πως ο Τζιόρτζιο Φορνέλλι θα πήγαινε οπωδήποτε στο ζαχαροπλαστέιο. Και δεν έκανε λάθος. 'Ενα βράδυ μπήκαν δύο μεθυμέντοι Γερμανοί στο κατάστημα, καθόταν σ' ένα τραπέζι και ζήτησαν κονιάκ. Μαζί τους ήταν κάποιος με πολιτικά, νέος ακόμη, ψηλός και καλοδωμένος. Φαινόταν σκεπτικός και δεν ήθελε να πη το ποτό που του πρόσφεραν οι φίλοι του.

βδομάδες, χωρίς να φανή ο Φορνέλλι. Είχαν πιά απελπιστεί όλοι στολόπουλος κι' ο Χαρίσης θα έφευγαν για δουλειές τους στην Πάρο. 'Από τότε ένα βράδυ, χτύπησε το τηλέφωνο του Σταυροπούλου. Σήκω-
σε το άκουστικό εκείνος κι' άκουσε τη φωνή της γυναίκας του:

— Νάρθης για να με πιάς άμέσως στο 'Υατρον; 'Αντρέα! Τέ δόντι μου με ξανάπιασε και κοντεύω να τρελλαθώ από τον πόνο... 'Ο 'Αποστολόπουλος ήταν το συνθημα, σε περίπτωση δηλαδή που ο 'Αποστολόπουλος θα έμπαινε στο ζαχαροπλαστέιο. Ο Σταυροπούλος δεν έλασε καιρό. Ειδοποίησε άμέσως τους φίλους του και τράβηξε όλοι μαζί, με το ιδιόκτητο αυτοκίνητο του Σταυρού — στο Μύταλα. Το κανονικό άδεια κυκλοφορίας από τους Γερμανούς — 'Ιταλό βήμα προς σχέδιο τους ήταν απλό. Θα παρακολουθούσαν τον 'Ιταλό βήμα προς βήμα, θα μάθαιναν που ακριβώς έμενε και από εκεί και πέ-
ρα θα έδραπαν πως θα ενεργούσαν. Ο 'Ελλοφών αξιωματικός ά-
φισε τους συνωμοτικούς απ' έξω και μπήκε μόνος του στο ζαχαροπλα-
στέιο. Η γυναίκα του του έδειξε με τα μάτια τον Φορνέλλι. Ξανα-
βγήκε τότε στο δρόμο, πλησίασε τους φίλους του και κουβεντιάσαν-
τας έδωσαν αμέριμνα περιεργία στην έξοδο του φασίστα. Τ' αυτοκίνη-
το με τον Γεωργίου σκετόταν λίγο πιά κάτω σε μια σκοτεινή πα-
ροδο. Ξαφικά άνηκε ο Φορνέλλι. Ήταν μαροζαλιόμενος, γιατί πη-
γαινε παραπατώντας και σφυρίζοντας εύθυμα.

Τότε όμως έγινε κάτι που κανείς δεν το περίμενε. Μ' ένα πήδημα ο 'Αντερσον βρέθηκε στο πλάι του, μ' ένα περιστροφή στο χέρι. Σαν άστραπη του το κόλλησε στο πλεύρο και του είπε σε άπαιστη ι-
ταλική:

(Η συνέχεια άπισθεν)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέντευξη εκ της προηγούμενης σελίδος)

—Μην κάνης καμιά τρέλλα, Φορνέλλι! Εί-
σαι αιχμάλωτος Βρετανών κομάντος! Αν ά-
γαπάς τη ζωή σου, προχώρησε ήσυχα και έμ-
πα στ' αυτοκίνητο χωρίς να βγάλης τσιμου-
διά...

...κείνος υπάκουσε τρέμοντας. Μπήκε στ'
αυτοκίνητο και κάθισε ανάμεσα στους "Ελ-
ληνες και στον Άγγελο. "Οι λιγοστοί δια-
βάτες της οδού 'Ακαδημίας ούτε πρόλαβαν
να πάρουν είδησι τι συνέβαινε. "Ο "Αντερσον
είπε στο Γεωργίου να τραβήξη ολόταχως στην
οδό Νιόβης. Και καθώς έτρεχαν μέσα στα
σκοτεινά στενά της 'Αθήνας, ο τολημής Βρε-
ταννός έξηγούσε στους συντρόφους του, πως
πήρε την απόφασι της αιχμαλωσίας. Δεν τό
περίμενε ούτε ο ίδιος.

—Καλύτερα όμως έτσι, κατέληξε στο τέ-
λος. Θα τον κρατήσουμε λίγες μέρες στο
σπίτι, ώσπου να μάς ειδοποιήσουν ότι ήρθε
το καίκι. "Ετσι τελειώνουμε μία για πάντα
με την υπόθεσι αυτή...

Ο Τζιόρτζιο Φορνέλλι έμεινε αιχμάλωτος
έντεκα μέρες στο σπίτι της οδού Νιόβης. "Υ-
στερα τον πήγαν με τ' αυτοκίνητο ως τους
Τσακίους της Εϋβοίας και τον παρέδωσαν
στο συμμαχικό πλοίοριο που ήρθε ειδικά να
τον παραλάβη. Μαζί του έφυγε κι' ο λοχαγός
Χένρι "Αντερσον. Μία βδομάδα αργότερα, ο
"Αποστολόπουλος έπαιρνε με τον ασύρματό
του ένα τηλεγράφημα από τη Μ. "Αντολή,
που έλεγε τα εξής: «Συγχαίρομε θερμά,
Δείγμα έληφθη. Ποιότης εξαιρετική. Ζήτω ή
"Ελλάδα». Μα το μεγαλύτερο μέρος της έπι-
τυχίας αυτής, ώφειλετο στο άδραστο θάρ-
ρος της κ. Νίτσας Σταυροπούλου. "Ετσι ο κ.
Μύταλς, έμεινε και πάλι χωρίς υπάλληλο.
ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Απαντήσεις επίστολῶν

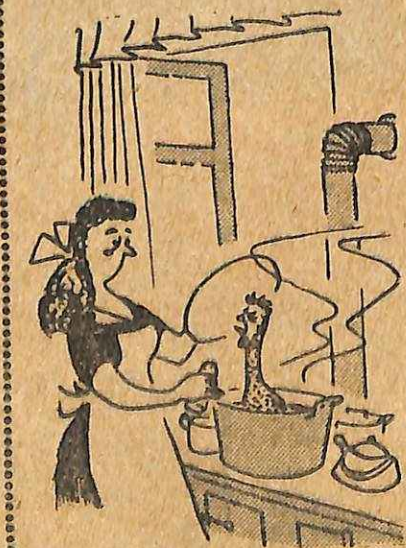
Παναγιώτη τ' άκην (1) "Ενταύθα: Με-
ρικές ψυχρολουσίες θα σας ώφελήσουν! Τά-
κην Γ. "Ανδρεόπουλον, Τρίκαλα: "Ο-
ταν ήρθα στον τόπο σας, έσείς λείπατε. Μι-
κέν Χατζόπουλον, Θήβα: Γιατί όχι; Εί-
μαι στη διάθεσι σας, υπό έναν όρον! Να είναι
και ο πρόδοτις μαζί. Λ. "Αντωνόπουλον
και Μαρία Σιγάλα: Δεν άμειλώ ποτέ στις ά-
παντήσεις μου. "Αλλά είναι πολλά τα γράμ-
ματα που λαβαίνω! "Ο δ. Λαμπρόπουλον
"Ενταύθα: Δεν μάς ενδιαφέρει το άτομο αυτό.
"Ας ληθ ό τι θέλει. "Ο «Θησαυρός» δεν κάνει
πολιτική. Πάντως σας ευχαριστούμε για την
υπόδειξι. Σ. ά. α. Ρωσσογίου: "Οχι. Η "Ελ-
λάδα είναι ή χώρα της ελευθερίας. Π. Χρονό-
πουλον και Μιμη Δαπεργόλαν, Κομοτηνή:
Μάλλον ν' απευθυνθήτε στο Γ.Ε.Σ. Αυτό θα
ξέρη. Ι. ω. "Αθ. ρα μ' όπουλο και Παναγιώτη
Παπατζώρη. "Ενταύθα: "Ολα αυτά δεν έχουν
σημασία σήμερα. Πρέπει να ξεχάσουμε το κα-
κό παρελθόν. Μ. α. ρ. ι. τ. α. Β. α. ν. δ. ω.
ρ. ο. υ. Αίλια, Κατερίνη Βιβαλή, "Ανεμών
και Μικρό κορίτσι της Κατοχής, μαθήτριάς:
"Η Λέλα Καργαβάνη, δεν θα λησμονηθή
ποτέ. Μ. ά. ν. ο. ν. Ο. ι. κ. ο. ν. ο. μ. ι. δ. η. Θεοί
νίκη: Τι κάνει ο άνθρωπος αυτός και πως
φέρεται άπέναντι σ' αυτούς που κατέδωσε,
μού εινε άγνωστο. Πάντως να τον προσέχετε.
Μ. α. ρ. ι. α. Σ. τ. ε. φ. α. ν. ά. κ. ο. υ. Σ. π. ά. ρ. ή. τ. η. Το κε-
φάλαιο του βιβλίου μου "Ταύγετος» δεν έχει
διόλου... φαντασία. Γράφω μάλιστα πολύ λιγό-
τερα πράγματα, άπ' όσα έγιναν στην πραγμα-
τικότητα. Πως δεν τα ξέρετε άφου, όπως μου
γράφετε, είσατε εκεί σ' όλη την κατοχή; "Ι-
ωάννην Χαϊρόπουλον, "Ενταύθα: Για-
τί απευθύνετε σε μένα; Νομίζω πως ο κ.
Χαιρ. θα δεχθή ευχαρίτως να σας άκούση στο
πίano και στο τραγούδι. «Α. ρ. γ. ι. κ. α. τ. ά. σ. κ. ο-
π. ο. ν. τ. η. ς. Κ. α. τ. ο. χ. η. ς. 13». Πείραις: Τι να
σας πω; "Εχετε φαντασία, αλλά... Ν. τ. ι. κ. Μ. ο-
ρ. ι. σ. ο. ν. "Αυτοκρατορία. Χαίρεται πολύ, αγαπητή
Γιούργη! Το γράμμα σου με έσφαισε με τό
δυναμό που διαλέξες. Χαίρεται όμως στον κ. Τά-
σο Βάιμαρη κι' άς μη μάς ξεχνά. Χρήστον
Ποθητόν, Θηρεάτι Βλαχά και "Ισραηλίας ά-
πό τη Θεσσαλονίκη: Σας άπαντώ από τη στή-
λη αυτή. Οι άδελφοί και βασανιστά της Γρε-
σταπας τελείωσαν προς το παρόν. Για τό έν-
διαφέρον και την αγάπη σας ευχαριστώ. Δ. α.
ν. ά. η. "Ενταύθα: "Ο «Θησαυρός» έχει ως άρ-
χή να μη δημοσιεύη συνεργασία άναγνωστών.
"Αλλωστε και οι στίχοι σας για τους άφανίς
ήρωες, πολύ ρηκοί. Διαβάστε Νεοέλληνες ποι-
ητάς. Κ. α. λ. ο. μ. ο. ι. ρ. α. ν. Κορνέλλιαν,
Κέρκυρα: Σας τό έγραψα κι' άλλοτε. Το ιστο-
ρικό του υιού σας δυστυχώς δεν τό γνωρίζω
κι' ούτε υπάρχει έκτελεσθείς άσυρματιστής με
τέτοιο όνομα. Μήπως δούλευε με ψευδώνυμο,
όπως συνήθιζαν οι περιστασιόφιλοι πράκτορες της
κατοχής; Παρακαλώ να μου γράψετε ό τι σκε-
πτικό γνωρίζετε και θα ένεργήσω. "Αθ. αν-
ά. σ. ι. ο. ν. Παρίανόν, Κόρινθο: Σας άπαντώ
ταχυδρομικά. "Η στήλη αυτή δυστυχώς μ'
έμποδίζει ν' άπαντήσω στις άπορίες σας.

—Αύριο, φίλε μου, θα πιάς στη
κουζίνα, γιατί θέλω πιά, επί τελους,
να κάνω κι' ένα μπάνιο!

—"Ενα σουτιέν, παρακαλώ!...
—Για ποιον;...

—"Οχι τόσο πιπέρι, κυρά μου, γι-
ατί φτερνίζομαι!...

Ι. Β. Ι.

ΦΥΛΑΚΕΣ- παράδεισοι

Μεταξωτές πυτζάμες, ψητά κοτόπουλα
και... φιλενάδες

Σε μία δίκη, που έγινε τελευταίως στη
Βιέννη, ήρθαν σε φώς σκανδαλώδεις λεπτο-
μέρειες για όλονόκτια γλέντια, που διο-
γανώνονταν σε μία άπ' τις φυλακές αυτής
της πόλεως! Λάβαιναν μέρος σ' αυτά όσοι
κατάδικοι είχαν τά μέσα να πληρώσουν τον
καφέ, τα τσιγάρα και τό κονιάκ, που τους
προσφέρουνταν!

Η περίπτωση αυτή είναι, βέβαια, εξαι-
ρετική για την αυστριακή πρωτεύουσα.
Φαίνεται όμως ότι αποτελεί κάτι τό συνη-
θισμένο σε ώσιμμένες από τις μεγάλες ά-
μερικανικές φυλακές, όπου οι πλούσιοι κα-
τάδικοι ζουν με κάθε άνεσι, πολυτέλεια και
απόλαυσι.

Στό νότιο Μίτσιγκαν, ύπνοχε άλλοτε μία
φυλακή, που είχε κοστίζει ένα εκατομμύ-
ριο δολάρια. "Αποτελούσε τό μεγάλο «πει-
ραμα» του διακεκριμένου έγκληματολόγου
Τζόελ Μούρ, που έπεδίωκε να δαμάση και
να διορθώση τους έγκληματίες με την κα-
λωσύνη και την περιποίησι.

Πάνω από την καλλιτεχνική καγκελλό-
πορτα της εισόδου, ήταν χαραγμένη ή έ-
πιγραφή: «"Ο Θεός είναι άγάπη». Μία μα-
οαίρινη σκάλα οδηγούσε σε μία σάλλα, ό-
που ύπνοχαν έφημερίδες, πουρά κι' ένα
κατάστημα άπ' τό όποιο οι έπισκέπτες
υπορούσαν ν' αγοράσουν διάφορα μικρο-
πράγματα φτιαγμένα από τους καταδί-
κους.

Τά κελλιά ήσαν διακοσμημένα με τοιχο-
γραφίες, έργα εκλεκτών καλλιτεχνών. Κι'
είχαν όχι μόνο άπλετό φώς, άέρα και καθα-
ριότητα, αλλά και νερό τρενούμενο ζεστό
και κρού, ραδιόφωνο, «σερβάντ» για τά
ρουχα και μικρές βιβλιοθήκες.

Η φυλακή αυτή είχε τον κινηματογράφο
της, τό σινολέο και την έφημερίδα της.
που δημοσίευε άγγελίες, όπως ή έζησε:
«Ζητά ν' ανταλλάξω ένα νουστό ρολόι του
γερσιού με μαθήματα γεωμνηκής».

Σήμερα δεν ύπνοχει πιά αυτή ή φυλακή -
παράδεισος. Γιατί τό πείραμα απέτυχε και
ο Μούρ πούλησε τό κτίριο, που έχει γίνει
τώρα Ενοχόγειο πολυτελείας.

Η Νέα "Υόρκη έχει μία πολυτελή φυλα-
κή για γυναίκες. Τά δωμάτια (όχι κελλιά)
είναι έπιπλωμένα σύμφωνα με τις άνάγκες
του πειράματος Μούρ. Υπάρχει έπί πλέον
στην τσάρατα γήπεδο τένις, δόλλευ-μπώλ
κι' άλλα άθλητικά παιχνίδια. Οι διάφοροι
όσοφοι έξυπνεύονται με άσανσέρ, και τά
πατώματα είναι φτιαγμένα από υλικό άνα-
πτωτικό για τά πόδια των καταδίκων.

Υπάρχουν άκόμη μία μεγάλη βιβλιοθή-
κη, αίθουσες φαγητού και άναψυχής. Λοι-
πρά με ντου. Οι φυλακισμένες συγκεντρώ-
νται τακτικά, για να ράψουν και φλυαρή-
σουν. Και οι άνηδες κηλίδες στολές έχουν
άντικαταστάθ από καλοραμένα φορέματα
με ζωρά ζωάματα.

Και σ' άλλες όμοις φυλακές οι πλούσιοι
κατάδικοι μπορούν να περάσουν περίφημα,
άσκει ν' αναθέσουν στο δικηγόρο τους να
δη τους άκουθίσουν και να κανονίζει τό ζή-
τημα υ' ένα καλό νυμιατικό ποσό. Τότε
δίνουν τότε όλοκάθαρα σεντόνια και γεστές
κουβέρτες. Ένα ενόριστο δωμάτιο και τό
δικαίωμα να τρώνε μαζί με τον άρχιδεσπο-
σύλακα στο τραπέδι του. Τους έπιτρέπου-
ν άκόμη κομμάτι κοστούμια κι' μεταξωτά
πυτζάμια.

Πεονάνε τους περισσότερους καιρό τους
κάνοντας ήλιόλουτρα και παίζοντας μπάι-
ντς-μπώλ.

"Αν πληρώσουν άλλα 500 — 600 δολ-
λάρια, μεταφέρονται σε μία «πτερυγα πο-
λυτελείας» των φυλακών. "Εκει φορούν με-
ταξωτές πυτζάμες και θαυμάσιες ρόμψ-
ντε-σάμπρ, κι' έχουν ένα νεύρο υπηρέτη
για να τους περιποιήται.

Τρώνε ψητά κοτόπουλα, στρείδια κι' άλ-
λα τέτοια αγαθά του Θεού. Πίνουν εκλεκτά
κρασιά, με ποτήρια κρυστάλλινα.
Μπορούν άκόμη να καπνίσουν όπιο, να
χαρτοπαίζουν και... να δεχθούν τη φιλενά-
δίτσα τους!

Συγχωνεύσεις...

"Όπως γνωρίζε το κοινόν,
ή Τράπεζα των "Αθηνών
κι' ή "Εθνική τοιαύτη,

που χωριστά δεν ήξεραν πως να τις κάνουν ζάφτι,
χάσαν την αυτοτέλεια έν πάση συντομία
κι' εύθως συνεκαυνήσαν οι δύο τους σε μία.
Κι' αν είσαι καλής πίστωσης πρέπει κι' έσύ να

να πής πως βρίσκεις σκόπιμες αυτές τις συγχω-
νέυσεις
κι' ένθέρμως ότι εύχεσαι με όλη την ψυχή
ν' άρχισή συγχωνεύσεων πραγματική βροχή.

Τίποτε άσυγχώνευτο στον τόπο άς μη μείνη.
Της Ούλεν και της Πάουερ συγχώνευσις άς γίνη
και άς αποτελέσουνε οι δύο τους αούθηρη
μιάν "Εταιρία, κύριοι, πολύ πιο ισχυρή
με τίτλο ένα, που παντού θα προκαλέση κρότον:
"Εάν φωτισμένων των νερών ή νεωωμένων σφάτων!

Των "Αθηνών ο Δήμαρχος έκάν είτε και άκων
ας κάνη τη συγχώνευσι των δρόμων και των λάκκων
έφ' όσον χρόνια στη σειρά
αυτά τά δυο δεν έχουνε καμιά διαφορά
και όπου και να περπατάς αίσθάνεσαι με τρόμο
ότι δεν ξέρεις που πατάς: Σε λάκκο ή σε δρόμο!...

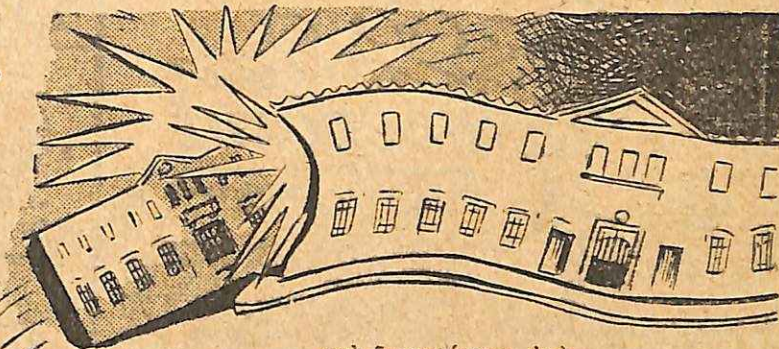
Συγχώνευσις ειλκιρκής άς γίνη σβέλτα-σβέλτα
του Σωματείου των Τυφλών και των παικτών του
Δέλτα, γιατί κι' οι δυο δεν βλέπουνε, κι' οι πρώτοι με με-
ράκι τους
μία ζωή ολόκληρη τη ζουν μες στα σκοτάδια
κι' οι δεύτεροι τό τίμια δγαλμένο παραδάκι τους
τό καταθέτουν πάντοτε στις κούρσες σάν... στρα-
βάδιο!

"Οφείλουν να συγχωνευθούν που λες, αγαπητέ,
οι καπνοβιομήχανοι κι' οι...δυναμιτιστάι,
γιατί όσοι φουμάρουνε, γεμάτοι φαρμαγγίτιδα,
δεν ξέρουν τί καπνίζουνε: τσιγάρο ή δυναμίτιδα;
Την ίδια έχουν δυναμι καπνός και δυναμίτις
και με τά δυο...τινάζεσαι και γίνεσαι κομήτης!

"Επίσης άς συγχωνευθούν άμέσως, σε μία ώρα,
οι ραμολήδες έρασταί κι' οι Μάγοι με τά δάρα
που πλείστες όμοιότητες καιρό τους διακρίνουν:
οι δυστυχείς δεν παίρνουνε, μ' άδισκόπως δίνουν.
Και μόλις δούν μία γόσσα φροντίζουν μάν-μάν
να πλέξουν ένα έγκώμιο με μπόλικο...λιβάνι
Μά, φυσικά, συγκίνησι θα νοιώθει αυτή ποώς
και ή στιγμή επέρχεται να...δράση ο χρυσός!

"Οφείλουν να συγχωνευθούν—τις αντίρρσεις ά-
στες—
εύθως οι φαρμακοποιοί και οι...χαχαροπλάστες,
άφου συχνά, συχνότατα μία τρούφα, μία μπό...να
αρίζουν ένάτο καμμόλ και μία όκα κινίνα!
Κι' έτσι συγχωνεύμενοι, χωρίς πολλά ήρωα, μ-
μιατα,
θα μάς εξασφαλίσουνε... φαρμακοζοχαράματα!

Συγχώνευσις! Να σύνθημα περίφημο για μάς
κι' υπέροχο, στ' αλήθεια.
"Ας συγχωνεύσουν τά γνωστά λοιπόν της Χαλιδά
ώραία παραμύθια,
που έχουνε πραγματικούς σπουδαίους υποθέσεις
μ' όλες τις...προεκλογικές πομπώδεις ύποσχέσεις!
Και είναι γνώμη γενική,

που διατυπώνεται ώμα
πως όντως, οι πολιτικοί
θα ήνε φάν τη Χαλιμά!

Στις πολυκατοικίες μας μέχρι των ύπογειών
ας γίνη μία συγχώνευσις...καλοριφέρ-ψυγείων
άφου συνήθως, κύριοι,—νομίζω δίχως δόλο—
τό ένα παίζει πάντοτε του άλλουνο τό ρόλο
κι' άλλαζεαν προορισμό — τί πράγματα «ό-κεύ!»—
παγώνει τό καλοριφέρ και τό ψυγείο καιεί!

"Αλλά, χωρίς αντίρρσι, μεγάλο θάταν κρϊμν,
αν μες στών συγχωνεύσεων τ' όρμητικό τό κύμα
και άλλη μία συγχώνευσις εκ των ένδεδε γυνών
άμέσως δεν γινότανε διά παντός των τρόπων
δλων μας των πολιτικών των άποτυχημένων
κι' όλων των...Αιθιόπων!

"Αν γίνη αυτή ή συγχώνευσις, στο λένω, θα τά χά-
σης
και δεν θα ξέρης σίγουρα ποιους να πρωτοβυμά-
τες,

σε ποιούς, λόγω έκτιμήσεως, να κάνης τεμενέδες,
στούς...μαύρους μας πολίτευτάς ή στούς κικκορά-
πάδες!

Μπρός στον Ρας-Κάζα, φέρ' είπειν, όπως και να τό
πάρες,

θα υπερέχη ασφαλώς, Ρας-Ντίνος ο Τσαλδάρης,
πρός δε, άναμφιδόλως,

θα έχη τό «κουλερ-λοκάλ» κι' ο Ρας "Αλέκος-Σβώ-
λες!

Θα γίνουν οι άράπηδες, πραγματικώς, ρεζιλήδες
μπροστά στούς...μαυρομαύρους μας τούς Ρας-
Τουρκοβασίληδες!

"Επίσης δε θα ήτανε μία έννευση λαμπρή,
ένν, κατόπιν σκέψεως ήρώων και ψυχραιμού,
έν γενει άσυγχωνεύοντο άπαντες οι γεμπροί,
στην ένωση που έχουνε τά θύματα πολέμου.
Θύματα είναι και αυτά διηγεκούς άγώνες,
που διεζάγεται εις τό πεδίο του νυμφώνος.
Κι' ένίοτε τά βλέπουμε δαρεώς τεθλιμένα,
με λευκαπλάστ στο πρόσωπο και κεφαλοδεμένα
Και συνταξι τιμητική να πάρουνε μία μέρα,
άφου χρόνια της πεθεράς τά σκιάζει ή...φοβέρα!

Η πεθερά,
που με χαρά,
κι' αυτή θα άσυγχωνεύετο—δρκο γι' αυτό σας κάνω—
ένν ύπνοχε άκόμα εδώ τό τσίρκο του...Μεντράνα!

"Ελπίζω, Παντοδύναμε, να μη με διαψεύσης
που λέω πως θα γίνονε χιλιάδες συγχωνεύσεις
θιότι τις χρειάζεται άπόλυτα ή χώρα
κι' άκτός αυτού, εύχάριστα περνάει και ή ώρα,
Και θάναί όπωσδήποτε τό καλί μας μεγάλο
όσάκις συγχωνεύεται τό ένα με τό άλλο.
"Ιδίως μία συγχώνευσι τη βρίσκα θανμοσία.

Και, μία κι' έπέστη ο καιρός,
θα τό τονίσω σθεναρώς
σε κάθε αντίρρσι

πως όσοι κι' όσοδήποτε αν μάς αντίταχθύνε
ή όσες κι' αν έκτοξέουνε στο δρόντο άπειλάς,
θα γίνη αυτό που θέλουμε και θα άσυγχωνευθύνε
ή Κύπρος κι' ή "Ελλάς!

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Σκίζα της Εποχής

Εύθυμα έντονα ντανέ

Σούπερ - κοσμική ή κυρία. 'Υπερσυντηρητικός ο σύζυγος. Κι' ίσως αυτή η βασική αντίθεση τους ένωσε διά των «ερών δεσμών» και τους εξηφόλισε μία οικογενειακή γαλήνη... διαταρασσομένη ανά τριών από εκρήξεις νεύρων, «πολιτισμένα» καυγάδικα και άλλα συναρπαστικά φαινόμενα.

—Τί θα γίνει, Μιχάλη;

—Με ποιά ζήτηση, Κίτυ; (Γράφει: Κατινάρα).

—Με το μάμπο!

Το μάμπο! Ο μοντέρνος γοητευτικός χορευτικός ρυθμός έπαιξε τελευταίως τον ρόλο του υποκινητού των «προστριβών».

—Αίσιος, Μιχάλη! Έφτασαν χοροί και δεν μάθαμε ακόμα μάμπο! Τί κατάπτωσις! Τί ξευτελισμός!

Κι' όσο περνούσαν οι μέρες, τόσο γινότανε δριμύτερη η μαμπολογία. «Ποπού είδε κι' άποείδε ο κύριος Μιχάλης, κι' άποφάσισε να «σκίσει τη γάτα».

«Αόρατος λοιπόν την κυρία Κίτυ από το σοφά δονουλαρισμένο τσουλούφι κι' άφου την παρακούνισσε και την περιποίηθηκε δεόντως, της έδωλεσε σοδαρώτατα:

—Νά, κάπως έτσι είναι το μάμπο! Θυμήσου τίς... φιγούρες και θα δής άσπροπρόσωπη στους χορούς!...

«Ένας από τους λεγομένους «άριστοκρατικούς» δρόμους σείεται και δονείται από το θορυβώδες το καί... φαλτοτότοτο πρώμο - σεκόντο δύο γαβριάδων, που... έκπνευσαν στη διαπασών η νέα... μπουζουκική θεομηνία:

«Βρέ, πώς μπατρίσαμε... που σαραντασιμαίμεεεε...»

Το υπαίθριο και «τρέ μτανάλ» σεσίταλ ένοχλει τρομερά δυο έκλεκτες γειτόνισσες, που καλοβαμμένες, καλοχτενισμένες και υπερπαρφομαρισμένες βαδίζουν προς την αντίθετη κατεύθυνση των ερμηνευτών γαβριάδων. Κι' όταν... αντιμετωπίζονται εις ά-

παρών «καλώς γνωρίζω»!

Ερως οδυάτος και ολέθριος είχε γεμίσει διαμπερή τραύματα την καρδιά ενός τιμητάρχου της 'Εθνικής Τράπεζας. Το αντίκειμενο της λατρείας του - αντικείμενο ευχυσμάτων και ζουμπουρλουδικάτων - ήταν «έν τινι μέτρω» συνάδελφος του έρωτος. Δηλαδή προσέφερε τίς... δακτυλογραφικές υπηρεσίες της στην Τράπεζα, Αθηνών.

Αλληπαλλά τρυφερά και ευγενικά διαδίστατα του τιμητάρχου έμειναν χωρίς συγκεκριμένη απάντηση.

—Θά σκεφθώ και θά σάς άπαντήσω...»

Το σκεπτότανε; Δεν το σκεπτότανε; 'Ο Θεός κι' η ψυχή της. Ποπού πραγματοποιήθη η συγχώνευση των δυο Τραπεζών.

Όποτε ο έρωτευμένος ανώτερος υπάλληλος της 'Εθνικής έπανήθη δριμύτατος, κατηγορηματικάτος και αποστομωτικάτος:

—'Επί τέλους, δεσποίνε, Μαίρη! Έδώ συνεχώνουμε να ιδρυμάτα μας! Άς... συγχωνευθούμε κι' εμείς! Αμάν!

Κι' εκείνη... δεν άπήντησε! Άλλά χαμογέλασε χαρακτηριστικά.

Ευχόμεθα ταχείαν την στέψιν των... συγχωνευθέντων.

σιοκτάρες», κατά το κοινώς λεγόμενον, έκαναν μόκο!

Πρωί - πρωί, στο λεωφορείο - τσάμ. Κρύο, Μούρες κατεβασμένες. Μύτες παγωμένες. Και μπαίνουν οι πρωίνοι επιβάτες κατσούφδες, βαρείς, σιωπηλοί και μαχμουρληδες. Μπαίνει και ο εύθυμος τύπος, που μόλις δρίσκεται μέσα στην μαχμουρλιδική ατμή ατμόσφαιρα, άρχίζει τ' άστεία:

—'Εν τάξει! Όλοι βαρυπενθούντες. Τράβα σωφέρ για το νεκροταφείο να τόν... φυτέψουμε τον μακαρίτη.

Το παγερό άστείο τού εύθυμου ανθρώπου προκαλεί φρίκη στο όκροατήριο, που στρέφει και τον λοξοκυττά, άγριεμένα. 'Επειδή, όμως, εκείνος συνεχίζει τα άστεία του έπεμβαίνει ο εισπράκτορας:

—Δέν μου λές, άδερφέ μου, κανναβούρι έφαγες πρωί - πρωί;

Και ο άστειος:

—Νά, μωρ' άδερφέ μου, θέλεις κι' έσύ; Άρπα μία φούχτα!

Και κάνει πως του πετά μία φούχτα με το χέρι του, περιμένοντας, φυσικά, να ξεσπάσουν τα γέλια των επιβατών. Κανείς όμως δεν γελά και ο άστειος, άπογοητευμένος στρέφεται πάλι στον σωφέρ:

—Σωφέρ, κάνε μία περιποίημένη στάσι να κατέβω κι' έλα άπό το γραφείο μου να πληρωθώ για τόν κόπο σου.

Κι' ένώ κατεβαίνει, ο εισπράκτορας διερμηνεύει τα συναισθήματα των άγανακτισμένων επιβατών:

—Α, ρε κατεψυγμένε μύσχε!

Μάς πάγωσε πρωί - πρωί... Κι' επί τέλους οι δαρναλγείς επιβάτες μειδίου...

Αυθεντική μερ' Ιστορία, άπως την άφηγείται ο πανταχού

παρών «καλώς γνωρίζω»!

Ερως οδυάτος και ολέθριος είχε γεμίσει διαμπερή τραύματα την καρδιά ενός τιμητάρχου της 'Εθνικής Τράπεζας. Το αντίκειμενο της λατρείας του - αντικείμενο ευχυσμάτων και ζουμπουρλουδικάτων - ήταν «έν τινι μέτρω» συνάδελφος του έρωτος. Δηλαδή προσέφερε τίς... δακτυλογραφικές υπηρεσίες της στην Τράπεζα, Αθηνών.

Αλληπαλλά τρυφερά και ευγενικά διαδίστατα του τιμητάρχου έμειναν χωρίς συγκεκριμένη απάντηση.

—Θά σκεφθώ και θά σάς άπαντήσω...»

Το σκεπτότανε; Δεν το σκεπτότανε; 'Ο Θεός κι' η ψυχή της. Ποπού πραγματοποιήθη η συγχώνευση των δυο Τραπεζών.

Όποτε ο έρωτευμένος ανώτερος υπάλληλος της 'Εθνικής έπανήθη δριμύτατος, κατηγορηματικάτος και αποστομωτικάτος:

—'Επί τέλους, δεσποίνε, Μαίρη! Έδώ συνεχώνουμε να ιδρυμάτα μας! Άς... συγχωνευθούμε κι' εμείς! Αμάν!

Κι' εκείνη... δεν άπήντησε! Άλλά χαμογέλασε χαρακτηριστικά.

Ευχόμεθα ταχείαν την στέψιν των... συγχωνευθέντων.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

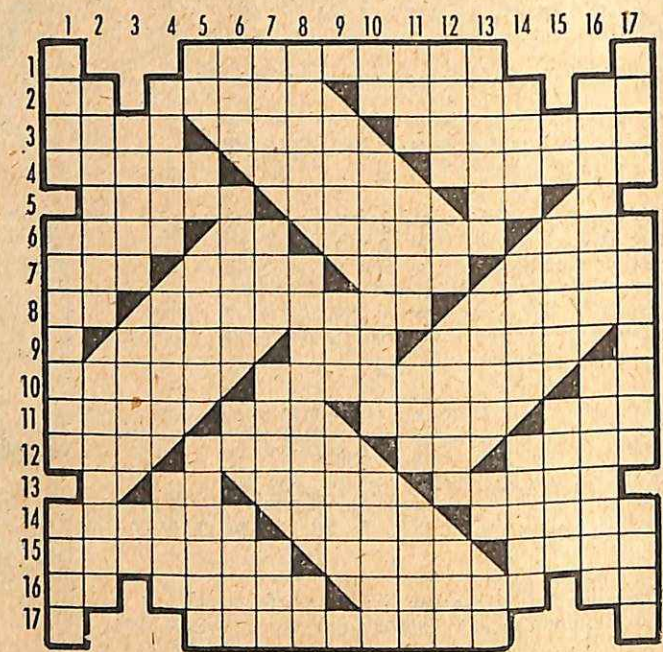
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 418

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Έλλην φιλόσοφος τού 6ου π. Χ. αιώνα, ιδρυτής της 'Ελεατικής Σχολής.
- 2 Μονάς της ηλεκτρολογίας. — 'Αθηναίος πολιτικός και στρατηγός της άρχαιότητας, γιός του Μιλτιάδου. — Ταραχή. — 25.
- 3 Μητέρα θεού. — 'Αφηνηματικό ποίημα. — Μέταλλον.
- 4 Στολίζουν τον ούρανό. — Εύ-

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Μονάς του στρατού. — 'Αρρώστια που προκαλεί μυϊκές συσπάσεις. — Φρούτα.
- 2 Το καλοκαίρι άπαιτεί ιδιαίτερες φροντίδες. — 'Αρχαία πόλις της 'Αττικής, όπου τά σημερινά Κιούρκια.
- 3 'Αναιδέστατα. — Στενοχώρια. — Για τους Γάλλους πολυτίμος.
- 4 Μεταφορικά μέσα. — Πράξις

χή. — Πολύχρωμο μάρμαρο (τουρκ.).

5 Πλεονέκτημα για μία γυναίκα. — Δεν βρίσκεται στη θέσι του. — Δηλώνει διαταγμό.

6 Ένα άπ' τα πολλά που υπάρχουν κοντά στις εικόνες των αγίων. — Πρόθεσις (μπροστά σε φωνήεν). — Φωνήεν. — Το μικρό δνομα δυο λαμπρών άστέρων του Χόλλυγουντ.

7 Προσκαλεί. — ... Λάντ: στήρ του κινηματογράφου. — 'Ανεστραμμένο φωνήεν. — Θεωπτική τροφή.

8 'Αρθρο. — Δεν λείπει από το τραπέζι την ώρα του γεύματος. — Όλες (καθ.).

9 Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπάρτης. — Έδωσε το όνομά του στο μικρόβιο που άνακάλυψε. — Στερεοτύω.

10 Δεν λείπει άπ' τα 'ιποδρομία. — Τμήμα του είκοσιτετραώρου. — Συνεχόμενα στο άλτάθλο.

11 Έδωσε ένα μήλο που έγινε άφορμή μεγάλων συμφορών. — Νότα. — Γυναίκα τού 'Αβραάμ. — 'Αρχικά οργανισμού.

12 Ναυτικό παράγγελμα. — 'Η φωνή της είναι από τις όραιότερες. — Δείχνει. — Όρος που χρησιμοποιούν με λύπη οι χαρτοπαίκτες.

13 'Αναφορική άντωνυμία (πληθ.). — 'Ιερή πράξη που κάνει τους άγριους πολύ επικινδυνούς. — Βρίσκονται μόνο στη σκέψη (ουδ.).

14 Αιγυπτιακή θεότητας. — 'Εορτάζει την Πρωτοχρονιά. — Διεδέχθη τόν Μωυσή.

15 Άνθρωποι άφθονοι στο σώμα μας. — Εύρωπαιος.

16 Τό φορούν στην Αίγυπτο. — Τόποι προσευχής. — Διγώνει πιθανότητα.

17 Φιλοξενούν άρρώστους.

άσεθής. — Μέρος του σώματός μας.

5 Σύμφωνον. — 'Αρθρο. — 'Ηρωίς ένος φίλμ τού Ντιονέυ (άγγλ.). — 'Η τών τιμών εί- ναι άπ' όλους άνεπιθύμητη.

6 Προσωπική άντωνυμία (α' πρόσωπον). — Φαινόμενο των πολι- κών περιούων. — Κτητική άντωνυμία. — Μέρος του υπο- δίσματος.

7 Φρέσκα. — Το μικρό όνμα τακτικού σενναριότ μας. — Συγ- κρονη θεά. — Γενάχης έλλη- νικής φυλής.

8 Τόχει κάθε άνθρωπος. — Προ- τράσσει το σίδερο άπ' τη σκουριά. — Τελικός σύνεσμος.

9 Καταστροφή κάτι δι' άποαινή- σεις. — Χρονικό έπίρημα. — 'Ηρωίς τού 'Ιψεν.

10 Προτρέπει. — Διοικητικός ό- αλληλος. — Τέταρτον (ξεν.).

11 Μάρκα αυτοκινήτων. — Καθα- ρά. — Γερμανός μυθιστοιογράφος. — Δεν άφίνει τόν ήλιο να μπη σ' ένα δωμάτιο.

12 'Αρχαία πόλις της 'Ηλειας. — Πλανήτης. — Συνοικία της Κων- σταντινουπόλεως. — Φίλος (ξεν.).

13 Βιβλική πόλις. — Σέκκος. — Το άμερικανικό «έν τάξει». — 71.

14 Κάθε βιομηχανία έχει το δικό της. — Βίγεται στη ραπομηχα- νή. — Δεν υπάρχει τίποτε ύ- στερα άπ' αυτό.

15 Αιγυπτιακή θεότητας. — 'Εορτά- ζει την Πρωτοχρονιά. — Διε- δέχθη τόν Μωυσή.

16 'Υπάρχουν άφθονοι στο σώμα μας. — Εύρωπαιος.

17 Τό φορούν στην Αίγυπτο. — Τόποι προσευχής. — Διγώνει πιθανότητα.

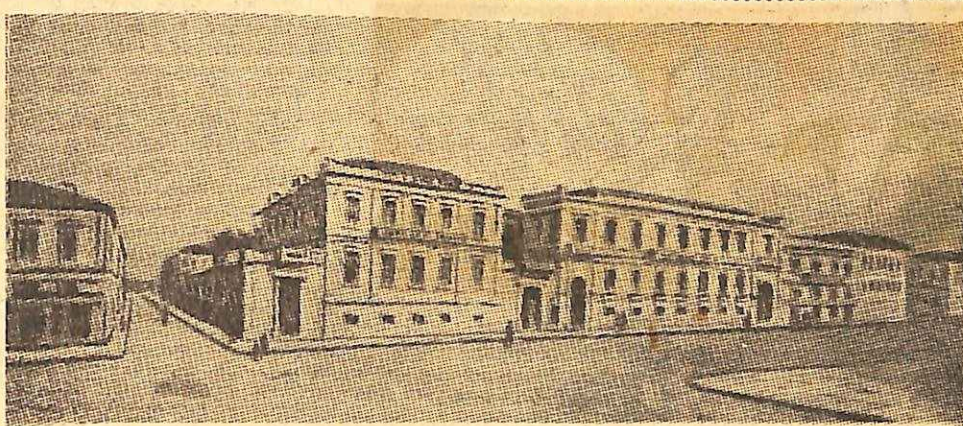
ΟΜΗΡΟΣ ΠΑΤΡΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η λύσις τού 417 στη σελ. 62

Ο θόρυβος που δημιουργήθηκε γύρω από τη συγχώνευσή της «Εθνικής» με την «Τράπεζα των Αθηνών», μάς δίνει την ευκαιρία ν' ασχοληθούμε στο σημείωμα αυτό με το αρχαιότερο τραπεζιτικό ίδρυμα της νεώτερης Ελλάδος, που ιδρύθηκε τα πρώτα χρόνια της ελευθερίας και αποτέλεσε επί έναν αιώνα και πλέον τον ισχυρότερο οικονομικό και τραπεζιτικό οργανισμό τού κράτους.

Η «Εθνική Τράπεζα» άρχισε τη λειτουργία της πριν από 111 χρόνια, την 22 Ιανουαρίου τού 1842. Δεν ήταν όμως η πρώτη τράπεζα, που ιδρύθηκε τότε στην Ελλάδα. Προηγήθηκε από την «Εθνική» μία άλλη τράπεζα, η «Εθνική Χρηματιστική», που έγινε με τις φροντίδες τού Καποδίστρια στο 1828.

Τον «πατριωτισμόν των Έλλήνων» έπικαλέστηκε ο πρώτος Κυβερνήτης της Ελλάδος, όταν προσκαλούσε «τους εύκαταστάτους πολί- τας τούς κατά τόν Αιγαίον πέλαγος και τās έπαρχίας της Πελοποννήσου και της Στερεάς Ελλάδος», να καταθέσουν τα χρήματά τους στην καινούργια τράπεζα. Και φυσικά, τί άλλο μπορούσε να έπικαλεσθή την έποχή εκείνη ο Καποδί-

Η 'Εθνική Τράπεζα κατά τα πρώτα χρόνια της ίδρύσεώς της.

της Τράπεζας. Στη συνέλευσι εκείνη έγινε έπεξεργασία τού έσωτερικού κανονισμού και εκλέξαμε τον διευθυντή και τόν διοικητικό συμβούλιο. Διευθυντής ώρίστηκε «παμψηφεί» ο Γεώργιος Σταύρου, που ύπηρε «η ψυχή και ο μοχλός πάσης ενεργείας και ό άπ' άρχής εργασείας και δράσεως υπέρ της ίδρύσεως της Τραπεζής». 'Υποδιευθυντής ο Κ. Βράνης και τακτικοί σύμβουλοι ο Α. Ροζίου και Έμμ. Μεσθενεύς, με άναπληρωματικούς συμβούλους τόν Γ. Μ. Άντωνόπουλο και Κ. Κυργούσιο.

Η συνέλευσις σ' ένδειξι εύγνωμοσύνης άνωότασε τόν «Εύναρ και τόν Νικόλαο Ζωσιμά «έπιτίμους διοικητάς της Τραπεζής». Αργότερα, το 1849, ο τίτλος τού «διοικη- τού» δόθηκε και στο Γεώργιο Σταύρου.

«Ετσι, ένα πρωί τού 'Ια- νουαρίου τού 1842 ξεκίνησε από ένα μικρό στίτι της οδού Αιόλου, με έλάχιστο προσωπικό, η «Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος», που έμελλε να γίνει άργότερα ο μεγάλος τραπεζι- τικός οργανισμός, που επί έναν αιώνα διηύθυνε ουσιαστικά την οικονομική ζωή τού τόπου. Η «Εθνική Τράπεζα» είχε και τόν προνόμιο της εκδόσεως τού χαρτονομίσματος, που τώ πη- ρε πριν από 25 χρόνια η «Τράπεζα της Ελλάδος». Είχε ά-

κόμα τήν άγροτική, την κτηματική και σχεδόν ολόκληρη τή βιομηχανική πίστι της χώρας.

Έξοχοι διοικητάι και διαπρεπείς οικο- νομολόγοι, ο Γεώργιος Σταύρου, ο Ρενιέ- ρης, ο Καλλιγιάς, ο Στρέιτ, ο Βαλαορί- τσης, ο Διομήδης, ο Μάξιμος, ο Δροσό- πουλος, ο Κορυζής και άλλοι είχαν φέρει την τράπεζα στην περιωπή των μεγάλων ευρωπαϊκών πιστωτικών ιδρυμάτων.

Στην ίδια θέση που βρίσκεται σήμερα τόν μεγαλοπρεπή μέγαρο της «Εθνικής» ήταν και τόν παλαιότερο, που ο Γεώργιος Σταύρου χρησιμοποίησε συγχρόνως και για κατοικία του. Ήταν ένα ημιγυρόφο- ρο στίτι με μεγάλο έξωστη στην πρόσοψι- πτή της «Αιολικής οδού» και με ωρολόι. Αρ- ριόδοι στο πίσω μέρος της οικοδομής. Αρ- ριόδοι, στα 1900 έγινε στην ίδια θέση τόν σημε- ρινόν μεγαλοπρεπή μέγαρο της «Εθνικής Τρα- πέζης».

Τόν παλαιότερο εκείνο κεντρικό κατάστημα εί- χε συνδεθεί και με τίς τριήμερες παραχές (18- 20 Ιουνίου τού 1863), που είχαν συνταράξει την Αθήνα τόν καιρό της Μεταπολιτευσεως και που έμειναν στην Ιστορία ως «Ιουνιακά».

Γύρω από τόν οίκημα της 'Εθνικής έγιναν πρα- γματικές μάχες και χύθηκε άφθονο αίμα και για χρόνια κατόπιν η πρόσοψι τού κτιρίου έφερε τράυματα από τούς πυροβολισμούς «πυκνά τα ρήγματα από τούς κανονισμούς».

Άλλά ο διοικητής της, ο Γεώργιος Σταύρου, με κανένα τρόπο δεν ήθελε να έπισκευασή την πρό- σοψι για να βλέπουν, καθώς έλεγαν, οι Νεοέλλη- νες «έως πού δύνανται να φέρουν οι έμφύλιοι σπαραγμοί». Έδινε έτσι ένα πατριωτικό μάθη- σμα, δείγμα κι' αυτό τού γενικότερου πνεύματος και της πα- τριωτικής αντίληψης που ώδήγησε την τράπεζα τās παλαιό- τερα, αλλά και τās κατόπιν χρόνια. Γιατί η «Εθνική Τρά- πεζα της Ελλάδος», στην αντίληψι των περισσότερων Έλλήνων, δεν ήταν ένας κερδοσκοπικός οργανισμός, άλλα ένα ίδρυμα με κοινωνική και πατριωτική αντίληψι και με πολλοπλή έντι- κη δράσι.

Τὴν Ἰδρυθὴν τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν

στρίας, έκτός από τόν πα- τριωτισμό, για νά προσελ- κύσει τὰ κεφάλαια, σ' έναν τόπο που δέν ὑπῆρχε τί- ποτα ὀρθοί;

Άλλά τὸ χρῆμα, ὅσο και νά συγκινῆται ἀπὸ πατριωτικὲς ἰδέες, δύσκολα μαζεύεται ἐκεῖ που δέν ὑπάρχει ἐμπιστοσύνη. Καὶ ὅπως ἦταν ἐπόμενο, στὴν ταραχὴ ἐκείνη ἐποχῇ, πολὺ λίγοι Ἕλληνες καὶ λι- γώτεροι ἔξωτι ἐβάσαν τὰ λεπτὰ τους στὴν «Εἰθνικὴ Χρημα- τιστικὴ Τράπεζα», ἡ ὁποία, ἀφοῦ φυτοζώσησε κάμποσον καιρὸ, διαλύθηκε στὰ 1834.

Ἐπρεπε νὰ περάσουν ἀρκετὰ χρόνια γιὰ νὰ θεμελιωθῇ στὴν Ελλάδα μιὰ βιώσιμη τράπεζα. Στὸ μεταξύ έγιναν μερικὲς ἀποπειρὲς καὶ δια-πραγματεύσεις με ξένους κεφαλαιοχούους, ἰδίως Ἀγγλους, γιὰ τὴν ἰδρύσι μιᾶς τράπεζας ἐθνι- κῆς, χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα. Καὶ μόνο τὸ 1841, μετὰ τὸ Νόμο τῆς 30ῆς Μαρτίου, μπῆκαν τὰ θε- μέλια τῆς «Εἰθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ελλάδος».

Ἡ ἰδρύσις τῆς τράπεζας ὀφειλόταν κυρίως στὶς ἐνέργειες καὶ στὴν πρωτοβουλία που πῆραν δυὸ λαμπροὶ τραπεζίτες καὶ οικονομολόγοι. Ὁ ἕνας ἦταν ξένος, ὁ ἑλβετὸς τραπεζίτης Στᾶυρου. Ὁ ἄλλος Ῥωμῆς, φίλος τού Ἐύναρ καὶ ἀντιπρο- σῶτος τού στὴν Ελλάδα, ὁ Γεώργιος Στᾶυρου.

Ὁ μεγάλος ἑλβετὸς φιλέλληνας, που ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς φιλελληνικῆς κινήσεως καὶ τῶν κομιτά- των που ἔγιναν στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ ἐνι- σχύσουν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασι, εἶχε προσφέρει πολλὰ χρήματα γιὰ τὴν Ἑλλά-δα, στὸ δῶσμά του Ἀγῶνος καὶ κατό- πιν ἐπὶ Καποδίστρια. Ὁ Ἐύναρ εἶχε ἐνι- σχύσει με λεπτὰ του καὶ τὴν «Εἰθνικὴ Χρη- ματιστικὴ Τράπεζα», που καθὼς εἶδαμε, εἴ- μεχε φτιάξῃ ὁ Καποδίστριας. Τώρα, μαζί με τὸ Γεώργιο Στᾶυρου, ἐβάλαν τὴν βάσεις τῆς ἑλβετὸς τράπεζας, που τὴν ἐνι- σχύσαν ὅχι μόνο χρηματικά — ὁ Ἐύναρ ἔδωσε γιὰ πρώτη δοσι 20 χιλιάδες λίρες χρυσῆς — ἀλλὰ καὶ τὴν καθοδήγησαν στὰ πρώτα τῆς βήματα.

Ἐκτός ἀπὸ τὸν Ἐύναρ καὶ τὸ Γεώργιο Στᾶυρου, ἀνάμεσα στοὺς πρώτους ἰδρυτὲς καὶ μετόχους τῆς Τραπεζῆς, βρίσκονται ὁ καὶ μετόχος τῆς Βασιλῆας τῆς Βαυαρίας φιλελληνικώτατος βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, ὁ πατέρας τού Ὁθῶνα, ὁ ἀ- λουδοβίκος, ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ὁ δελφὸς Ῥοσίτιδ, ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ὁ Νικόλ. Ζωσιμάς, κι' ὁ Κων/ντῖνος Βράνης, που ἦταν ἐγκατεστημένος στὴ Βουδαπέστη καὶ που τὸ στίτι τὸν ἀργότερα δωρήθηκε καὶ στέγαζε τὸ ὀ- φανοτροφεῖο τού Χατζήκωστα. Ὁ Βράνης εἶναι ὁ πρώτος που φέρεται γραμμένος στὸν κατάλογο τῶν μετόχων τῆς «Εἰθνι- κῆς» γιὰ 150 μετοχές.

Στὶς 13 Νοεμβρίου τού 1841 μαζεύθηκαν οἱ μέτοχοι σὲ συνέλευσι γιὰ νὰ κανονίσουν τὴν ἐναρξὶ καὶ τὴ λειτουργία

Ἐπάνω: Ὁ ἑλβετὸς τραπε- ζιτῆς Ἐύναρ. Κάτω: Ὁ Γεώ- ριος Στᾶυρου.

μα, δείγμα κι' αὐτὸ τού γενικότερου πνεύματος καὶ τῆς πα- τριωτικῆς ἀντιλήψεως που ὡδήγησε τὴν τράπεζα τās παλαιό- τερα, ἀλλὰ καὶ τās κατόπιν χρόνια. Γιατί ἡ «Εἰθνικὴ Τρά- πεζα τῆς Ελλάδος», στὴν ἀντίληψι των περισσότερων Ἑλλήνων, δέν ἦταν ένας κερδοσκοπικός οργανισμός, ἀλλὰ ένα ίδρυμα με κοινωνικὴ καὶ πατριωτικὴ ἀντίληψι καὶ με πολλοπλή ἐθνι- κὴ δράσι.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η πίστι και η υπακοή

Οι γυναίκες που παντρεύονται μόνο και μόνο για να λύσουν το πρόβλημα της ζωής τους δεν μπορούν να έχουν σοβαρές απαιτήσεις από την ευτυχία. Κι' η πιο φτωχή γυναίκα δεν πρέπει να βλέπει το γάμο κάτω απ' αυτό το πρίσμα. Μιά τέτοια αντίληψη την φέρνει σε υποδεέστερη μοίρα και την εκθέτει στον κίνδυνο ν' αντιμετωπίσει την περιφρόνηση του αβρώπου που της έδωσε τ' όνομά του.

Η γυναίκα πρέπει να παντρεύεται σαν ελεύθερο πλάσμα. Τότε μόνον έχουν αξία οι δυο άρετες, που αποτελούν τους ακρογωνιαίους λίθους της συζυγικής ευτυχίας. Αυτές οι άρετες είναι η πίστι και η υπακοή.

Χωρίς την πίστι δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρξει συζυγική ευτυχία. Οι γυναίκες που παντρεύονται χωρίς να έχουν αklόνητη την απόφαση να μείνουν πιστές στον άντρα τους κάνουν ένα εγκλημα πολύ βαρύτερο, παρά αν τον σπατούσαν σε μια στιγμή αδυναμίας. Γιατί εκείνο που έχει αξία είναι η προθεσι. Και στην πρώτη περίπτωση η προθεσι υπάρχει· σ' λανθάνουσα κατάσταση ενώ στη δεύτερη πρόκειται για απλή σύμπτωση.

Η απιστία του συζύγου σας δεν είναι λόγος για να τον μιμηθείτε. Στην περίπτωση αυτή είναι προτιμότερο να ζητήσετε διαζύγιο, αν δεν αισθανώσατε τη δύναμη να τον συγχωρήσετε.

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

- * Η τρέλλα της αγάπης είναι η υπέρτατη δικαιοσύνη της. Πάλλ Μπουρζέ
- * Δεν θα μάθεις ποτέ το πραγματικό νόημα της αγάπης αν δεν περάσεις από το μονοπάτι του πόνου.
- * Η δική σου παροιμία
- * Καρδιά που είναι χωρίς αδυναμίες, άγνοει την τρυφερότητα.
- * Η φίλια είναι πιο ευαίσθητη από την αγάπη. Συγχωρούμε στο πρόσωπο που αγαπούμε ένα σωρό πράγματα, όχι όμως και στο φίλο μας. Έμιλ Άντριω
- * Είπε ελάχιστα οι σύζυγοι, που η υπομονή κι' η αγάπη της γυναίκας τους δεν κατορθώνουν να συγκινήσουν τελικά. Μαργαρίτα της Νεβέρρας
- * Η εγκατάλειψη μιας γυναίκας από τον αγαπημένο της ισοδυναμεί με υποτίμηση.
- * Στον έρωτα η καλύτερη συνήθεια είναι να συνηθίσεις να μην έχεις συνήθειες.
- * Η αγάπη είναι όπως η πίστι στα θαύματα. Άρκει μία μικρή δόσι φαντασίας, για να διεγερθεί η καρδιά και να παραλύσει το λογικό.
- Γεωργία Σάνδη
- * Ο πόνος δίνει στη γυναίκα τα φτερά του αετού και την καρδιά του λεονταριού.
- * Η ελπίδα είναι πιο περιπαθής ή μελαγχολική πιο θερμή. Η ελπίδα αφήνει να την αγαπούν. Η μελαγχολία αγαπάει. Η ελπίδα επιτρέπει να την αγαπούν. Η μελαγχολία ζητάει και προκαλεί την αγάπη. Η ελπίδα είναι μία θεία. Η μελαγχολία μία ηρώδα της αγάπης.
- Ζύλ Λερμινά

λογικά, όχι από φόβο, αλλά από αγάπη και σεβασμό. Μην ξεχνάτε ότι ο άντρας έπωμιζεται όλα τα βάρη της οικογενείας, που κι με τ' όνομά του, με την υποληψία του στην κοινωνία και με τα υλικά μέσα που αυτός διαθέτει. Δικαιούται, λοιπόν, να ζητήσει υπακοή από μέρους σας.

Η έξυπνη γυναίκα, άλλωστε, δεν χάνεται ποτέ σε παρόμοια ζητήματα. Γιατί ξέρει πως το ευκολότερο πράγμα του κόσμου είναι να υπακούει τον άντρα της, κι από τ' άλλο μέρος να διευθύνει αυτή το σπίτι. Οι άντρες δεν καταπιάνονται ποτέ με λεπτομέρειες. Χαραρσσουν μόνο μερικές γενικές γραμμές. Μέσα στο πλαίσιο αυτών των γραμμών μπορείτε να κινηθείτε με απόλυτη ελευθερία.

Αλλ' αν ο άντρας σας είναι παράλογος; Αν απαιτεί από σας πράγματα που δεν μπορούν ή δεν πρέπει να γίνουν;

Ας αποφύγουμε, όμως, τις γενικόλογες. Αν ο άντρας σας δεν είναι τρελλός, όλα μπορούν να διορθωθούν και να συμβιβασθούν.

Προσέξτε το έξης: Έκείνο που αποκλείει παραλογισμό, δεν είναι παρά η αντιμετώπιση ενός ζητήματος κάτω από διαφορετικό πρίσμα. Με την έννοια αυτή και ο σύζυγός σας επίσης μπορούσε να χαρακτηριστεί ως παραλογισμός τις δικές σας αντιλήψεις.

Το καλύτερο που έχετε, λοιπόν, να κάμει είναι να προσπαθήσετε να καταλάβετε ποιά κίνητρα τον κάνουν να σκέπτεται μ' αυτόν τρόπο. Όταν το καταλάβετε, θα σας είναι εύκολο να βοηθήτε μια βόσι συμβιβασμού.

Πρέπει να έχετε ότι οι άντρες συγχωρούν πρόθυμα πολλά ελαττώματα στις γυναίκες τους. Δεν ανέχονται, όμως, την έλλειψη σεβασμού και υπακοής. Οι περισσότεροι άντρες προτιμούν να μην τους αγαπάτε, αλλά να τους σέβεστε και να τους υπακούετε, παρά να τους αγαπάτε, αλλά να μην αισθανώσατε σεβασμό ούτε να φερνώσατε υπάκουα απέναντί τους.

Μά και για σας την ίδια, αν δεν έχετε διατασμένα ένστικτα, είναι πολύ απογοητευτικό και οδυνηρό το να μην μπορείτε να σεβαστήτε και να υπακούσετε τον άντρα σας.

Ακόμη χειρότερο είναι να θέλετε να τον κάμει ο σας υπακούει. Αλλά, προς Θεού, που και πώς θα εμφανίσετε αυτόν τον άντρα που στέκεται σαν σκυλάκι υποστά σας; Και πώς θα υπορέσετε να είσαστε υπερέφανη γι' αυτόν; Γιατί πρέπει να είσαστε υπερέφανη για τον άντρα σας! Με το να θέλετε, όμως, να παραστήσετε έσείς τον άντρα, ξετυλίγεται το σύζυγό σας και μαζί μ' αυτόν και τον ίδιο τον έρωτά σας.

Πρέπει, λοιπόν, να υπακούετε τον άντρα σας. Όταν για το ζήτημα αυτό πείσετε τον έρωτά σας, θα έχετε κάμει ένα μεγάλο βήμα προς την ευτυχία.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο σπάταλος

Στην τράτα κάποιον ξενοδεχίουν των Καννών ένας κύριος διηγείται την ιστορία του.

— Έγώ, λέει, δεν χρωστάω τίποτα στην τύχη. Η περιουσία μου είναι προϊόν μιας σκληρής κι' εξαντλητικής εργασίας... Στο σπίτι του πατέρος μου ήμασταν δυο αδέρφια. Ο ένας ήταν σκύλος στη δουλειά και τσιγκουνεύταν και την πεντάρα... Ο άλλος ήταν τεμπέλης και σπάταλος... Ο πατέρας, λοιπόν, κατάφερε με την εργασία του να συγκεντρώσει μια κολοσιαία περιουσία.

Κι' αυτός, βέβαια, είσαστε σεις, του λέει ένας από τους ακροατές διακόπτοντάς τον.

— Όχι απαντάει, εγώ είμαι... ο άλλος. Όπως καταλαβαίνετε, δυστυχισμένος ο αδελφός μου δεν υποόρεσε ν' ανθήξει σε τόσους κόπους και τόσες στέρσεις και πέναν!

Ας αποφύγουμε, όμως, τις γενικόλογες. Αν ο άντρας σας δεν είναι τρελλός, όλα μπορούν να διορθωθούν και να συμβιβασθούν.

Προσέξτε το έξης: Έκείνο που αποκλείει παραλογισμό, δεν είναι παρά η αντιμετώπιση ενός ζητήματος κάτω από διαφορετικό πρίσμα. Με την έννοια αυτή και ο σύζυγός σας επίσης μπορούσε να χαρακτηριστεί ως παραλογισμός τις δικές σας αντιλήψεις.

Το καλύτερο που έχετε, λοιπόν, να κάμει είναι να προσπαθήσετε να καταλάβετε ποιά κίνητρα τον κάνουν να σκέπτεται μ' αυτόν τρόπο. Όταν το καταλάβετε, θα σας είναι εύκολο να βοηθήτε μια βόσι συμβιβασμού.

Πρέπει να έχετε ότι οι άντρες συγχωρούν πρόθυμα πολλά ελαττώματα στις γυναίκες τους. Δεν ανέχονται, όμως, την έλλειψη σεβασμού και υπακοής. Οι περισσότεροι άντρες προτιμούν να μην τους αγαπάτε, αλλά να τους σέβεστε και να τους υπακούετε, παρά να τους αγαπάτε, αλλά να μην αισθανώσατε σεβασμό ούτε να φερνώσατε υπάκουα απέναντί τους.

Μά και για σας την ίδια, αν δεν έχετε διατασμένα ένστικτα, είναι πολύ απογοητευτικό και οδυνηρό το να μην μπορείτε να σεβαστήτε και να υπακούσετε τον άντρα σας.

Ακόμη χειρότερο είναι να θέλετε να τον κάμει ο σας υπακούει. Αλλά, προς Θεού, που και πώς θα εμφανίσετε αυτόν τον άντρα που στέκεται σαν σκυλάκι υποστά σας; Και πώς θα υπορέσετε να είσαστε υπερέφανη γι' αυτόν; Γιατί πρέπει να είσαστε υπερέφανη για τον άντρα σας! Με το να θέλετε, όμως, να παραστήσετε έσείς τον άντρα, ξετυλίγεται το σύζυγό σας και μαζί μ' αυτόν και τον ίδιο τον έρωτά σας.

Πρέπει, λοιπόν, να υπακούετε τον άντρα σας. Όταν για το ζήτημα αυτό πείσετε τον έρωτά σας, θα έχετε κάμει ένα μεγάλο βήμα προς την ευτυχία.

Ακόμη χειρότερο είναι να θέλετε να τον κάμει ο σας υπακούει. Αλλά, προς Θεού, που και πώς θα εμφανίσετε αυτόν τον άντρα που στέκεται σαν σκυλάκι υποστά σας; Και πώς θα υπορέσετε να είσαστε υπερέφανη γι' αυτόν; Γιατί πρέπει να είσαστε υπερέφανη για τον άντρα σας! Με το να θέλετε, όμως, να παραστήσετε έσείς τον άντρα, ξετυλίγεται το σύζυγό σας και μαζί μ' αυτόν και τον ίδιο τον έρωτά σας.

Ακόμη χειρότερο είναι να θέλετε να τον κάμει ο σας υπακούει. Αλλά, προς Θεού, που και πώς θα εμφανίσετε αυτόν τον άντρα που στέκεται σαν σκυλάκι υποστά σας; Και πώς θα υπορέσετε να είσαστε υπερέφανη γι' αυτόν; Γιατί πρέπει να είσαστε υπερέφανη για τον άντρα σας! Με το να θέλετε, όμως, να παραστήσετε έσείς τον άντρα, ξετυλίγεται το σύζυγό σας και μαζί μ' αυτόν και τον ίδιο τον έρωτά σας.

Ακόμη χειρότερο είναι να θέλετε να τον κάμει ο σας υπακούει. Αλλά, προς Θεού, που και πώς θα εμφανίσετε αυτόν τον άντρα που στέκεται σαν σκυλάκι υποστά σας; Και πώς θα υπορέσετε να είσαστε υπερέφανη γι' αυτόν; Γιατί πρέπει να είσαστε υπερέφανη για τον άντρα σας! Με το να θέλετε, όμως, να παραστήσετε έσείς τον άντρα, ξετυλίγεται το σύζυγό σας και μαζί μ' αυτόν και τον ίδιο τον έρωτά σας.

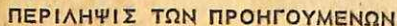
Ακόμη χειρότερο είναι να θέλετε να τον κάμει ο σας υπακούει. Αλλά, προς Θεού, που και πώς θα εμφανίσετε αυτόν τον άντρα που στέκεται σαν σκυλάκι υποστά σας; Και πώς θα υπορέσετε να είσαστε υπερέφανη γι' αυτόν; Γιατί πρέπει να είσαστε υπερέφανη για τον άντρα σας! Με το να θέλετε, όμως, να παραστήσετε έσείς τον άντρα, ξετυλίγεται το σύζυγό σας και μαζί μ' αυτόν και τον ίδιο τον έρωτά σας.

Ακόμη χειρότερο είναι να θέλετε να τον κάμει ο σας υπακούει. Αλλά, προς Θεού, που και πώς θα εμφανίσετε αυτόν τον άντρα που στέκεται σαν σκυλάκι υποστά σας; Και πώς θα υπορέσετε να είσαστε υπερέφανη γι' αυτόν; Γιατί πρέπει να είσαστε υπερέφανη για τον άντρα σας! Με το να θέλετε, όμως, να παραστήσετε έσείς τον άντρα, ξετυλίγεται το σύζυγό σας και μαζί μ' αυτόν και τον ίδιο τον έρωτά σας.

Ακόμη χειρότερο είναι να θέλετε να τον κάμει ο σας υπακούει. Αλλά, προς Θεού, που και πώς θα εμφανίσετε αυτόν τον άντρα που στέκεται σαν σκυλάκι υποστά σας; Και πώς θα υπορέσετε να είσαστε υπερέφανη γι' αυτόν; Γιατί πρέπει να είσαστε υπερέφανη για τον άντρα σας! Με το να θέλετε, όμως, να παραστήσετε έσείς τον άντρα, ξετυλίγεται το σύζυγό σας και μαζί μ' αυτόν και τον ίδιο τον έρωτά σας.

Ακόμη χειρότερο είναι να θέλετε να τον κάμει ο σας υπακούει. Αλλά, προς Θεού, που και πώς θα εμφανίσετε αυτόν τον άντρα που στέκεται σαν σκυλάκι υποστά σας; Και πώς θα υπορέσετε να είσαστε υπερέφανη γι' αυτόν; Γιατί πρέπει να είσαστε υπερέφανη για τον άντρα σας! Με το να θέλετε, όμως, να παραστήσετε έσείς τον άντρα, ξετυλίγεται το σύζυγό σας και μαζί μ' αυτόν και τον ίδιο τον έρωτά σας.

60v

Ἀποτραβήχτηκε κατόπιν στο βάθος
τοῦ ἀμαθίου, σὰν νὰ εἶχε ντραπή γιὰ τὰ
λόγια αὐτά ποῦ εἶχαν ξεφύγει ἀπὸ τὸ στό-
μα τῆς κι' ἔδωσε ἐντολὴ στοὺς ὑπηρετές
τῆς νὰ προχωρήσουν.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

000

Δεν αποκλείεται, είτε στον Τύπο

1157 1158

Ο Φερραγκάμο κατασκευάζει επίσης τὰ ὑποκατασκευάζει καὶ ἄλλων μεγάλων προ-

.....

Ὁ Ἰταλὸς Σαλβατόρ Φερραγκάμο, θεωρεῖται σήμερα ὁ πρῶτος υποδηματοποιὸς τοῦ κόσμου. Αὐτὸς δίνει πάντα τὴν κατεύθυνση τῆς μόδας καὶ τὴν ἐκκολοῦν αἱ υποδηματοποιοὶ ὅλου τοῦ κόσμου. Στὸ ἐργαστήριό του υπάρχουν τὰ καλύτερα ἄλλα τῶν ἀστέρων τοῦ κινηματογράφου. Στὴ φωτογραφία μετὰ φρενιτέρᾳ ὁ Σαλβατόρ Φερραγκάμο δοκιμάζει ὁ ἑαυτὸν ἕνα ζευγάρυ υποδημάτων του σὲ μὴ πλουσιὰ πελάτισσά του. Δεῖξά, διακρίνονται μερικὰ ἀπὸ τὰ καλύτερια τῶν ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ.
 Ὁ Φερραγκάμο κατασκευάζει ἐπίσης τὰ υποδημὰτα πολλὰν βασιλέων καὶ βασιλισσῶν καὶ ἄλλων μεγάλων προσωπικοτήτων τοῦ κόσμου.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Νέες ασθένειες από ιούς

Όφειλονται στα αντιβιοτικά ή στην καλή τροφή;

Φαίνεται ότι η μοίρα των ανθρώπων είναι να μη λυτρωθούν ποτέ από τις αρρώστιες. Ένώ λοιπόν η «Επιστήμη» κατατρόπωσε τόσα επικίνδυνα μικρόβια, κατά τα τελευταία χρόνια, ξεφύτρωναν τώρα καινούργιες ασθένειες, εύτυχως όχι σοβαρές, πάντως όμως άρκετά ενοχλητικές.

Ίδιως στην Αμερική σημειώνουν εκπληκτική διάδοση. Ο λαός τους έχει δώσει διάφορα κοινά ονόματα: «εντερική γρίπη», «ινφλουέντζα του στομάχου», «αρρώστια του χειμῶνος», κλπ. Όπως βεβαιώνουν οι γιατροί που ασχολήθηκαν μαζί τους, οφείλονται σε νέα είδη ιών, που δεν είχαν ως τώρα έρευνθη από την «Επιστήμη». Έχει ήδη εξακριβωθεί η ύπαρξη 30 διαφόρων ποικιλιών ιών, και θα βρεθούν ασφαλώς κι' άλλοι.

Τί είναι οι ιοί; Όπως κι' άλλοτε έχουμε γράψει, δεν πρόκειται για ζωντανά πλάσματα, σαν τα μικρόβια, αλλά για περιέργως χημικές ουσίες που έχουν την ιδιότητα να πολλαπλασιάζονται μόνο μέσα στα κύτταρα του σώματος, και που δεν επηρεάζονται καθόλου από τα συνήθιστα φάρμακα.

Αόρατοι με κοινό μικροσκόπιο οι ιοί διακρίνονται μόνον με το ηλεκτρονικό, σαν μικρές μπάλλες από βαμμάκι. Η παρουσία τους μέσα στον οργανισμό προκαλεί τον άμυνικό σχηματισμό «αντισωμάτων», που ταιριάζουν στους ιούς, όπως τα κλειδιά στην κλειδαριά, και τους εξουδετερώνουν. Κάθε αντίσωμα αντιπροσωπεύει σ' ένα ώριμο είδος ιού, και μόνο σ' αυτό.

Οι νέες ασθένειες που προκαλούνται από ιούς, δείχνουν έκδηλη προτίμηση στα παιδιά και στους πολύ νέους. Από τους ένηλικους, μολύνονται συχνότερα όσοι έχουν στενή συνάφεια με νεαρούς ή με παιδιά (γονείς, δάσκαλοι, κλπ.). Μεταδίδονται εύκολα σ' όλα τα μέλη μιας οικογένειας, απ' την καθημερινή επαφή μεταξύ τους. Δεν υπάρχει δε κανένα γνωστό προληπτικό μέσον έναντίον τους.

Ο δόκτωρ Σαουγκνέσ, του Σικάγου, ειδικός στην δυσεντερία από ιόν, βεβαιώνει ότι η ασθένεια αυτή εμφανίστηκε σ' ολόκληρη την οικογένεια του τρεις φορές μέσα σε 5 χρόνια.

Οι νέες αυτές αρρώστιες απομυμούνται τα συμπτώματα άλλων, επικίνδυνων: πολιομυελίτιδος, σκληροκοιτίτιδος, πνευμονίας, εντερικής αποφράξεως, μηνιγγιτίτιδος, κλπ. Κι' όμως, δεν είναι εύτυχως σοβαρές και περνούν μόνες τους, μόλις ο οργανισμός του ασθενούς σχηματίσει τα κατάλληλα «αντισώματα» που εξουδετερώνουν τους ιούς.

Φαίνεται ότι έχουν συμβεί επανειλημμένως μεγάλες επιδημίες τέτοιων ασθενειών, αλλά δεν έχουν γίνει αντιληπτές, γιατί οι πάσχοντες αποδίδουν συνήθως τις ενοχλήσεις τους σε «κάτι βλαβερό» που έφαγαν. Δεν καλούν λοιπόν, το γιατρό, κι' άλλωστε σε λίγες μέρες γίνονται καλά.

Κλασικό γνώρισμα αυτών των μολύνσεων από ιούς είναι η ξαφνική, κεραυνόβλος έκδηλωση τους. Ένώ είναι κανείς περίφημος στην υγεία του, παθαίνει απότομα ναυτία, έμετους, πυρετό, διάρροια, πόνους στην κοιλιά και στους μύς, ρίγη και πονοκέφαλο.

Μιά τέτοια ασθένεια, προκαλούμενη από τον «Ιόν Κοξάκι», μοιάζει πολύ με την πολιομυελίτιδα, δεν φέρνει όμως ποτέ παράλυση. Σημειώσαν ότι ο ίδιος αυτός —που άνακαλύφθηκε το 1947— βρίσκεται και σε ανθρώπους τελείως υγιείς. Έχει ωστόσο μεγάλη μολυσματικότητα και προσβάλλει ακόμη και τους γιατρούς που ασχολούνται με τη μελέτη του.

Σε ιόν οφείλεται επίσης ένα είδος «τριήμερου πυρετού», που έχει τα εξής συμπτώματα: δυνατό πυρετό, πονοκεφάλους, πόνους στην κοιλιά και στο λαιμό, έμετους, μικρές φυσαλλίδες γύρω από τον κοκκινισμένο λαιμό. Περνάει σε 3 ημέρες, περιορίζεται δε κυρίως στα παιδιά.

Η λεγομένη «γρίπη» του διαβόλου, άλλη ασθένεια από ιόν, κοινή κατά τους χειμῶναιτικούς μήνες, έχει ονομασθεί από τους γιατρούς «επιδημική μυαλγία». Τα συμπτώματά της είναι: σουβλεροί πόνοι στο κάτω μέρος του στήθους ή στο πάνω μέρος της κοιλιάς, πυρετός, ναυτία, έμετος, πονοκεφάλος και δυσκαμψία του λαιμού. Ίδιως οι πόνοι στο στήθος είναι τόσο έντονοι, ώστε μόλις μπορεί κανείς ν' αναπνεύσει, φαίνεται δε ότι οφείλονται σε μύλινι του διαφράγματος ή των αναπνευστικών μυών απ' τον ιόν.

Πώς όμως ξεφύτρωναν τώρα όλοι αυτοί οι ιοί; Τί συνέβη; Σύμφωνα με μία θεωρία, ενώ ήταν άλλοτε σπάνιοι, έγιναν τώρα κοινότεροι, εξ αιτίας των αντιβιοτικών. Έπειδή δηλαδή τα φάρμακα αυτά εξόντωναν τα επικίνδυνα μικρόβια, οι ιοί —που έπαιζαν πρίν δευτερεύοντα ρόλο— έμειναν χωρίς ανταγωνιστές και πολλαπλασιάστηκαν.

Μ' άλλα λόγια, έπειδή εξασθενίσθηκαν οι παλαιές ασθένειες, παρουσιάστηκαν οι νέες και έλαφρές.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, εκτός απ' τα αντιβιοτικά που χορηγούνται στους αρρώστους, οι περισσότεροι άνθρωποι εισάγουν συνεχώς μικρές δόσεις τους στον οργανισμό τους χωρίς να το υποπτεύονται.

Πράγματι, δίδονται τώρα αντιβιοτικά στα ζώα, στα πουλερικά, κλπ., για διάφορες αρρώστιες τους. Έτσι μπορεί να υπάρχουν σε μικρές ποσότητες στο κρέας, στο γάλα, στο τυρί, στ' αυγά. Σιγά-σιγά λοιπόν, ενδέχεται να μεταδίδουν έμμεσως άδολαφείς ως τώρα μικροοργανισμούς σε ενοχλητικούς.

Κάτι τέτοιο συμβαίνει με τις μολύνσεις από μυκήτες, που τείνουν να εκδηλωθούν μετά την παρατεταμένη χορήγηση αντιβιοτικών. Ο πολλαπλασιασμός των μυκήτων ευνοείται τότε από την εξόντωση των μικροβίων που υπάρχουν φυσιολογικά μέσα στα έντερα. Προσβάλλουν δε τους διαφόρους βλεννογόνους —του στόματος, της γλώσσας, των γεννητικών οργάνων, κλπ.— και προκαλούν ποικίλες ενοχλήσεις. Γι' αυτό, αναζητείται τώρα μία κατάλληλη αντιμυκητική ουσία, που να προστίθεται στα αντιβιοτικά φάρμακα.

Για να ξαναγυρίσουμε όμως στις ασθένειες, από ιούς, πρέπει ν' αναφέρουμε και μία περιεργωτάτη παρατήρηση: Μία τελεία δαίτα, που ενισχύει τον οργανισμό μας κατά των μικροβίων, μπορεί απεναντίας να βοηθήσει περισσότερο στη μόλυνση από ιούς! Γιατί οι ιοί φαίνεται ότι χρειάζονται ώριμες βιταμίνες κι' άλλες θρεπτικές ουσίες, που δεν τις βρίσκουν σε άτομα υποσιτισμένα.

Τέλος, ώριμοι γιατροί πιστεύουν ότι, όσο πιο πολύ τηρούμε τους κανόνες της καθαριότητας και της υγιεινής, τόσο συχνότερα γίνονται τα κρούσματα ασθενειών από ιούς. Γιατί ο οργανισμός μας δεν εκτίθεται συνεχώς σ' αυτούς, κι' επομένως δεν έχει απόκτησει άνοχη έναντίον τους.

ΡΕΚΟΡ ΜΕΤΑΓΓΙΣΕΩΝ

Τριακόσιες μεταγγίσεις αίματος έχουν γίνει μέχρι σήμερα στον νεαρό Αμερικανό Γκάρι Μίλλερ, που μόλις συμπλήρωσε τα 13 χρόνια του. Ο άτυχος Γκάρι γεννήθηκε με «υποπλαστική άναιμία», μία πολύ σοβαρή αρρώστια του αίματος, και του έδωσαν την πρώτη μεταγγίση, όταν ήταν ακόμη άδυναμια και άρρωστος. Κάθε φορά που ο Γκάρι αισθανόταν ότι του έλειπε να χλωμαίει, του γίνονταν μία νέα μεταγγίση που του έδωσαν καινούργιες δυνάμεις και του παρατείνει την ζωή.

Μην τρέμετε την «πίεση»

Όσοι έχουν «πίεση», μπορούν να ζήσουν πολλά χρόνια και να εργάζονται κανονικά, αν παίρνουν μερικές στοιχειώδεις προφυλάξεις. Αυτό απέδειχθη με τη μελέτη 100 περίπου περιπτώσεων αρτηριακής υπέρτασης ήπιας μορφής — δηλαδή της πιο κοινής και συγχρόνως της πιο μυστηριώδους από άποψης αιτιολογίας. Οι πάσχοντες ήταν ηλικίας από 21 μέχρι 68 ετών (συνήθως, η πάθηση αυτή εκδηλώνεται γύρω από τα 45 χρόνια). Έμειναν δε υπό παρακολούθηση επί χρονικό διάστημα 10-34 ετών. Οι 29 λοιπόν, απ' αυτούς πέθαναν από θρομβώσεις, καρδιακές κρίσεις κι' άλλες επιπλοκές που εμφανίζονται συνήθως έπειτα από καιρό. Άλλοι 47 όμως βρισκονται ακόμη σε καλή υγεία και κατάστασι, 19 σε άριστη και μόνον 5 σε κακή. Επομένως, συμπεραίνουν οι έρευνήτριες — δεν υπάρχει λόγος να παθαίνουν νευροτικούς φόβους όσοι έχουν «πίεση».

Τεχνητοί αντίχειρες

Σε διαφόρους πολεμιστές της Κορέας, οι χειρουργοί δημιούργησαν καινούργιους αντίχειρες, μεταφυτεύοντας στη θέση αυτή του δεύτερου δαχτύλου, τον δείκτη δηλαδή. Οι αντίχειρες αυτοί έχουν ικανοποιητική λειτουργία και ευαισθησία κι' επιπλέον να πιάνουν κανονικά τα διάφορα αντικείμενα.

Υπνωτικό αέριο στην ατμόσφαιρα

Ένα αέριο που υπάρχει πάντα στην ατμόσφαιρα, έχει ιδιότητες υπνωτικές. Λέγεται «ξένο», περιέχεται δε στον αέρα σε πολύ μικρή ποσότητα. Μπορεί ν' απομονωθεί απ' τον υγρόν αέρα, μετά τον αποχωρισμό του οξυγόνου και του αζώτου. Ανακατεμένο με 20% οξυγόνου, χρησιμοποιήθηκε ήδη μ' επιτυχία σε πολλές έγχυσεις στην ήθικη χώρα. Δεν έχει κανένα από τα μειονεκτήματα των συνθετικών αναισθητικών αερίων, ούτε βλάπτει καθόλου τον οργανισμό. Μόνο... που κοστίζει ακόμη πανάκριβα!

Η διατροφή επηρεάζει τα μαλλιά

Η κυριώτερη αιτία της φαλάκρας

Είναι άπιστευτη ή σημασία που έχει η καλή διατροφή για την διατήρηση των μαλλιών. Όταν τα μαλλιά μας χάνουν το χρώμα και τη λάμψη τους, όταν αποξηραίνονται και γίνονται άραιότερα, όταν μαδάνε συνεχώς και με τις χούφτες, φταίει αποκλειστικά και μόνο η άπαιστη ή ανισορροπημένη θρεπτική ουσία από τη δαίτα μας. Αυτό έχουν αποδείξει οι τελευταίες έρευνες της διατροφικής — όπως έξηγεί ο ειδικός επιστήμων Λέορντ Κόρντελ, σ' ένα βιβλίο του που εξέδωθε πρόσφατως στην Αγγλία.

Η έλλειψη π. χ. αρκετού χλωρίου από την τροφή προκαλεί χάνει να πέσει το τρίχωμά τους. Το ίδιο συμβαίνει, αν τους λείψουν τα ίχνη ψευδαργύρου, πυριτίου και ιωδίου, που χρειάζεται απαραίτητα ο οργανισμός τους. Φαίνεται λοιπόν ότι μία από τις κυριώτερες αιτίες της φαλάκρας είναι η έλλειψη αυτών των χημικών στοιχείων, με τη μορφή μεταλλικών αλάτων.

Δεδομένου εξ άλλου ότι οι τριχες αποσπώνται από πρωτεΐνες κι' ότι οι πρωτεΐνες περιέχουν θειάφι, είναι εύλογο ότι τα μαλλιά μας έχουν ανάγκη από θειοαμινοξέα. Όταν αυτά λείψουν από την τροφή μας, τα μαλλιά μας χάνουν τη γυαλάδα και την ωμορφιά τους. Αντίθετως δε, οι ιδιοκτήτες εκλεκτών αλόγων συνήθίζουν να τὰ τρέφουν με αυγά, για να γίνουν γυαλιστερά το τρίχωμά τους (γιατί τὰ αυγά περιέχουν στον κρόκο τους άφθονο θειάφι).

Επομένως, για την καλή συντήρηση των μαλλιών μας, η τροφή μας πρέπει να περιέχει αρκετές πρωτεΐνες (κρέας, ψάρι, αυγά, γαλακτοκομικά, κλπ.). Ας έρθουμε όμως τώρα και στις βιταμίνες.

Η «Επιστήμη» ανέκαυσε ότι υπάρχει ένα είδος «μυστικής συμφωνίας» μεταξύ μεταλλικών αλάτων, πρωτεϊνών και βιταμινών, έτσι ώστε κανένα απ' τὰ τρία αυτά συστατικά δεν αποδίδει τελείως τα ωφέλιμα αποτελέσματά του, αν δεν υπάρχουν συγχρόνως σε έπαρκεια και τ' άλλα δύο.

Η πρώτη λοιπόν βιταμίνη, που προβλέπεται απ' αυτή τη «συμφωνία», είναι η βιταμίνη Α. Αν δεν περιέχει η τροφή μας αρκετή απ' αυτήν, οι τρίχες των μαλλιών μας γίνονται στεγνές, χωρίς ζωτικότητα και σχηματίζεται άσθονη κόμη μεγαλύτερης έλλείψεως βιταμίνης Α, τα μαλλιά αρχίζουν να πέφτουν.

Απαράίτητες είναι επίσης ώριμες βιταμίνες Β: το παντοθενικό οξύ και η νοστιτόλη.

Το παντοθενικό οξύ έχει έπινομασθεί «βιταμίνη των γκριζών μαλλιών». Δεν μπορεί όμως να ενεργήσει με καλά αποτελέσματα, αν δεν συνδυάζεται και με τις άλλες δύο βιταμίνες Β, καθώς και με ώριμες άπαραιτήτες θρεπτικές ουσίες.

Το ίδιο ισχύει και για τὸ παραμινοβενζοϊκὸν οξύ, πὸν ἀναφέραμε παραπάνω.

Αφίσαμε τελευταία την ινοσιτόλη, σαν ένα είδος... ενθαρρύνσεως για τους φαλακρούς! Πράγματι, ο δόκτωρ Γουλέι, του αμερικανικού Ίνστιτούτου Ροκφέλλερ, αποδίδει τη φαλάκρα σε έλλειψη ινοσιτόλης. Στα πειράματά του, υπέβαλε πειραματόζωα σε δαίτα άπείλυτα κανονική, αλλά δίχως καθόλου ινοσιτόλη. Πολύ γρήγορα λοιπόν, άρχισε να πέφτη το τρίχωμά τους, ως δτου μεγάλα μέρη του σώματός τους έμειναν τελείως άτριχα. Όταν όμως άρχισε να τους δίνει, είτε συμπυκνωμένη ινοσιτόλη, είτε τροφές πλούσιες σε τέτοια βιταμίνη, ξαναφύτρωναν οι τρίχες τους μέσα σε 18 ημέρες μόνο κι' έγιναν όπως πρώτα.

Δεν θέλουμε να πούμε μ' αυτό ότι οι φαλακροί μπορούν να ξαναποκτήσουν μαλλιά σε 18 ημέρες, παίρνοντας ινοσιτόλη. Είναι όμως βέβαιο ότι πολλοί άνθρωποι, που είχαν την πρόνοια να προσέχουν στη δαίτα τους γενναίες ποσότητες τροφικών πλουσίων σε βιταμίνες Β, είδαν μ' ευχρηστία να πυκνώνουν και να δυναμώνουν τα μαλλιά τους.

ΟΟ

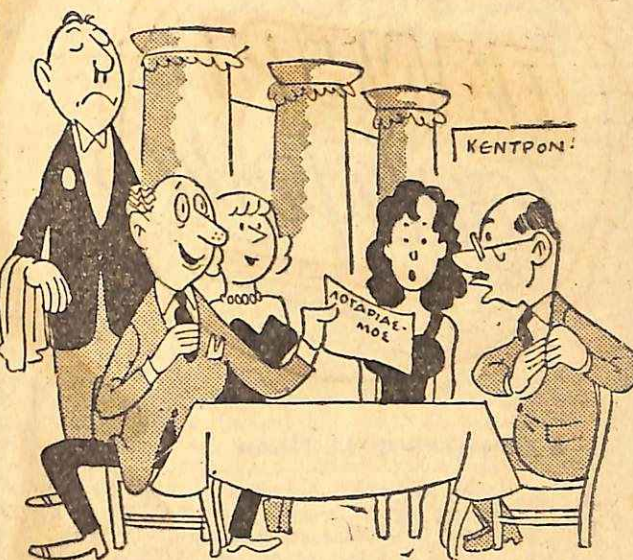
Όχι τάξιμα με τις ώρες

Ός τώρα, οι παιδίατροι συνιστούσαν στις μητέρες να ταΐζουν τα βρέφη τους μόνο κάθε 4 ώρες, την ημέρα και μία φορά τη νύχτα. Φαίνεται όμως ότι το σύστημα αυτό δεν είναι καθόλου ενδεδειγμένο, τόσο για το παιδί όσο και για τη μητέρα. Πράγματι, στην Αμερική έγινε τελευταίως το εξής πείραμα: Σε 106 βρέφη εφαρμόσθηκε το κλασσικό σύστημα των ώριμων ώρων. Άλλα 131 παιδιά ήσαν ελεύθερα να τρώνε όποτε ήθελαν. Τα δεύτερα λοιπόν κέρδισαν βάρος πολύ γρηγορότερα από τα πρώτα. Έπειτα από ένα χρονικό διάστημα, είχαν διπλασιάσει το βάρος τους τα 50% από τα δεύτερα και μόνο τα 36% από τα πρώτα. Έξ άλλου, ήσαν διπλάσιες οι μητέρες των παιδιών της πρώτης ομάδας που υπέφεραν από διάφορες ενοχλήσεις και άνωμαλίες των μαστών και των θηλών. Οι έπιστημονες λοιπόν που έκαναν αυτό το πείραμα, συμβουλεύουν τις μητέρες να ταΐζουν τα βρέφη τους όταν και όσο θέλουν αυτά τα ίδια. Η όρεξί τους είναι ο καλύτερος οδηγός.

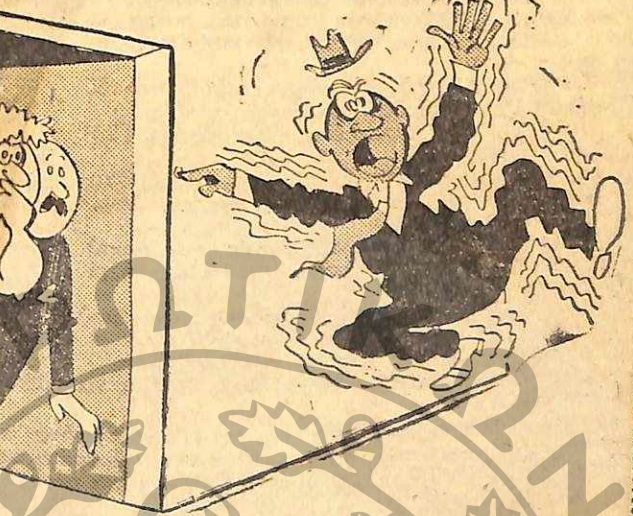
Τὰ «ηλεκτροσόκι» τελειοποιούνται

Η γνωστή θεραπεία με «ηλεκτροσόκι», τόσο ωφέλιμη σε διάφορες μορφές ψυχοπαθείας, έγινε ασφαλέστερη με ένεσεις ενός νέου αναισθητικού φαρμάκου, του θειομυλικού νωτοίου. Είκοσι ασθενείς υπεβλήθησαν συνολικά σε 94 ηλεκτροσόκι. Σ' όλους λοιπόν, έλαττώθηκε το συναίσθημα της αγωνίας και περιορίσθηκε στο ελάχιστο ή μηκή δράση. Τα αποτελέσματα αυτά επιτρέπει την ελπίδα ότι, με το νέο φάρμακο, θα μπορεί να γίνουν ηλεκτροσόκι άκονη και όταν συνυπάρχουν κατάγματα ή καρδιακές παθήσεις — πράγμα που άπεκλείετο ως τώρα. Φαίνεται εξ άλλου ότι το θειομυλικό νωτόν κάνει ωφέλιμότερα τα ηλεκτροσόκι σ' ένα μεγάλο ποσοστό ψυχοπαθών.

Τελωτοθεραπεία

Ο δημόσιος υπάλληλος: Κατέβαινε το μερδικό σου... Από ένα... δεκαπενθήμερο πέφτει!...

Ωχ! Θρασύβουλε, φαίνεται πως κάνει... ένωση το κουδούνι μας!

Ο σπῆκερ: Μά... δεν προσέχετε λιγάκι;...

Δ ΣΤΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μπαίνοντας στο δωμάτιό της, έπειτα από μία νυχτιά γλεντιού, η Γκλέντα Λού η περίφημη ηθοποιός της «Μέτρο», αντίκρυσε έναν άγνωστο, που είχε χωθή μέσα από τ' ανοιχτό παράθυρο.

— Έβγαλε μία φωνή και λιποθύησε. Όταν συνήλθε, ήταν ξαπλωμένη σε μία πολυθρόνα. Ο άγνωστος στεκόταν δίπλα.

— Ποιος είσαστε; τον ρώτησε φοβισμένη ακόμη.

— Της φάνηκε πώς τον είχε ξαναδεί. Μα του κάκου προσπαθούσε να θυμηθεί πού.

— Τί θέλετε λοιπόν εδώ; ξαναρώτησε. Ποιος είσαστε;

— Με συγχωρήτε, ξέχασα να σας συστηθώ, απάντησε εκείνος χαμογελώντας. Λέγομαι Ράλφ Τζόνες.

— Ο είλικρινής τόνος της φωνής του καθησύχασε τη Γκλέντα. Ένοιωσε τώρα μία περιέργεια.

— Πρέπει να σας ζητήσω συγγνώμη που μπήκα απ' το παράθυρο, πρόσθεσε ο νέος. Θα μπορούσε να με πάρουν για λωποδύτη.

— Σας συγχωρώ. Τώρα όμως θέλελα να μάθω τί γυρεύετε εδώ.

— Απλώθηκε σιωπή για λίγο. Ο Τζόνες φαινόταν πώς ετοίμαζε την απάντησή του. Είχε πάρει έκφραση σοβαρή και μελαγχολική. Στο τέλος, έδειξε στη Γκλέντα ένα πανεράκι με τριαντάφυλλα, πάνω στο τραπέζι.

— Δεν σας λένε τίποτε, αυτά τα λουλούδια;...

— Ά, έσείς είσθε;...

— Τα μάτια της Γκλέντας έλαμψαν. Μάθαινε επί τέλους ποιος ήταν ο άγνωστος που της έστελνε καθημερινώς τέτοια λουλούδια από πέντε μήνες τώρα!

— Ναί, εγώ... Μα δεν προσέξατε ότι... τις τρεις τελευταίες μέρες, δεν σας έστειλα πιά τριαντάφυλλα;

— Δεν τόξερε αυτό η Γκλέντα. Γιατί έλειπε μία βδομάδα σε ταξίδι.

— Είναι η τελευταία φορά σήμερα, πρόσθεσε μελαγχολικά ο Ράλφ. Αύριο φεύγω.. Ήλθα να σας τα φέρω ό ίδιος... Ίσως ήταν προτιμώτερο να μείνω άγνωστος... Μα είχα ανάγκη να σας δω από κοντά, να σας μιλήσω...

— Η φωνή του έτρεμε και στο χλωμό πρόσωπό του καθρεφτιζόταν η συγκίνησή του.

— Σας ευχαριστώ πολύ, απάντησε η Γκλέντα. Μα τώρα πρέπει να φύγετε!

— Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν; ξέσπασε ο νέος. Είσατε τόσο αναισθητή;... Μα βέβαια, μία μεγάλη στάρ δεν καταδέχεται να προσέξη ένα άσημο κομπάρσο!

— Η Γκλέντα θυμήθηκε άμέσως πού τον είχε ξαναδεί: στα στούντιο της «Μέτρο». Ίσως μάστιγα τον είχε κοντά της σε μία σκηνή του τελευταίου φιλμ της.

— Δεν εορτάζετε στη «Μέτρο», νομίζω; τον ρώτησε, για να πεισθί.

— Ά, μ' αναγνωρίζετε;... Πέστε καλύτερα ότι εργαζόμουν...

— Σας απέλυσαν λοιπόν; Θέλετε να μιλήσω για σας;

— Όχι, όχι! Δεν μπορώ πιά να μείνω εκεί μέσα... Είχα έρθει από μακριά με τόσα όνειρα. Κι' όμως χρειάστηκε να περιμείνω δυο χρόνια, για να βρω μία θέσι κομπάρσου...

— Έχω χάσει πιά την αυτοπεποίθησή μου, ξέρω πώς οι ελπίδες μου δεν θα πραγματοποιηθούν... Θάχα φύγει από καιρό, αν δεν...

— Ένα σφίξιμο στο λαιμό τον εμπόδιζε να συνεχίση. Κατάπιε με κόπο τ' αναφυλλήτά του, μα δεν μπόρεσε να συγκρατήσει δυο χοντρά δάκρυα, που κύλησαν απ' τα μάτια του στο μαγουλά του.

— Η Γκλέντα τον κύτταζε με συγκίνησι. Ήταν η πρώτη φορά που δέλεπε έναν άντρα να εγκαταλείπεται μπροστά της στην πιδ μαύρη απελπισία. Μία γλυκειά τρυφερότητα χύθηκε στην ψυχή της. Και πλησίασε το νέο, που είχε πέσει σ' ένα κάθισμα για να προσπαθήση να τον παρηγορήση.

— Γιατί κλαίτε; του είπε μαλακά. Είσατε ένα παιδί, ένα άθωο παιδί...

— Σας αγαπώ, Γκλέντα! Γι' αυτό δεν έφυγα, γι' αυτό έμεινα τόσο καιρό στη «Μέτρο»... για να σας έχω κοντά μου!

— Μην κλαίτε! Ήσυχάστε... Ξανάπε η Γκλέντα.

— Μία καινούργια, γλυκειά χαρά τη συγκλόνιζε. Ο δυνατός εκείνος έρωτας της έδινε — για πρώτη φορά στη ζωή της — την εντύπωσι πώς η ευτυχία δεν συναντάται μόνο στον κόσμο του κινηματογράφου, αλλά κι' έξω μακριά, όπουδήποτε γνωρίζονται βαθειά δυο καρδιές. Κατάλαβε για πρώτη φορά πώς δεν ήταν ελεύθερη κι' ευτυχισμένη, όπως νόμιζε, αλλά δεμένη με τη φανταχτερή, μα κι' αυστηρή ζωή της τέχνης. Κι' ένοιωσε απέραντη συμπόνια για τον άνθρωπο εκείνο, που την αναπαύσε όσο κανείς άλλος...

— Ήρθα να σας φέρω τα λουλούδια μου. Έξακολούθησε ο Ράλφ. Δεν ήθελα να φύγω, δίχως να σας πουν αυτά το «αντίο» μου... Δεν σας έστειλα, τις τελευταίες μέρες, γιατί... οι κομπάρσοι δεν καλοπληρώνονται κι' η ζωή είναι δύσκολη...

— Στερηθήκατε για μένα;

— Ό, δεν πειράζει!

— Απ' το ανοιχτό παράθυρο, έμπαινε ένα τσουχτερό πρωινό αεράκι. Η Γκλέντα, με τη βραδυνη τουαλέτα ακόμη, ανατρίχιασε.

— Κρυώνετε; τη ρώτησε ζωηρά ο Ράλφ. Θέλετε το σακκάκι μου;

— Εκείνη γέλασε και κούνησε καταφατικά το κεφάλι της. Καθώς ο νέος σκέπαζε με το σακκάκι του τους γυμνούς ώμους της, άγγιξε το μπράτσο της. Η επαφή αυτή έκαμε να ξεσπάσουν μέσα του συγκρατημένοι πόθοι. Άρπαξε το κεφάλι της κι' αναζήτησε τα χείλη της, φλογισμένος από έρωτα... Εκείνη δεν τούφερε αντίστασι. Την είχε κατακτήσει τελείως, δίνοντάς της για πρώτη φορά τη μυστική ευχαρίστησι μιάς αφοσίωσης, άγνωστης ως τότε...

... Πέρασαν δυο μέρες. Το πρωί της τρίτης, τηλεφώνησε στη Γκλέντα ο διευθυντής της.

— Καλημέρα, αγαπητή μου, της είπε. Τί γίνεται τόσες μέρες;... Είσατε κακόκεφη, λέτε;... Μα ξέρετε πώς πρόκειται ν' αρχίσουμε το γύρισμα της «Ευθυμης φοιτήτριας» και πρέπει νάσαστε στη φόρμα σας.

— Νεώτερα; Τίποτε... Ά, μόνο κάτι άσήμαντο: Ένας θαυμαστής σας σκοτώθηκε χτές, στη Νέα Υόρκη. Δεν το μάθατε;... Ά, ναί, ξέχασα πώς δεν διαβάσετε εφημερίδες... Πώς τον λέγανε; Δεν ξέρω, δεν θυμάμαι...

— Σταθήτε όμως, θα σας διαβάσω την είδησι! «Σήμερα την πρωίαν, εις τα περίεξ του λιμένος, εις αστυνομικός κατεδίωξε ένα νέον, ο οποίος είχε κλέψει από ένα ανθοπωλείον ένα πανέρι με τριαντάφυλλα. Καθώς έφευγε, ο νέος εuréθη κάτω από τούς τροχούς ενός λεωφορείου και διεμελήθη οίκτρώς. Εξηκριώθη ότι άνωμαέτο Ράλφ Τζόνες. Εις την τσέπη του είχε μίαν φωτογραφίαν της Γκλέντας Λού, του γνωστού κινηματογραφικού αστέρος».

— Ράλφ Τζόνες... Τον ξέρατε, Γκλέντα;... Άλλο! Άλλο! Γιατί δεν απαντάτε;...

— Μα πώς να του απαντήση;

— Η άφραία Γκλέντα είχε σωριαστή καταγής λιποθυμή...

Κ. ΜΠΟΖΟΝ

Η Λευκή κι' η Μαργαρίτα πηγαίνουν να εγκατασταθούν στο Παρίσι. Εκεί, επιδιώκονται σε αγαθοεργίες. Μία μέρα λαμβάνουν ένα γράμμα από το φτωχό κι' άρρωστο άντρον Λεγκάν που ζητάει τη συνδρομή τους. Η Λευκή αποφασίζει να πάει στο σπίτι αυτό. Στο μεταξύ ο Πιέρ παρακολουθεί κάθε κίνησή της, γιατί είναι βέβαιος πως θα θελήσει ο Ροσκώφ να την πλησιάσει. Το γράμμα του κινεί τις υποψίες, καθώς και στο Φλανκάρ. Ο τελευταίος συγκεντρώνει πληροφορίες από ένα ταβερνιάρη και μαθαίνει ότι ένας γιατρός κουράζει τους Λεγκάν χωρίς να πληρώνεται. Μαντεύει πως πρόκειται για το Ροσκώφ και πως αυτός υπέδειξε στο Λεγκάν να στείλουν το γράμμα. Όταν η Λευκή φθάνει στο σπίτι των Λεγκάν, παρουσιάζεται ο Ροσκώφ, που της αποκαλύπτει ότι είναι κόρη του και ότι θέλει να την πάρει μαζί του. Η κοπέλλα δεν τον πιστεύει, θέλει να φύγει, αλλά λιποθυμεί κι' έτσι ο Ροσκώφ την άπασει. Έχει φροντίσει να βάλει ένα δικό του άνθρωπο στη θέση του σωφέρ του αυτοκινήτου της. Δεν αντιλαμβάνεται ωστόσο ότι τους παρακολουθεί ένα ταξί.

16^{ον} Η Λευκή έμεινε για πολλήν ώρα λιποθυμική. Όταν συνήλθε, είδε κοντά της το Ροσκώφ και θυμήθηκε άμεσα τη σκηνή που είχε συμβεί, και τη φοβερή αποκάλυψη που της είχε γίνει. Θέλησε ν' ανοίξει την πόρτα του αυτοκινήτου, να πηδήσει έξω. Μά ο Ροσκώφ, που το πρόβλεπε, την συγκράτησε. Της έφραξε το στόμα με το χέρι του γιά να μη φωνάξει.

— Ήσυχάστε! της σύστησε. Μην παλεύετε άδικα. Θάταν άνωφέλη κάθε απόπειρά σας! Ο σωφέρ είναι δικός μου. Αντικατέστησε το δικό σας, αφού τον μέθυσε σε μία ταβέρνα...

— Είναι άτιμο αυτό που κάνετε! Θα βρω τρόπο να ξεφύγω και θα σας τιμωρώσω.

— Όχι, όταν θα ήθε πόσο σας αγαπάω κι' όταν μαθετε πως έχω γιά σας πατρική καρδιά.

— Σας απαγορεύω να το λέτε μπροστά μου! Δεν σας πιστεύω, δεν θα σας πιστέψω ποτέ!

Ο Ροσκώφ έσκυψε το κεφάλι του και σάπασε. Τ' αυτοκίνητο έτρεχε πάντα.

— Που με πάτε; ρώτησε σε λίγο η Λευκή.

— Στο σπίτι μου πρώτα, όπου θάχετε κάθε περιποίηση, συγχρόνως όμως θα σας φυλάνε άγρυπνα. Από κει, θα φύγουμε γιά το έξωτορικό, μόλις κανονισθούν τις απαιτούμενες διατυπώσεις κι' έρθη να μάς βοηθήσει η μητέρα σας.

Η Λευκή σάπασε. Σκεπτόταν, προσπαθώντας να βρει κάποιο μέσο γιά να ξεφύγει απ' αυτό τον άνθρωπο.

Σφηνικά, ο Ροσκώφ κύτταξε έξω απ' το παράθυρο του αυτοκινήτου, κι' έδειξε σημεία άνησυχίας.

— Θάχαζε, φαίνεται, το δρόμο ο σωφέρ... ψιθύρισε.

Το αυτοκίνητο διέσχισε τώρα μία έρημη κι' απόκεντρο συνοικία. Τα άραία φώτα του δρόμου έροχναν τις άδύνατες άκτίδες τους σε μία σειρά από γήπεδα.

— Μά που βρισκόμαστε, λοιπόν; πρόσθεσε ο Ροσκώφ.

— Έσκυψε μπροστά κι' ρώτησε το σωφέρ: — Που πάμε; Χάσαμε το δρόμο...

Ο σωφέρ φρενάρισε. Συγχρόνως, σταμάτησε και το ταξί που δεν είχε πάσει να παρακολουθεί το πρώτο αυτοκίνητο. Άνοιξε η πόρτα του και πήδησαν έξω δυο άντρες, κρατώντας ρεβόλβερ, που έτρεξαν και στάθηκαν μπροστά στην κάθε πόρτα του αυτοκινήτου του Ροσκώφ.

— Ήσαν ο Μοργκάν κι' ο Καραντέκ.

Στο μεταξύ, ο σωφέρ απάντησε στο Ροσκώφ:

— Που πάμε; Στην πύργο του Φουσεράλ... Έτσι δεν μούχατε πη...

Συγχρόνως γύρισε πίσω, και το πρόσωπό του φωτίστηκε απ' τη μικρή λάμπα που είχε ανάψει στο έσωτορικό του αυτοκινήτου. Ο Ροσκώφ έμπηξε μία φωνή έκπληξης και λίσσας. Είχε αναγνωρίσει το Φλανκάρ!

— Διάλεξα αυτό το δρόμο, συνέχισε

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

ΖΥΛ ΜΑΡΟΥ

είρωνικά ο άστυνόμες, γιατί έχει το πλεονέκτημα νάναι σχεδόν έρμος, κι' έτσι υπορεί κανείς να έξηγηθεί έλευθερά!

«Χάθηκε!»... σκέφθηκε ο Ροσκώφ. Καί τράβηξε ένα μαχαίρι, γιά να χτυπήσει τον άστυνόμο.

Η Λευκή είχε ξαναλιποθυμήσει, άλλ' από χαρά τώρα, γιατί είχε αναγνωρίσει το Φλανκάρ.

Τη στιγμή που ο Ροσκώφ σήκωνε το ώπλισμένο χέρι του, εμφανίσθηκαν δεξιά κι' αριστερά του ο Μοργκάν κι' ο Καραντέκ. Κι' ο πρώτος του είπε, άτάραχος:

— Άν δοκιμάστε να μεταχειρισθήτε το μαχαίρι σας, ή άν επιχειρήσετε να ξεφύγετε, σας τινάξω τά μυαλά!

Ο Ροσκώφ, κατάχλωμος, έπεσε πρὸς τὰ πίσω. Το μαχαίρι ξέφυγε απ' τα δαχτύλα του. Ένώ ο Καραντέκ εξακολουθούσε να τον σημαδεύει με το ρεβόλβερ του στο κεφάλι, ο Μοργκάν σήκωσε στα δυνατά του μπράτσα τη Λευκή και τη μετέφερε στο ταξί.

Υστερα ξαναγύρισε στο άλλο αυτοκίνητο και μπήκε σ' αυτό, μαζί με τον Καραντέκ. «Έκλεισαν τις πόρτες, και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε πάλι, παρακολουθούμενο πάντα απ' το ταξί.

1^η Πρέπει να έξηγήσουμε τώρα τί είχε συμβεί.

ΓΡΑΨΕΝΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

«Ένα άεροπλάνο Ντακότα που μετέφερε 22 έπιβάτες, έπαθε βλάβη έπάνω από το άεροδρόμιο του Μπριμμινχαμ και άρχισε να πέφτει. Κατά την πτώση του, προσέκρουσε σ' ένα δέντρο και ή καμπίνα των έπιβατών απέκοπη από το υπόλοιπο σκάφος, χωρίς κανείς από τους 22 έπιβάτες να πάθει τίποτα. Ηρώική στάση έπέδειξε ή συνόδος του άεροπλάνου Φιλομήλα Μάκ Κλάσκε, (κάτω δεξιά).

— Μήπως σ' ένοχλώ, φίλε; Είπε ο Καραντέκ γύρισε, τόν κύτταξε, και το πρόσωπό του φωτίστηκε από χαρά.

— Έσύ, Γρηγόρη! είπε. Πώς τά πάς, γέρο μου;

— Όχι και τόσο άσχημα... Τί καλά που συναντηθήκαμε, ύστερ' από τόσον καιρό! Θάαθες να σε κεράσω ένα ποτηράκι;

— Μά έχω δουλεία τώρα.

— Α, μη μου λες δα! Έχουμε τόσο καιρό να ιδωθούμε...

— Τί νέα έχουμε; ρώτησε τον καταστηματάρχη.

— Έκείνος τον τράβηξε στο βάθος του μαγαζιού, με ύφος μυστηριώδες.

— Έλάτε να σας τά πώ... του ψιθύρισε.

Μπήκαν σ' ένα μικρό δωμάτιο, που το χώριζε απ' την κοινή αίθουσα ένα λεπτό σανίδωμα, ανοιχτό στο άπάνω μέρος του.

Ο ταβερνιάρης έδειξε στο Φλανκάρ από μία χαραμάδα έναν άνθρωπο, που φαινόταν βυθισμένος στο διάβασμα μιάς έφημερίδας.

— Τον βλέπετε αυτόν; είπε σιγανά. Μούβαλε στο χέρι ένα γεωσάο φιλοδώρημα και μου είπε: «Σε λίγο, θα σταθί έν' αυτοκίνητο έξω απ' το διπλανό σπίτι. Θα κατεβούν απ' αυτό μία ή δυο γυναίκες, θα ζητήσουν την οικογένεια Λεγκάν και ή άνεβούν στο δωμάτιό τους... Ο σωφέρ λοιπόν είναι παλιός μου φίλος. Έχουμε πολλήν καιρό να ιδωθούμε. Θα τον καλέσω να πιούμε μαζί... Έχω λοιπόν τους λόγους μου να τον μεθώσω και να πάρω τη θέση του στ' αυτοκίνητο... Έχουμε το ίδιο άνάστημα. Θα φορέσω το κασκέτο και το πέτσινο σακάκι του. Έτσι, δεν θα με γνωρίσει κανείς». Κατάλαβα, απάντησα εγώ, θά σας σεβρίσω υπόλογο κρασί».

— Τότε, ο άλλος μου είπε: «Ναι, μά ο φίλος μου μεθάει δύσκολα. Πρόπει, λοιπόν, να του ρίξουμε λίγη στάχτη από τσιγάρο μέσ' στο κρασί του... Άν με βοηθήσει σ' αυτό που σου ζητάω, θα πάρω άλλα τόσα γιά τόν κόπο σου!».

— Έγώ δέχθηκα και τσέφωσα τά λεφτά.

— Αυτό ήταν όλο; ρώτησε ο Φλανκάρ.

— Ναι, αυτό. Τώρα ο φίλος διαβάει την έφημερίδα του και περιμένει, όπως βλέπετε, να φτάσει τ' αυτοκίνητο.

— Καλά. Θά κάμω κι' εγώ το ίδιο: Θά περιμένω.

— Καλύτερα όμως να βγίητε έξω, γιά να μην υποψιασθή τίποτε. Παραμονεύετε από μακριά, κι' όταν ήθε τ' αυτοκίνητο, ξανάχεστε... Τί σκοπεύετε να κάμειτε;

Ο Φλανκάρ δεν απάντησε. Άναγνώρισε όμως πως ήταν σωστή ή συμβουλή του ταβερνιάρη και την άκολουθήσε: Πήγε δηλαδή να σταθί σ' ένα σημείο, απ' όπου μπορούσε να βλέπει ό,τι γινόταν στην όδον Ποτώ.

Σε λίγο, φάνηκε ένα ταξί με τόν Καραντέκ και τόν Πιέρ Μοργκάν. Στάθηκε λίγο παραπέρα απ' το σπίτι των Λεγκάν. Μισή ώρα άργότερα, έφτασε τ' αυτοκίνητο της Λευκής. Η κοπέλλα κατέβηκε απ' αυτό και μπήκε στο σπίτι.

Ο Φλανκάρ είχε μάθει απ' τόν ταβερνιάρη, ότι ο γιατρός των Λεγκάν δεν είχε έρθει εκείνη την ήμέρα.

«Άν δεν άπατώμαι — είπε με το νοού του — θα δώ να παρουσιάζεται ο Ροσκώφ!».

Και πραγματικά, έφτασε κι' ο Ροσκώφ και μπήκε κι' αυτός στο σπίτι.

Ο Φλανκάρ άνασκήρτησε απ' τη χαρά του.

— Έπί τέλους!... ψιθύρισε. Αυτή τη φορά, δεν θα μού ξεφύγει ο άχρείος!

Προχώρησε ως το σταματημένο ταξί κι' είπε με δυο λόγια στο Μοργκάν και στον Καραντέκ νάναι έτοιμοι γιά κάθε ένδεχόμενο. Υστερα μπήκε στην ταβέρνα.

Ο άγνωστος με την έφημερίδα, είχε βγί στο μεταξύ και είχε προχωρήσει μ' ανοιχτή άγκαλιά πρὸς το σωφέρ των ντε Μισμόν.

— Βενσάν καλέ μου φίλε! φώναξε. Έκείνος γύρισε, τόν κύτταξε, και το πρόσωπό του φωτίστηκε από χαρά.

— Έσύ, Γρηγόρη! είπε. Πώς τά πάς, γέρο μου;

— Όχι και τόσο άσχημα... Τί καλά που συναντηθήκαμε, ύστερ' από τόσον καιρό! Θάαθες να σε κεράσω ένα ποτηράκι;

— Μά έχω δουλεία τώρα.

— Α, μη μου λες δα! Έχουμε τόσο καιρό να ιδωθούμε...

— Άφου ο Φλανκάρ είχε ελδοποιήσει τόν Καραντέκ και τόν Πιέρ Μοργκάν, ξαναγύρισε στην ταβέρνα της όδου Ποτώ, κατά τις 3 τ' άπόγεμα.

— Τί νέα έχουμε; ρώτησε τον καταστηματάρχη.

— Έκείνος τον τράβηξε στο βάθος του μαγαζιού, με ύφος μυστηριώδες.

— Έλάτε να σας τά πώ... του ψιθύρισε.

Μπήκαν σ' ένα μικρό δωμάτιο, που το χώριζε απ' την κοινή αίθουσα ένα λεπτό σανίδωμα, ανοιχτό στο άπάνω μέρος του.

Ο ταβερνιάρης έδειξε στο Φλανκάρ από μία χαραμάδα έναν άνθρωπο, που φαινόταν βυθισμένος στο διάβασμα μιάς έφημερίδας.

— Τον βλέπετε αυτόν; είπε σιγανά. Μούβαλε στο χέρι ένα γεωσάο φιλοδώρημα και μου είπε: «Σε λίγο, θα σταθί έν' αυτοκίνητο έξω απ' το διπλανό σπίτι. Θα κατεβούν απ' αυτό μία ή δυο γυναίκες, θα ζητήσουν την οικογένεια Λεγκάν και ή άνεβούν στο δωμάτιό τους... Ο σωφέρ λοιπόν είναι παλιός μου φίλος. Έχουμε πολλήν καιρό να ιδωθούμε. Θα τον καλέσω να πιούμε μαζί... Έχω λοιπόν τους λόγους μου να τον μεθώσω και να πάρω τη θέση του στ' αυτοκίνητο... Έχουμε το ίδιο άνάστημα. Θα φορέσω το κασκέτο και το πέτσινο σακάκι του. Έτσι, δεν θα με γνωρίσει κανείς». Κατάλαβα, απάντησα εγώ, θά σας σεβρίσω υπόλογο κρασί».

— Τότε, ο άλλος μου είπε: «Ναι, μά ο φίλος μου μεθάει δύσκολα. Πρόπει, λοιπόν, να του ρίξουμε λίγη στάχτη από τσιγάρο μέσ' στο κρασί του... Άν με βοηθήσει σ' αυτό που σου ζητάω, θα πάρω άλλα τόσα γιά τόν κόπο σου!».

— Έγώ δέχθηκα και τσέφωσα τά λεφτά.

— Αυτό ήταν όλο; ρώτησε ο Φλανκάρ.

— Ναι, αυτό. Τώρα ο φίλος διαβάει την έφημερίδα του και περιμένει, όπως βλέπετε, να φτάσει τ' αυτοκίνητο.

— Καλά. Θά κάμω κι' εγώ το ίδιο: Θά περιμένω.

— Καλύτερα όμως να βγίητε έξω, γιά να μην υποψιασθή τίποτε. Παραμονεύετε από μακριά, κι' όταν ήθε τ' αυτοκίνητο, ξανάχεστε... Τί σκοπεύετε να κάμειτε;

Ο Φλανκάρ δεν απάντησε. Άναγνώρισε όμως πως ήταν σωστή ή συμβουλή του ταβερνιάρη και την άκολουθήσε: Πήγε δηλαδή να σταθί σ' ένα σημείο, απ' όπου μπορούσε να βλέπει ό,τι γινόταν στην όδον Ποτώ.

Σε λίγο, φάνηκε ένα ταξί με τόν Καραντέκ και τόν Πιέρ Μοργκάν. Στάθηκε λίγο παραπέρα απ' το σπίτι των Λεγκάν. Μισή ώρα άργότερα, έφτασε τ' αυτοκίνητο της Λευκής. Η κοπέλλα κατέβηκε απ' αυτό και μπήκε στο σπίτι.

Ο Φλανκάρ είχε μάθει απ' τόν ταβερνιάρη, ότι ο γιατρός των Λεγκάν δεν είχε έρθει εκείνη την ήμέρα.

«Άν δεν άπατώμαι — είπε με το νοού του — θα δώ να παρουσιάζεται ο Ροσκώφ!».

Και πραγματικά, έφτασε κι' ο Ροσκώφ και μπήκε κι' αυτός στο σπίτι.

Ο Φλανκάρ άνασκήρτησε απ' τη χαρά του.

— Έπί τέλους!... ψιθύρισε. Αυτή τη φορά, δεν θα μού ξεφύγει ο άχρείος!

Προχώρησε ως το σταματημένο ταξί κι' είπε με δυο λόγια στο Μοργκάν και στον Καραντέκ νάναι έτοιμοι γιά κάθε ένδεχόμενο. Υστερα μπήκε στην ταβέρνα.

Ο άγνωστος με την έφημερίδα, είχε βγί στο μεταξύ και είχε προχωρήσει μ' ανοιχτή άγκαλιά πρὸς το σωφέρ των ντε Μισμόν.

— Βενσάν καλέ μου φίλε! φώναξε. Έκείνος γύρισε, τόν κύτταξε, και το πρόσωπό του φωτίστηκε από χαρά.

— Έσύ, Γρηγόρη! είπε. Πώς τά πάς, γέρο μου;

— Όχι και τόσο άσχημα... Τί καλά που συναντηθήκαμε, ύστερ' από τόσον καιρό! Θάαθες να σε κεράσω ένα ποτηράκι;

— Μά έχω δουλεία τώρα.

— Α, μη μου λες δα! Έχουμε τόσο καιρό να ιδωθούμε...

— Τί νέα έχουμε; ρώτησε τον καταστηματάρχη.

— Έκείνος τον τράβηξε στο βάθος του μαγαζιού, με ύφος μυστηριώδες.

— Έλάτε να σας τά πώ... του ψιθύρισε.

Μπήκαν σ' ένα μικρό δωμάτιο, που το χώριζε απ' την κοινή αίθουσα ένα λεπτό σανίδωμα, ανοιχτό στο άπάνω μέρος του.

Ο ταβερνιάρης έδειξε στο Φλανκάρ από μία χαραμάδα έναν άνθρωπο, που φαινόταν βυθισμένος στο διάβασμα μιάς έφημερίδας.

— Τον βλέπετε αυτόν; είπε σιγανά. Μούβαλε στο χέρι ένα γεωσάο φιλοδώρημα και μου είπε: «Σε λίγο, θα σταθί έν' αυτοκίνητο έξω απ' το διπλανό σπίτι. Θα κατεβούν απ' αυτό μία ή δυο γυναίκες, θα ζητήσουν την οικογένεια Λεγκάν και ή άνεβούν στο δωμάτιό τους... Ο σωφέρ λοιπόν είναι παλιός μου φίλος. Έχουμε πολλήν καιρό να ιδωθούμε. Θα τον καλέσω να πιούμε μαζί... Έχω λοιπόν τους λόγους μου να τον μεθώσω και να πάρω τη θέση του στ' αυτοκίνητο... Έχουμε το ίδιο άνάστημα. Θα φορέσω το κασκέτο και το πέτσινο σακάκι του. Έτσι, δεν θα με γνωρίσει κανείς». Κατάλαβα, απάντησα εγώ, θά σας σεβρίσω υπόλογο κρασί».

— Τότε, ο άλλος μου είπε: «Ναι, μά ο φίλος μου μεθάει δύσκολα. Πρόπει, λοιπόν, να του ρίξουμε λίγη στάχτη από τσιγάρο μέσ' στο κρασί του... Άν με βοηθήσει σ' αυτό που σου ζητάω, θα πάρω άλλα τόσα γιά τόν κόπο σου!».

— Έγώ δέχθηκα και τσέφωσα τά λεφτά.

— Αυτό ήταν όλο; ρώτησε ο Φλανκάρ.

— Ναι, αυτό. Τώρα ο φίλος διαβάει την έφημερίδα του και περιμένει, όπως βλέπετε, να φτάσει τ' αυτοκίνητο.

— Καλά. Θά κάμω κι' εγώ το ίδιο: Θά περιμένω.

— Καλύτερα όμως να βγίητε έξω, γιά να μην υποψιασθή τίποτε. Παραμονεύετε από μακριά, κι' όταν ήθε τ' αυτοκίνητο, ξανάχεστε... Τί σκοπεύετε να κάμειτε;

— Ξέρεις... εκεί που δουλεύω, δεν χωρατεύουμε. Άν με τασάκουνε, θά μού δώσουν τά παπούτσια στο χέρι!

— Μά δεν θα κάνουμε περισσότερο από πέντε λεπτά της ώρας.

— Άς είναι, αφού έπιμένεις τόσο...

Κι' ο σωφέρ κατέβηκε από τ' αυτοκίνητο και μπήκε στην ταβέρνα, μαζί με τόν «καλό φίλο» του. Τόν ήξερε από άλλοτε γιά γλεντζέ, άνοιχτόκαρδο, έτοιμο πάντα να βοηθήσει όποιον είχε ανάγκη. Πώς να υποψιασθή ποτέ, ότι ένας τέτοιος άνθρωπος θα μηχανευόταν κάτι έναντίον του;...

Πέρασαν στο πίσω δωμάτιο της ταβέρνας κι' άρχισαν να τσουγκρίζουν τά ποτήρια τους. Τότε άκριβώς μπήκε ο Φλανκάρ.

Ο ταβερνιάρης τούκανε ένα νόημα. Ο άστυνόμες προσπονήθηκε τότε το μεθυμένο. Πήγε τρεκλίζοντας ως τόν πάγκο, άκούμπησε πάνω την πλάτη του κι' έβριξε γύρω του πολλές ματιές.

— Τί αγαπάει τ' άνεπτικό; ρώτησε δυνατά ο καταστηματάρχη.

— Ένα... άνέντι! τράυλισε ο Φλανκάρ, μπερδεύοντας δίδεν τά λόγια του.

— Άς είναι, θά σου δώσω ένα... αλλά όχι δεύτερο!

— Γιατί, κύριος;... Άφου πληρώνω!...

— Έναι... άνέντι! τράυλισε ο Φλανκάρ, μπερδεύοντας δίδεν τά λόγια του.

— Άς είναι, θά σου δώσω ένα... αλλά όχι δεύτερο!

— Γιατί, κύριος;... Άφου πληρώνω!...

— Έναι... άνέντι! τράυλισε ο Φλανκάρ, μπερδεύοντας δίδεν τά λόγια του.

— Άς είναι, θά σου δώσω ένα... αλλά όχι δεύτερο!

— Γιατί, κύριος;... Άφου πληρώνω!...

— Έναι... άνέντι! τράυλισε ο Φλανκάρ, μπερδεύοντας δίδεν τά λόγια του.

— Άς είναι, θά σου δώσω ένα... αλλά όχι δεύτερο!

— Γιατί, κύριος;... Άφου πληρώνω!...

— Έναι... άνέντι! τράυλισε ο Φλανκάρ, μπερδεύοντας δίδεν τά λόγια του.

— Άς είναι, θά σου δώσω ένα... αλλά όχι δεύτερο!

— Γιατί, κύριος;... Άφου πληρώνω!...

— Έναι... άνέντι! τράυλισε ο Φλανκάρ, μπερδεύοντας δίδεν τά λόγια του.

— Άς είναι, θά σου δώσω ένα... αλλά όχι δεύτερο!

— Γιατί, κύριος;... Άφου πληρώνω!...

— Έναι... άνέντι! τράυλισε ο Φλανκάρ, μπερδεύοντας δίδεν τά λόγια του.

— Άς είναι, θά σου δώσω ένα... αλλά όχι δεύτερο!

— Γιατί, κύριος;... Άφου πληρώνω!...

— Έναι... άνέντι! τράυλισε ο Φλανκάρ, μπερδεύοντας δίδεν τά λόγια του.

— Άς είναι, θά σου δώσω ένα... αλλά όχι δεύτερο!

— Γιατί, κύριος;... Άφου πληρώνω!...

— Έναι... άνέντι! τράυλισε ο Φλανκάρ, μπερδεύοντας δίδεν τά λόγια του.

— Άς είναι, θά σου δώσω ένα... αλλά όχι δεύτερο!

— Γιατί, κύριος;... Άφου πληρώνω!...

— Έναι... άνέντι! τράυλισε ο Φλανκάρ, μπερδεύοντας δίδεν τά λόγια του.

— Άς είναι, θά σου δώσω ένα... αλλά όχι δεύτερο!

— Γιατί, κύριος;... Άφου πληρώνω!...

— Έναι... άνέντι! τράυλισε ο Φλανκάρ, μπερδεύοντας δίδεν τά λόγια του.

— Άς είναι, θά σου δώσω ένα... αλλά όχι δεύτερο!

— Γιατί, κύριος;... Άφου πληρώνω!...

Οι δυο γροθίες του, ένωμένες και σκληρές σαν σφυρί, υψώθηκαν πάνω απ' το κεφάλι του Φλανκάρ. Άλλά δεν πρόλαβαν να ξαναπέσουν...

Ο Φλανκάρ έβγαλε γρήγορα απ' την τσέπη του ένα ρεβόλβερ και κόλλησε το στόμιο της κάνης στο μέτωπο του Γρηγόρη. Έκείνος έμεινε έμβρόντιος, μ' ανοιχτό το στόμα. «Υστερα όμως συνήλθε έκαμε ένα βήμα πίσω κι' είπε, γελώντας:

— Μην κακοκαρδίζεσαι! Πιστεύω να συνεννοηθούμε...

— Κι' εγώ το πιστεύω... απάντησε ο Φλανκάρ, που δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει γι' αυτή την άλλαγή της στάσεώς του.

Κατέβασε το όπλο του και πρόσθεσε: — Κάθισε, κύρ-Γρηγόρη, να κουβεντιάσουμε λιγάκι.

— Στις προσαγές σας, κύριε, απάντησε ο σωφέρ με προθυμία.

— Ξέρω το σχέδιό σου. Ήθελες να πάρης τη στολή αυτού του ανθρώπου που ροχαλίζει εκεί, να τόν αντικαταστήσης στ' αυτοκίνητό του και να μεταφέρης στο σπίτι του γιατρό Ροσκώφ την κοπέλλα που βρίσκεται τώρα μαζί του σ' αυτό το σπίτι.

— Έξω φρενών, ο

καγκελλόπορτα, κατέβηκε και χτύπησε δυνατά.

Ο θυρωρός δεν περίμενε, βέβαια τέτοια νυκτερινή επίσκεψη και γι' αυτό άργησε να απαντήσει. 'Επί τέλους, έφτασε νυσταγμένος και κακοκεφός.

—Τι τόχει; Τι θέλετε; γκρίνιασε.

—Καλύτερα να πιάς να ρωτήσεις τη δεσποινίδα ντε Μιρμόν, εκεί μέσα στο ταξί, που της ήθελε ή όρεξη να περάσει λίγες μέρες στο Φουσερόλ. Αυτή θα σου απαντήσει όπως σου προπεί: Θα σε βάλει δηλαδή σου-ζα στην πόρτα.

Ακούγοντας τ' όνομα της Λευκής ντε Μιρμόν, ο θυρωρός έβγαλε μια φωνή άησυχ κι' έσπευσε να ανοίξει την πόρτα: "Υστερα έτοιμέ να έμνησθης τους υπηρέτες."

Μα ο Φλανκάρ διέταξε όλους να γυρίσουν στις κάμαρές τους και να μείνουν εκεί, γιατί δεν τους χρειάζονταν. 'Ετσι απομακρύνθηκαν όλοι, ακόμα κι' ο θυρωρός.

—Ο δρόμος είν' ανοιχτός τώρα! ψιθύρισε ο Φλανκάρ.

Τα δυο αυτοκίνητα μπήκαν απ' την καγκελλόπορτα και σταμάτησαν μπροστά στη μαρμαρίνη σκάλα του πύργου. 'Απ' το ταξί κατέβηκε η Λευκή, κατασυγκινημένη απ' τη μυστηριώδη εκείνη σκηνή.

Σε πέντε λεπτά ξαναβρίσκει η εξώπορτα, βγήκε ο Φλανκάρ, έδωσε μερικά χαρτονομίσματα στο σωφόρ του ταξί και του είπε: —Τσιμουδιά τώρα! Φύγε για το Παρίσι, χωρίς να κυττάξεις καθόλου πίσω σου.

Εκείνος συμμορφώθηκε, δίχως αντίρρηση. Στο μεταξύ, ο Μοργγκάν κι' ο Καραντέκ είχαν καθίσει σε δυο πολυθρόνες, στη σάλλα.

Ο Ροσκώφ, με το κεφάλι σκυμένο πάνω, έμενε όρθιος μπροστά τους, σαν κατηγορούμενος άντικρυ στους δικαστές του.

Η Λευκή είχε πέσει σ' ένα καθίσμα.

Τι περίμεναν όλοι; Την έπιστροφή του άστυνόμευ.

Ο Φλανκάρ είχε πάει, στο σπίτι του, στο χωριό. 'Ανοίξε την εξώπορτα με το ιδιαιτέρo κλειδί του και χτύπησε την πόρτα της κάμαρας του κόμητος.

Πώς είχε συντηρηθεί ο Ζύλ, όλο τον καιρό που ο Φλανκάρ κυνηγούσε το Ροσκώφ;

Ο Φλανκάρ, ο Καραντέκ κι' ο Μοργγκάν πηγαίνουν έναλλαξ στο Φουσερόλ κι' έμεναν μερικές ώρες μαζί του. Είχε εξ' άλλου σ' αφοσίωση ό,τι του χρειαζότανε.

—'Ετσι, κανείς δεν είχε υποπτευθεί την παρουσία του.

Ο Φλανκάρ χτύπησε, τώρα την πόρτα του με όρισμένο συνθηματικό τρόπο. Ο Ζύλ του άνοιξε αμέσως και τον αόησε με το βλέμμα του.

—Έχουμε καινούργια νέα απάντησε ο Φλανκάρ στη σιωπηλή αυτή ερώτηση. Ο Ροσκώφ είναι στα χέρια μας. Και σ' εγγυώμαι πως δεν θα μας ξεφύγει.

—Πού βρίσκεται; Στο Παρίσι;

—Όχι. 'Εδώ, πολύ κοντά σας... Τον φέραμε στον πύργο. Αυτό δεν θέλετε και σεις;... 'Εδώ που διέπραξε τα εγκλήματα του, πρέπει και να τιμωρηθεί.

—Πολύ καλά κάνετε, κ. Φλανκάρ. Έχετε κερδίσει την αιώνια φίλτα μου και δεν θα ξεχάσω ποτέ την ευγνωμοσύνη που σας χρωστάω.

Ο κόμης έσφιξε ξανά το χέρι του άστυνόμευ κι' εκείνος κοκκίνισε από ευχαρίστηση. "Υστερα ο κόμης φόρεσε ένα φαρδύ και μακρύ παλτό, σήκωσε το γιαντά, έχωσε μια ρεμπουτίλκα ως τα μάτια του κι' ακολούθησε το Φλανκάρ.

Ήταν η πρώτη φορά που βγαίνει έξω, απ' τον καιρό που ο Ροσκώφ είχε αποπειραθεί να τον δολοφονήσει. 'Ενοίωσε λοιπόν το άσθημα εκείνο που πλημμυρίζει τους φυλακισμένους όταν ανακτήσουν την ελευθερία τους.

—Ανάσανε βαθεία, ν' απειρη ήδονή.

—Κι' η Λευκή η κόρη μου; οάησε ξαφνικά.

Ο Φλανκάρ του διηγήθηκε τότε πως είχαν συλλάβει το Ροσκώφ.

—Αχ, τον άτιμο! ψιθύριζε κάθε τόσο ο Ζύλ.

—'Επειτα η σκέψη του πήγε μόνο στη Λευκή.

—Θα την ξαναδώ ύστερ' από τόσα βάσανα! είπε. Σ' ευχαριστώ. Θεέ μου, για τη μεγάλη αυτή εύτυχία που μου επιούλασε!

Σε λίγο, έμπαιναν κι' οι δυο στον πύργο. Στη μαρμαρίνη σκάλα, ο Φλανκάρ σταμάτησε τον κόμητα και του είπε:

—Δεν ήθελε ή ώρα ακόμη να παρουσια-

σθής. Ο Ροσκώφ βρίσκεται τώρα στη σάλλα, μαζί με το Μοργγκάν και τον Καραντέκ. Μείνετε σεις στο σαλονάκι ώπου να σας ειδοποιήσω...

—Κι' έπειτα, μην ξεχνάτε πως η Λευκή σας θεωρεί νεκρό. Ουδέποτε είχε την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. "Αν σας δει λοιπόν ξαφνικά, χωρίς προειδοποίηση, μπορεί να πάθει δυνατό νευρικό κλονισμό. Προέπει ναυμάστε προνοητικοί!"

—Έχετε δίκιο, το είχα σκεφθεί κι' εγώ, απάντησε ο Ζύλ.

Και συμμορφώθηκε με την υπόδειξη του άστυνόμευ.

Ο Φλανκάρ πήγε τότε στην σάλλα και κάθισε κοντά στον Καραντέκ και στον Πιέρο Μοργγκάν. Απώθηκε για λίγο βαθιά σιωπή. Τέλος σηκώθηκε ο Πιέρ και πρόφερε επίσημα:

—Βρίσκεισθε αυτή τη στιγμή μπροστά σε δικαστές, Ροσκώφ, και θα βγίνει από δω καταδικασμένος!

Σιγά-σιγά, ο Ροσκώφ είχε ξαναβρεί την αταραξία του. "Ένα μόνο πράγμα τον εμπόδιζε να ήσυχάσει τελείως πνευματικά: η παρουσία της Λευκής, εκείνης που θεωρούσε κόρη του και που για χάρι της είχε κμει τόσα εγκλήματα."

Το περίμενε, βέβαια, πως θα διατύπωναν κατηγορίες εναντίον του αυτού που τον είχαν συλλάβει. Λίγo τον έμελλε όμως... αρκεί να μην άκουγε κι' η Λευκή τις κατηγορίες αυτές!

Απάντησε λοιπόν ψυχρά στο Μοργγκάν:

—Δεν σας αναγνωρίζω ως δικαστή. Δεν ξέρω νάκανα τίποτε για το όποιο θα μπορούσε να καταδικασθώ. Περιμένω εξηγήσεις της συμπεριφοράς σας αυτής!

—'Αν μεσολάβησε καμιά πλάνη, φρονώ πως κράτησε πάρα πολύ. Και διαμαρτύρομαι γιατί μου φέρνεσθε σαν σ' ένα κοινό εγκληματία. "Η υπομονή μου έπιτεθήκε πιά! Περιμένω να σας άκούσω."

—Μην προσπαθήτε ν' άρνηθήτε, Ροσκώφ, είπε με σοβαρό ύφος ο Μοργγκάν. Είν' ανέφελo... Κατηγορήσθε για τρία εγκλήματα.

—Μπορώ να τ' άκούσω; πρόφερε ειρωνικά ο γιάτρος.

—Βάλατε να στραγγαλίσουν το βαρύνo ντε Κρέβερ, Χρησιμοποίησατε γι' αυτό τον Ζαν Μώρ, ένα δυστυχισμένο που έ-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

πασχε από μανία καταδιώξεως και που έμμεταλλευθήκατε τη θλιβερή του κατάτασι.

—Ποιόν άποδείξει έχετε γι' αυτό;

—Υπομονή, και θα το μάθετε.

—Και ποιος ο λόγος αυτού του φό-νου;

—Υπομονή, είπαμε. Θα φτάσουμε κι' εκεί.

Η Λευκή είχε σηκωθεί όρθια, κατάχλωμη, κι' είχε σταθεί μπρος στον Πιέρ. Τα μάτια της πετούσαν αστραπές, καθώς κύτταζε το Ροσκώφ. Εκείνος την είδε, μάντεψε τις σκέψεις της και ταραχθηκε.

Κατέβαλε μια υπερτάτη προσπάθεια για να συνέλθη. Σκούπισε το ιδρωμένο μέτωπό του.

—Βάλατε να δολοφονήσουν ύστερα το Μωρίς ντε Μιρμόν, εξακολούθησε ο Μοργγκάν. Κι' ο δεύτερος αυτός φόνος έγινε απ' τον ίδιο μανιακό, την άκούσιο συνεργό σας...

Μια πνιγμένη φωνή άντήχησε. "Η Λευκή είχε πέσει στα γόνατα, ένώνοντας τα χέρια της."

—Μωρίς! 'Αδελφούλη μου! τραύλισε. Αυτός!... 'Α, τον κακούργο!...

Ο Ροσκώφ έτρεμε. "Όλη η δύναμις του χαρακτήρος του τον έγκάτελλεπε. Θάσκυ-δε λοιπόν το κεφάλι, μπροστά στο συντοπιτικό εκείνο κατηγορητήριο!"

—Τέλος, συνέχισε ο Πιέρ, άφου έξαντλήσατε τη λύσσα σας κατά των μελών της οικογένειας ντε Μιρμόν, έπιτεθήκατε κι' εναντίον του άρχηγού της, του κόμητος Ζύλ ντε Μιρμόν. Του στήσατε παγίδα για να τον εξοντώσετε.

—Πολύ περίεργο μυθιστόρημα, αυτό που διηγείσθε! έπε με βαθεία φωνή ο Ροσκώφ.

—Αυτός λοιπόν δολοφόνησε τον άδελφό μου και τον πατέρα μου; ψιθύρισε η Λευκή. "Αχ, Θεέ μου! Πώς πρέπει να τιμωρηθεί αυτός ο άνθρωπος!..."

Ο Ροσκώφ την άκουσε. Κι' η τιμωρία του, που ζήτούσε η Λευκή, άρχισε κι' έ-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Γυναίκες ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΑΝ ΣΤΟ ΙΚΡΙΩΜΑ

Η άκόλαστη βασίλισσα

Η Κάθρην Χόουαρντ ήταν η πέμπτη σύζυγος του Έρρίκου δού της Άγγλιας. Είχε έκτοπσει την Άννα της Κλέβης, όπως άλλοτε η Άννα Μπολλέυν είχε πάρει τη θέση της Αικατερίνης της Άραγωνίας.

Ο θεός της δούκας του Νόρφολκ, που ήταν τότε πρωθυπουργός του Έρρίκου δού, την κάλεσε την προηγούμενη του γάμου της στο γραφείο του και της έδωσε να διαβάσει όλα τα σχετικά έγγραφα με τη δίκη και την καταδίκη της Άννας Μπολλέυν.

—Τι συμπέρασμα βγάζεις; τη ρώτησε, όταν τελείωσε το διάβασμά τους.

—Ότι η Άννα Μπολλέυν ήταν...

—...Ανήθικη; είπε ο θεός της.

—Όχι, αλλά πολύ άνοητη! απάντησε η Κάθρην.

Ο θεός της την κύτταξε, με έκπληξη.

—Θέλω να πώ, εξήγησε η νέα, ότι δεν πήρε τις απαιτούμενες προφυλάξεις για να κρύψει τις έρωτικές περιπέτειές της.

—Κι' αυτό σου κάνει μεγαλύτερη εντύπωση από την απιστία της;

Η Κάθρην δεν απάντησε. "Αλλ' αυτό σκεφτόταν."

Η φύση την είχε προικίσει με μια έκθαμβωτική όμορφιά. "Αλλά και με μια φλογερή ιδιοσυγκρασία."

Ήταν μόλις έντεκα χρόνων, όταν είχε το πρώτο της έρωτικό ειδύλλιο μ' έναν από τους ιπποκόμους του λόρδου. Έντυμον Χόουαρντ, του πατέρα της.

—'Επειτα ήθελε η σειρά ενός νεαρού αξιωματικού που ήταν φίλος του αδελφού της.

Ο αξιωματικός αυτός βρέθηκε σκοτωμένος μια μέρα και φαίνεται πιθανόν ότι εκείνος που τον σκότωσε δεν ήταν άλλος από τον αδελφό της Κάθρην, τον κόμητα του Σάρρεντ.

—'Επειτα από τις άλλες πάλληλες αυτές παρεκτροπές, ο πατέρας της αναγκάστηκε να την κλείσει σ' ένα μοναστήρι, όπου η Κάθρην έμεινε έξη ολόκληρα χρόνια.

—'Αλλ' αυτή η τιμωρία — η ζωή της μέσα στο μοναστήρι δεν διέφερε από τη ζωή μιας φυλακισμένης —

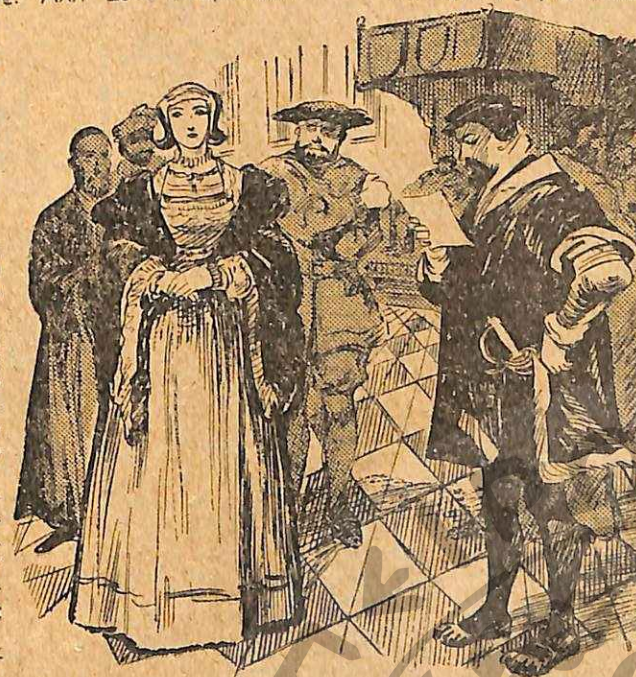
Μια από τις εφήμερες κατακτήσεις της ήταν ο ίδιος ο βασιλιάς Έρρίκος ο 8ος. Το ειδύλλιο τους δεν κράτη, δηλαδή, για ένα βασιλικό καπρίτσιο, που ξεθύμανε πολύ γρήγορα.

Από τότε είχαν περάσει πέντε χρόνια.

Η Κάθρην δεν είχε παντρευτεί. Είτε γιατί είχε μεγάλες φιλοδοξίες, είτε γιατί, πράγμα που είναι και το πιθανώτερο, είχε κυριευθεί από ένα ένοχο πάθος για τον ίδιο τον αδελφό της!

Ξαφνικά όμως, βρέθηκε πάλι μια μέρα μπροστά στον Έρρίκο. Ήταν μόνοι. Η Κάθρην έπαιξε αυτή τη φορά θαυμάσια το παιχνίδι της. Ούτε λίγο ούτε πολύ είπε στο βασιλιά πως δεν είχε παντρευτεί, γιατί δεν μπορούσε να βγάλει από το μυαλό της την ανάμνηση από τις ευτυχισμένες ημέρες που είχαν ζήσει άλλοτε μαζί.

Δεν χρειαζόταν τίποτ' άλλο για να συγκινηθεί ο Έρρίκος. Καί, χωρίς να διστάσει, πήρε την απόφαση να διαλύσει το γάμο που με την Άννα της Κλέβης και να παντρευτεί την Κάθρην Χόουαρντ, που διατηρούσε πάντα όλη την όμορφιά και τη φρεσκάδα της.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Για να διασκεδάσετε με τους φίλους σας

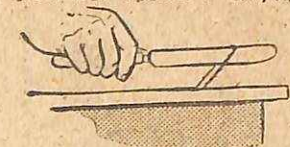
Για να σας διασκεδάσουμε, σας υποδείξαμε σε προηγούμενα τεύχη μας 6 άσπρα «παιγνιδάκια» που δεν είναι στην πραγματικότητα παρά επιστημονικά πειράματα, απλά και εύκολα. Τα είχαμε διαλέξει από ένα αμερικανικό βιβλίο εκλαϊκευμένης επιστήμης, που κυκλοφόρησε τελευταίως γραμμένο από τον συγγραφέα Ντόν Χέρμπερτ (τον επωνομαζόμενο «Μάγο της θεωρίας»), γιατί λαμβάνει μέρος συχνά στα προγράμματα των σταθμών τηλεόρασης).

Αν τα βρήκατε πρωτότυπα και τα δείξατε στους φίλους σας, τότε θα ενδιαφερθήτε ασφαλώς και γι' αυτά τα λίγα ακόμη που σας προσφέρουμε σήμερα:

1) Η Φουρκέτα που περπατάει.

Απαιτούμενα υλικά: Ένα κοινό μαχαίρι του τραπέζιου, μια φουρκέτα.

Κρατάτε με τόνα χέρι σας το μαχαίρι, παράλληλα προς την επιφάνεια ενός τραπεζιού. Δεν πρέπει ν' αγγίξετε...

Οι δύο μύτες της φουρκέτας πρέπει ν' αγγίζουν το τραπέζι...

τε καθόλου το τραπέζι με το χέρι σας ή με τον λυκόνα σας. Περνάτε τη φουρκέτα γύρω απ' τη λαμπα του μαχαίριου. Ανασηκώστε ύστερα το μαχαίρι (κρατώντας το πάντα οριζόντιο), τόσο ώστε οι δύο μύτες της φουρκέτας ν' αγγίζουν το τραπέζι και το κεφάλι της ν' ακουμπάει στην κοψί του μαχαίριου, γέρνοντας προς τα έξω, προς τη μύτη δηλαδή του μαχαίριου.

Κρατάτε το μαχαίρι γερά και προσπαθείτε να μείνι το χέρι σας τελείως ακίνητο και σταθερό. Θα δείτε τότε τη φουρκέτα να «περπατάει», να προχωρήσει λαβή λίγο-λίγο προς τη μύτη του μαχαίριου! Αυτό οφείλεται στις μικρές αδιόρατες κινήσεις των μυών του μπράτσου σας, που μεταδίδονται στο μαχαίρι και το κάνουν ν' ανεβοκατεβαίνει ελαφρά. Κάθε φορά λοιπόν που ανσηκώνεται το μαχαίρι, οι μύτες της φουρκέτας σέρνονται λίγο πάνω στην κοψί του μαχαίριου προς τα έξω.

Όσο προσπαθείτε ν' ακινητοποιήσετε το χέρι σας τόσο αυξάνει η ένταση των μυών και τόσο γρηγορότερα «περπατάει» η φουρκέτα.

2) Μουσική στα δάχτυλα.

Απαιτούμενα υλικά: Ένα πηρούνι, ένα ποτήρι, ένα τραπέζι.

Χτυπάτε το πηρούνι πάνω σ' ένα ξύλο. Έπειτα το πλησιάζετε σιγά-σιγά στο χείλος του ποτηριού. Καθώς αγγίζετε μ' αυτό το ποτήρι, φροντίζετε συγχρόως (χωρίς να σας αντίληφθούν)

Η λαβή του πηρουιού πρέπει ν' αγγίζει με το τραπέζι...

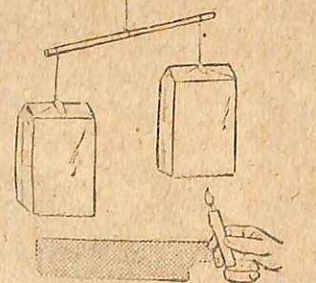
νάσή σ' επαφή ή λαβή του πηρουιού με το τραπέζι. Θ' ακουστή τότε μια μουσική νότα, που φαίνεται σαν να βγαίνει απ' το ποτήρι.

Φυσικά, δεν προέχειται πραγματικά απ' τα δάχτυλά σας αυτή η μουσική. Την παράγουν οι παλμοί του πηρουιού. Γιατί όμως ακούγεται δυνατά όταν αγγίξει η λαβή του στο τραπέζι; Ενώ προηγουμένως θάπατε να το φέρετε πολύ κοντά σ' αυτό σας για να υποφέρετε να την ακούσετε!

Γιατί, όταν πάλλυνται μόνον οι μύτες του πηρουιού, βάζουν σε κίνηση μόνο μικρές ποσότητες αέρα γύρω τους. Όταν όμως το πηρούνι αγγίζει στο τραπέζι, πάλαιται ολόκληρη η μεγάλη επιφάνεια του τραπεζιού, επομένως δε κινείται όλος ο αέρας που βρίσκεται από πάνω της. Γι' αυτό, στη δεύτερη περίπτωση, ο ήχος είναι αρκετά ισχυρότερος.

3) Ο άερας που έλαφραίνει.

Απαιτούμενα υλικά: Δύο

Αφήστε τη σακκούλα ελεύθερη και θ' ανεβή προς τ' άνω...

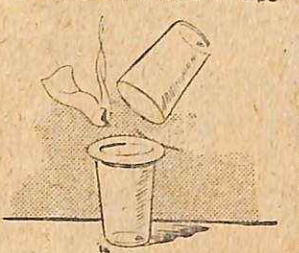
Ομοίως χαρτοσακκούλες, ένα μακρύ και λεπτό ξύλο, ένα κερί, σπάγγος, λευκοπλάστ.

Κάνετε μια θηλεία στην άκρη ενός κομματιού σπάγγου και περνάτε σ' αυτήν το ξύλο. Στις άκρες του ξύλου, και σε ίση απόσταση απ' τη μέση του, δέστε δυο άλλους σπάγγους, ίσου μεγέθους. Και στις άκρες αυτών των σπάγγων προσροδέστε με λευκοπλάστ τις σακκούλες, με το στόμιό τους προς τα κάτω. Κανονίζετε το σύστημα αυτό έτσι ώστε να ισορροπή, όπως μια κρεμαστή ζυγαριά. Κρατάτε τώρα ελαφρά τη μια σακκούλα και βάζετε μέσα το ανυμένο κερί, προσέχοντας να μην πάρη φωτιά ή σακκούλα. Αφού ξεσπάει ο αέρας της σακκούλας, την αφήνετε ελεύθερη. Θ' ανεβή τότε προς τα πάνω, γιατί ο αέρας που έλαφραίνει από τον κρύο αέρα που περιέχεται στη δεύτερη σακκούλα.

4) Τα ποτήρια που κολάνε.

Απαιτούμενα υλικά: Δύο ομοία ποτήρια, ένα στυπόχαρτο.

Το στυπόχαρτο πρέπει να είναι απορροφητικό κι' από τις δυο όψεις του. Κάθε ένα κύκλο απ' αυτό, κατά ένα πότο μεγαλύτερο από τη διαμέτρο του χείλους των ποτηριών. Κόβετε έπειτα ένα άλλο κύκλο μικρότερο, στο κέντρο του πρώτου, έτσι ώστε ν' απομείνει ένα στεγανό στεφάνι από στυπόχαρτο. Βρά-

Πάνω από το άνωμένο χαρτί κρατάτε το ποτήρι...

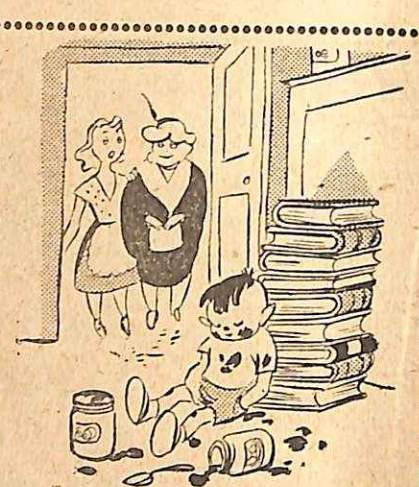
χετε καλά το στεφάνι αυτό και το έφορμάτε στη χείλη του ενός ποτηριού που βρίσκεται στο τραπέζι. Ανοδέστε ύστερα ένα νερό και κρατάτε για λίγο ανάποδα από πάνω του το δεύτερο ποτήρι.

Κατόπιν σήκνετε νεύγωνα το άνωμένο χαρτί μέσα στο πρώτο ποτήρι κι' βάζετε το δεύτερο πάνω απ' το πρώτο, έτσι ώστε να έφορμάσουν τα χείλη τους, χωρίς να μόνον απ' το στυπόχαρτο. Αφού σβύση το νερό, μπορείτε ν' ανασηκώσετε και τα δυο ποτήρια μαζί, πιάνοντας μόνο τ' άνω πάνω. Το κάτω ποτήρι θα μείνει κολλημένο με τ' άλλο.

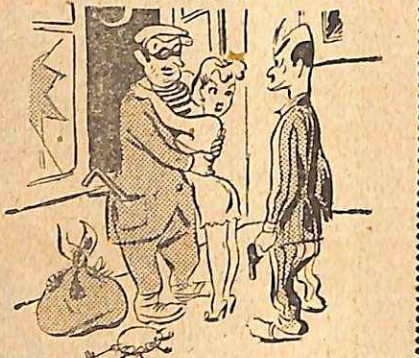
Αυτό οφείλεται στην ατμοσφαιρική πίεση.

Το βρεγμένο στυπόχαρτο χρησιμοποιεί για να τα ενώσει τελείως και να μην αφήνι να είσχωρηση ο εξωτερικός αέρας.

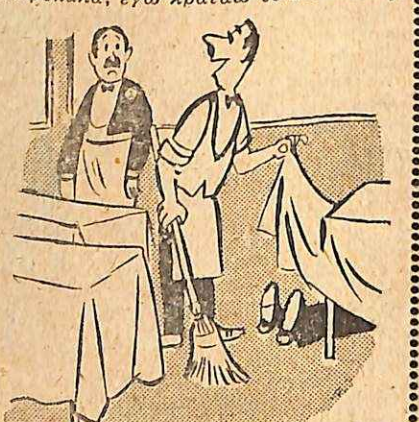
Απ' την καύσι του γαριού έχει δημιουργηθή κάποιο κενό μέσα στα δυο ποτήρια, κι' έτσι η εξωτερική ατμοσφαιρική πίεσις τα συγκρατεί κολλημένα καλά το ένα με τ' άλλο.

Δεν μπορείτε να φαντασθήτε, θεία, πόσο ευχαριστήθηκε ο Δάκης μας με τα βιβλία που του στείλατε!...

Πήγαυε να φωνάξω κανένα αστυφύλακα, εγώ κρατάω το λωποδύτη.

Τί μου δίνεις, αν σου βωδ τον πελάτη που έφυγε χωρίς να πληρώση;

Ο βιολιστής: Δώσε μου το «σί». Έκείνη: Έλα να το πάρης!...

ΜΙΑ ΟΑΣΙΣ

στη μέση της Ευρώπης

Ό,τι δεν ξέρετε για την Έλβετία

Ο έξνος που πρωτοπληγαίνει στην Έλβετία δοκιμάζει μια διπλή έκπληξη. Πρώτα-πρώτα, γιατί βλέπει πως οι Άλπει δεν είναι το πάν κι' ότι ανάμεσα σε δυο πανώληδες όροσειρές εκτείνονται ευφορώτερες πεδιάδες, που διακόπτονται από ειδυλλιακές λίμνες. Κι' έπειτα, γιατί τα βουνά δεν είναι διαρκώς χιονισμένα όπως τα παριστάνουν οι φωτογραφίες κι' ο κινηματογράφος, αλλά καταπράσινα. Τα χιόνια βρίσκονται μόνο στις κορυφές τους.

Στις πλαγιές αυτών των βουνών βλέπει κανείς πανώληδες και αιωνόβια έλματα. Άλλα στους πρόποδες τους ύψωνονται μεγαλόπρεποι φοινίκες, που θυμίζουν μεσογειακό τοπίο. Την ίδια αντίθεση παρουσιάζει και το κλίμα της Έλβετίας, που είναι άλλοι ψυχρό κι' άλλοι ήλιο και γλυκό.

Από πολλά χρόνια τώρα, οι ειρηνόφιλοι όλου του κόσμου συγκεντρώνονται στην Έλβετία, που θεωρείται ως κατ' εξοχήν ειρηνόφιλος χώρα. Κι' ωστόσο, οι Έλβετοι είναι ειρηνόφιλοι χωρίς στο πρακτικό τους πνεύμα, αλλά είναι εξαιρετικά πολέμιες επίσης λαός από ίδιουσκρασία. Κατά το πρόσφατο παρελθόν — μέχρι και του 18ου αιώνα — έθεωρούντο ως οι καλύτεροι πολεμιστά της Ευρώπης κι' οι ξένοι μονάρχες τους έπαιρναν ως μισθοφόρους. Ήταν έπαγγελματίες στρατίτες. Σήμερα, όμως, μόνο ο Πάπας έχει μια φρουρά από 200 γιγαντώσιους Έλβετους.

Άλλα το πολεμικό πνεύμα δεν εξαφανίσθηκε ποτέ απ' αυτό το λαό. Κατά τους δυο τελευταίους πολέμους, η Έλβετία διατήρησε την ουδετερότητα της χωρίς στον άριστο οργανωμένο στρατό της. Κι' ωστόσο, αυτός ο στρατός δεν έχει ούτε στρατώνες, ούτε υποχρεωτική θητεία κι' είναι σχεδόν άβυσσος. Γιατί εκείνοι που τον αποτελούν δεν φορούν, σπολές παρά μόνον όταν βρίσκονται σε υπηρεσία. Όλο τον άλλο καιρό, γυρίζουν με τα συνηθισμένα ρούχα τους.

Στην πραγματικότητα, όλοι οι Έλβετοι πολίτες από τα 21 ως τα 60 είναι στρατιώτες. Άλλ' οι υποχρεώσεις των περιορίζονται στο να πηγαίνουν σε ώριμες ημέρες για να γυμνασθούν ή να εκπαιδευθούν στη χρήση των νέων όπλων. Η εκπαιδευσις αυτή γίνεται, άλλωστε, με περιοδικό σύστημα, σε τρόποι ώστε να μην παρεμποδίζεται κανείς από την εργασία του.

Κάπως μονιμότερες είναι οι υποχρεώσεις των νεωτέρων κλάσεων. Άλλα και οι κληρωτοί ακόμη μένουν στα σπίτια τους. Έκεί έχουν τις σπολές και τον όπλισμό τους. Φορούν το χαλί κάθε πρωί, αλλά το βράδυ ξαναγυρίζουν στο σπίτι τους.

Μ' αυτό τον τρόπο, η Έλβετία έχει ένα στρατό 800.000 ανδρών, ενώ ο πληθυσμός της δεν ξεπερνάει τα 4 εκατομμύρια.

ΠΩΣ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΟΡΑΙΑ

και πως θα απαλλαγίτε από τις ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΠΑΝΑΔΕΣ, ΑΚΜΕΣ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΛΕΙΣ και ΡΥΤΙΔΕΣ από ΙΑΤΡΟ ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΡΧ. 5.000 ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΟΛΕΙΑ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ δέχεται: ΒΑΛΛΙΩΡΙΟΥ 12 - Τηλ: 618 156

ARIZONA

ή μάρκα της έμπιστοσύνης.

Βάφει, γυαλίζει, διατηρεί το δέρμα.

ΙΑΤΡΟΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 και 5-7 ως και έπλ συνεντεύξει. Χρόν. Τριφυλίας 113 - Τηλ. 615 616

Στην Έλβετία, δεν υπάρχουν ουσιαστικά, ούτε άγραμμοι, ούτε αλητες. Από τ' άλλο μέρος, άδικα θα έψαχνε κανείς για να βρή σκληροτράχηλους κεφαλαιούχους, που να έχουν ως πρόγραμμα την εκμετάλλευσή της εργασίας των άλλων. Στη χώρα αυτή, τα πάντα έχουν ρυθμισθί με πνεύμα δικαιοσύνης. Γι' αυτό, η ανεργία είναι σχεδόν άγνωστη και τα εργατικά συνδικάτα συνεργάζονται αρμονικότερα με τους εργοδότες.

Οι Έλβετοι έχουν μεγάλη αδυναμία για τις ψηφοφορίες. Τόσο μεγάλη μάλιστα, ώστε όλοι οι άρρενες ψηφίζουν τη μια Κυριακή στις δυο. Γιατί με ψηφοφορία αποφασίζεται αν η χώρα θα μετάρχη σ' ένα διεθνή οργανισμό, αν θα ιδρυθή ένα καινούριο πανεπιστήμιο ή αν θα αγοράσθούν αυτοκίνητα νεώστου τύπου για την αποκομιδή των σκουπιδιών! Με καθολική ψηφοφορία γίνεται επίσης η έλεογή των δασκάλων στα καντόνια.

Η αδυναμία αυτή για τις ψηφοφορίες προφύλαξε ως σήμερα την Έλβετία από τις γυναικείες διεκδικήσεις. Στη χώρα αυτή, το ένδεχομένο παροχής ψήφου στις γυναικείες ούτε καν συζητείται. Γιατί, αν άντρες και γυναίκες έτρεχαν δυο ή τρεις φορές το μήνα στις κάλπες — όπως κάνουν σήμερα οι πρώτοι — τότε ποιος θα φρόντιζε για το σπίτι;

Το αίσθημα της τάξεως και του σεβασμού προς τους νόμους είναι βαθύτατα ριζωμένο μέσα στη συνείδηση όλων των Έλβετών. Σε τέτοιο βαθμό, μάλιστα, ώστε ο καλύτερος φίλος σας θα σας καταγγείλη στην αστυνομία, αν παίξετε πάνω σε μια απαγορευμένη άρα, μ' όλο που η μουσική των ευχαρίστες πιθανόν. Άλλα αυτό όρίζουν οι νόμοι κι' ο σεβασμός τους αποτελεί ιερό καθήκον.

Υπάρχουν, ωστόσο, ώριμες ημέρες μεγάλης ελευθερίας. Στις 6 το βράδυ, οι καμπάνες όλων των εκκλησιών χτυπούν χαρισμόνα. Απ' αυτή τη στιγμή ως το άλλο πρωί, καθένας έχει το δικαίωμα να θουρώσει όσο θέλει. Κι' οι Έλβετοι βρίσκουν τότε την ευκαιρία να χαλασουν τον κόσμο με τις φωνές τους.

Οι τριαστικάς υπηρεσίες λειτουργούν με υποδειγματικό τρόπο από τη μια άκρη της Έλβετίας ως την άλλη. Δεν υπάρχει δρόμος ή μονοπάτι πάνω στα βουνά, όπου να μην βρίσκεται ένας τηλεφωνικός θάλαμος. Απ' αυτό το θαύμα μπορείς να επικοινωνήσεις χωρίς τη μεσολάβηση κανενός κέντρου, μ' όλο το εσωτερικό της χώρας. Στις Ζυρίχη, έξ' άλλου, το γραμμά που θα ρίξετε στο γραμματοκιώτιο στις 8 ή ώρα, θα βρίσκεται πριν από τις δέκα στο χέρι του παραλήπτη.

Όταν μιλούμε για έλβετικό λαό, εννοούμε τέσσερις εθνικότητες που μιλούν τέσσερις διαφορετικές γλώσσες. Από τα 4 εκατομμύρια των Έλβετών, τα 2,9 είναι γερμανικής καταγωγής, μιλούν γερμανικά, οι 830.000 μιλούν γαλλικά, οι 242.000 Ιταλικά και 44 χιλιάδες ρωμανικά (μαδάκα και 44 χιλιάδες λατινικών και Ιταλικών). Την επίσημη γλώσσα κάθε καντονιού, καθώς και την παιδεία, κανονίζει η πλειοψηφία. Στα γερμανικά καντόνια π. χ. το κράτος συντηρεί μόνο γερμανικά σχολεία, στα γαλλικά μόνο γαλλικά κτλ. Άλλα η έθνοσι ιδιαιτελική σχολεία, στα οποία η διδασκαλία να γίνεται σε άλλη γλώσσα από εκείνη της πλειοψηφίας, αποτελεί δικαίωμα του καθενός. Έτσι όλοι είναι ευχαριστημένοι.

Άλλα να ένα από τα διασκεδαστικά απόρρητα της πολυγλωσσίας. Ο έλεγκτης του τράινου, που φεύγει από τη Ζυρίχη μιλάει για αρκετό διάστημα γερμανικά, γιατί αυτή είναι η γλώσσα που επικρατεί στην περιοχή που διασχίζει το τράιν. Όταν φτάση, όμως, στα σύνορα του καντονιού του Φριδούργου, αφήνι τα γερμανικά του και μιλάει γαλλικά. Λίγο πιο κάτω, θ' αφήσει και τα γαλλικά, για να μιλήσει Ιταλικά...

Κάτι επίσης που έκπλησσει τον ξένο επισκέπτη είναι η παροιμιώδης εντιμότης των Έλβετών. Μπορείτε να κρεμάσετε το παλτό και το καπέλό σας στο στόλο ενός ηλεκτρικού φαναριού ή να τ' αφήσετε πάνω σ' ένα πάγκο κάποιου πάρκου. Κανείς δεν πρόκειται να τα περράει. Και θα τα βρήτε πάντα στην ίδια θέση, όταν θέλησετε να τα ξαναπάρτε.

Όλα αυτά κάνουν την Έλβετία να μοιάζει με όνειρο, που βρίσκεται στην καρδιά της Ευρώπης. Κι' είναι, σ' αλήθεια μια όμοια όμοιας, τάξεως και εντιμότητος.

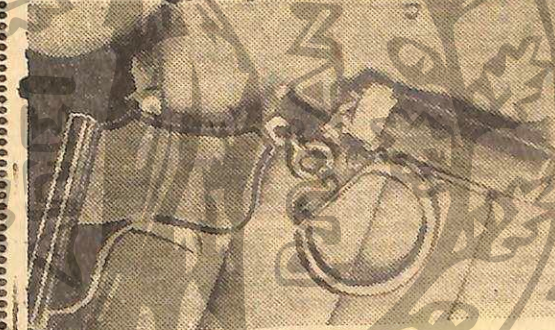
Η ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΛΗ ΧΑΝ

Την νύχτα της Πρωτοχρονιάς άρχισε στο Παρίσι ένα ρωμαντικό ειδύλλιο μεταξύ του Άλη Χαν και της γνωστής στήρ Τζην Τίρνευ. Πολλοί πίστευαν πως η Τζην θα διαδεχόταν την Ρίτα. Πρώ ημερών όμως το νέο ζευγάρι είχε σ' ένα νυχτερινό κέντρο της γαλλικής πρωτεύουσας μια θουελλώδη συζήτηση. Ο καλλιτέχνης Μουλουτζί, που τραγουδούσε εκείνη την ώρα, αναγκάστηκε να διακόψει το τραγούδι του, γιατί όλοι παρακολουθούσαν την θεαματική διαμάχη του ζεύγους, αδιανοητές γι' αυτόν. Στη φωτογραφία μας η Τζην και ο Άλη στις Ιπποδρόμιες του Λονσάν, στο Παρίσι.

ΜΙΑ ΘΑΥΡΑΛΕΑ ΜΙΚΡΟΥΛΑ

Η μικρή Αμερικανίδα Μαίρη Μπασίτ προσεβλήθη από πολυμεμελιτίζα όταν ήταν 3½ χρόνων. Έξεδίωξε όμως από την πρώτη στιγμή την επιθυμία να ζήσει και να γνωρίσει τον κόσμο, που εύρισκε τόσο άσπιο. Με την θέλησή της αυτή λοιπόν, κατόρθωσε να θριαμβώσει και σήμερα επικρατεί τα βασικά, για να δώσει θάρρος στα άλλα παιδιά, που έχουν προσβληθεί από την ίδια αρρώστια.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΠΛΑ

Το πιστολάκι αυτό που ζυγίζει 50 γραμμάρια και έχει μήκος 4 εκατοστά, μεμίζεται με φυσίγγια από σελουόιντ και κάνει, όταν εκπυρσοκροτή ένα κρότο, που διαφέρει ελαχίστα από πυροβολισμό. Τα πιστολάκια αυτά βρίσκονται τώρα μέσα στα κομμάτια πασαλίκια πολλών Αμερικανιδών, που τα χρησιμοποιούν για να τρομοκρατούν, τους υπερβολικά όχληρους θαυμαστάς τους!...

'Αστυνομικό διήγημα

Το σκοτάδι της νύχτας, είχε σκεπάσει απ' ώρες το Κάνσας. Ήταν Γενάρης κι' ο παγωμένος άνεμος ούρλιαζε πάνω απ' τις στέγες των ομοιομόρφων σπιτιών, του μικρού προαστίου του "Αδελγτον". Κανείς δεν κυκλοφορούσε την ώρα εκείνη. Κι' ο πιο άργοςπορημένος διαβάτης κάπου

πιν τον ιδιοκτήτη και τονίζοντας μιά-μιά τις λέξεις, του είπε:

—Σε τρώει ο ύπνος βλέπω, Χάρρυ! Δεν περιμένεις βέβαια να με δες νάρχωμαι απ' τον άλ-

Τό κόδιπο του Μάρφου

είχε κατασταλάξει.

Ξαφνικά όμως, σ' ένα απόμερο και σκοτεινό δρόμο, φάνηκε ένα άτομο που γλυστρούσε με πολλές προφυλάξεις προς τ' ανατολικά της συνοικίας. Είχε κρυμένο το πρόσωπό του.

Προσπαθούσε να φτάσει φαίνεται άπαρηγόρητος στο τέμας του δρόμου, προς τη λεωφόρο Μάρκ. Γι' αυτό κάθε φορά που έκουγε περαστικά θήματα, χωνόταν στο βάθος κραμιάς πόρτας και ξανάδυναιε μόνον όταν ο δρόμος έμενε πάλι έρημος.

Τέλος, έστριψε άριστερά, προχώρησε λίγα βήματα και στάθηκε μπρος στο διώροφο σπίτι του χημικού Χάρρυ Πέντζ. Ο άγνωστος έφριξε μιά βιαστική ματιά γύρω του, ανέθηκε ύστερα τα τέσσερα σκολοπάτια της εισόδου και χτύπησε το κουδούνι. Η πόρτα άνοιξε σχεδόν άμεσα και στο άνοιγμά της φάνηκε ο ίδιος ο χημικός με την άσπρη μπλούζα του έργαστηρίου. Ήταν καμιά σαρανταριά χρονών, μάλλον ψηλός και με γκριζα μαλλιά. Το φως που έρχόταν από μέσα, έπεφτε τώρα στο πρόσωπο του νυχτερινού επισκέπτη. Ο Πέντζ τόν κύτταξε ένα λεπτό, τόν άναγνώρισε και άνατριχιάζοντας δλόκληρος, του είπε με μισοσδυμένη φωνή:

—Τόννυ Σέφφερ! Τί γυρεύεις τέτοια ώρα εδώ; Από πού έρχεσαι;

—Δεν μού λες να περάσω μέσα; Κοντεύω να ξεπαγιάσω μ' αυτό το διαβολέμενο κρύο. Είμαι δυό ώρες στο δρόμο...

Ο χημικός δίστασε μιά στιγμή, άνακούτταξε τόν επισκέπτη του με κάποιο τρόμο και μετά, παραιμέρισε για να περάσει. Εκείνος μπήκε μέσα και χωρίς να βγάδι το παλτό και το καπέλλο του, στάθηκε στη μέση του χώλ. Κύτταξε κατό-

Ο Σέφφερ τραβήχτηκε άπτόμα πίσω και πέρασε τη σκανδάλη του περιστρόφου του...

λο κόσμο. Μά είναι πολύ φυσικό έπειτα από τόσα χρόνια...

—Τί θέλεις από μένα Σέφφερ; τόλμησε να ρωτήσει ο χημικός. Δεν πιστεύω να θυμάσαι άκόμη την παλιά εκείνη ιστορία...

—Όποτε έσύ την ξεχάσες; Ξέχασες λοιπόν ότι πρόδωκες την παλιά μας φίλια και μ' άφησες με σπασμένο πόδι να φοβήσω σαν το σκυλί μέσα στα χιόνια;

Ο Χάρρυ Πέντζ χαμήλωσε το κεφάλι χωρίς να μιλήσει. Ο άλλος όμως συνέχισε με το κυνικό του χαμόγελο:

—Ήμαστε φίλοι από παιδιά, Χάρρυ! Σου είχα πάντα έμπιστοσύνη και δεν μπορούσα τότε να φανταστώ τί φίδι ήσουν! Μαζί μεγαλώσαμε και μαζί σπουδάσαμε. Μετά μάς έπιασε η μανία που πλούτου 'ήταν ή έποχή που βρίσκονταν πλούσιες φλέβες χρυσού και πήγαμε και μείς να δοκιμάσουμε την τύχη μας. Είναι άλήθεια ότι άγωνιστήκαμε σκληρά, μά στο τέλος πετύχαμε. Είχαμε

γίνει πλούσιοι και θα ξαναγυρίζαμε στον πολιτισμένο κόσμο. Θα γυρίζαμε για να γλεντήσουμε τη ζωή, να βρούμε αυτό που για τρία δλόκληρα χρόνια είχαμε χάσει, μέσα στα χιόνια και τα κυνηγητά μας με τους Έρυθροδέμους. Γύρισες όμως μονάχα έσύ. Για κακή μου τύχη έπεσα κι' έσπασα το πόδι μου. Τότε νόμισες πως ήταν ή κατάλληλη στιγμή να πάρης το μεριδίό μου και να φύγης. Πίστευες πως θα πεθαινα μέσα στα χιόνια και την παγωνιά. Μά όπως βλέπεις έζησα κι' ήρθα άποψε για να σ' εκδικηθώ...

Ο άλλος έγινε κίτρινος σαν το κερί.

—Τόννυ, τί σκέφτεσαι να κάνης; είπε τρέμοντας τώρα ο Πέντζ. Μπορώ να σου δώσω ό,τι μου ζητήσεις, ό,τι θέλεις, φτάνει, να μη με πειράξης...

Ο άλλος τόν δέικοψε με μιά κίνηση του νεριού του.

—Σε παρακολουθώ δεκαπέντε μέρες κι' έμαθα όλες τις συνηθειές σου.

φου του. Ή σφαίρα βρήκε στο στήθος το χημικό που έπεσε στο πάτωμα άναποδογυρίζοντας ένα μικρό τραπέζακι που ήταν στη μέση του χώλ. Σπάραξε μιά δυό φορές κι' έμεινε ακίνητος. Ήταν νεκρός. Ο Τόννυ Σέφφερ έδωσε το πιστόλι του στην τσέπη και με προφυλάξεις πάλι, βγήκε στο δρόμο και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι της κρύας χειμωνιάτικης νύχτας.

★

Την άλλη μέρα, στις τοπικές έφημερίδες του "Αρλιγκτον" δημοσιεύονταν ή έδησις της δολοφονίας του χημικού Χάρρυ Πέντζ. Και πιο κάτω μιά είδοποίηση της άστυνομίας που έλεγε: «Προσοχή! Κατά τη χθεσινή ήμέρα, λίγο προ της δολοφονίας του χημικού Χάρρυ Πέντζ τόν έπεσεκέφθη κάποιος άγνωστος. Ο χημικός, καθώς άπεδείχθη, είχε τα χέρια του «έμβραπτισμένα» σ' ένα νέο δηλητήριο δικής του συνθέσεως. Είναι έπόμενο λοιπόν να μιά έστω και έλαφρά έπαφή, να υπέστη δηλητηρίαση όποιος τόν πλησίασε. Είδοποιείται συνεπώς το άνωτέρω πρόσωπον να σπείυση στο πλησιέστερο φαρμακείο ή νοσοκομείο προς άμεσο θεραπεία γιατί μετά παρέλευσιν 24ώρου δεν θα εύρίσκειται στη ζωή...»

Ήταν ένα τέχνασμα της άστυνομίας για να συλληφθή ο δολοφόνος.

Την ίδια μέρα, κατά τις έντεκα το πρωί, το τηλέφωνο της ύπηρεσίας διώξεως του "Αρλιγκτον" είδοποιούσε το ντέκτετ6 Μάρφου, ότι ένα άτομο είχε παρουσιαστή σε κάποιο άπομακρυσμένο φαρμακείο της πόλεως και ζήτησε να του δώσουν ένα αντίδοτο κατά της δηλητηριάσεως. Ο Μάρφου μπήκε άμεσα σ' αυτόκίνητό του και σε πέντε λεπτά σταματούσε έξω απ' το φαρμακείο. Μπήκε μέσα και βρήκε, στο έργαστήριο, έναν άνθρωπο, που ο φαρμακοποιός του έδενε το χέρι.

Έβγαλε τις χειροπέδες και καθώς τόν τρενούσε τόν είπε:

—Σε συλλαμβάνω ως δολοφόνο του Χάρρυ Πέντζ! Να μην κινήθης!

Ο άλλος έκανε να διαμαρτυρηθή, αλλά ο Μάρφου συνέχισε:

—Μόλις έμαθα τη δολοφονία του χημικού Πέντζ, έτρεξα εκεί και κατά την εξέτασή που τόν έκανα επί τόπου βρήκα στο νυχι του νεκρού λίγο ξεραμένο αίμα. Άμέσως κατάλαβα ότι ήταν από το αίμα του δολοφόνου. Γι' αυτό δημοσίευσα σήμερα στις έφημερίδες την είδοποίησή για το δόνην δηλητήριο που σ' έφερε εδώ. Είχα μιά πιθανότητα στις χίλιες ότι θα έφωδόναν ο δολοφόνος και θα έτρεχε γρήγορα για θεραπεία. Συγχρόνως είχα καταστήσει γνωστό σ' όλα τα φαρμακεία και τα νοσοκομεία της περιοχής να μιά είδοποιήσουν, αν έμφανίζονταν. Και όπως είδες δεν έπεσα έξω στις προβλέψεις μου. Τα παρακάτω τα έρεις. Μόλις σε είδαν, βγήκε ο βοηθός του φαρμακοποιού και μού τηλεφώνησε. Ή γρατζουνιά που σου έκανε στο χέρι ο Πέντζ σε πρόδωσε. Πάμε τώρα στο τμήμα.

Ο Τόννυ Σέφφερ έσκυψε το κεφάλι κι' άκολούθησε τόν άστυνομικό. Είχε χάσει το παιχνίδι.

ΝΙΚ ΚΡΙΣΤΟΝ

Ξέρω τώρα πως είσαι μόνος και κανείς δεν θέ με δί που θα σε σκοτώσω.

Λέγοντας τα τελευταία αυτά λόγια, ο Τόννυ Σέφφερ τράβηξε γρήγορα από την τσέπη του ένα περιστρόφο και γύρισε την κάννη του προς το μέρος του Πέντζ. Εκείνος βλέποντας τότε πως πλησιάζει το τέλος του και χωρίς έλπιδα σωτηρίας, ρίχτηκε πάνω στο δολοφόνο με το θάρρος που δίνει ή άπελτησία τόν θανάτου.

Προσπάθησε να τού πάρη το όπλο από τα χέρια, μά τόν μόνον που κατάφερε ήταν να τόν κάνει μιά μικρή άμυχή στη μέση σχεδόν της παλάμης. Ο Σέφφερ τραβήχτηκε άπτόμα πίσω και ψυχρά, χωρίς να ασίστη από την έπίθεσή, πέρασε την σκανδάλη τόν περιστρό-

ΕΞΕΔΟΘΗ στην Άγγλία ένα βιβλίο μοναδικό στο είδος του: «Η Βασιλική Φιλοτελική Συλλογή». Στις 500 σελίδες του περιλαμβάνει περιγραφές, πληροφορίες και κατάλογο περιεχομένων της περιφημότερης συλλογής γραμματοσήμων όλου του κόσμου, που άρχισε από τόν βασιλέα της Άγγλίας Γεώργιο Ε' και συνεχίσθηκε από τόν Γεώργιο ΣΤ'.

Το βιβλίο περιέχει τις έντυπες άναπαραστάσεις 250.000 περίπου γραμματοσήμων — έγχρωμες για τα σπουδαιότερα απ' αυτά. Δεν υπάρχουν ώστόσο οι εικόνες εκείνων που βρίσκονται ήδη σε κυκλοφορία, γιατί οι νόμοι άπαγορεύουν την άναπαραστάσή τους.

Το βιβλίο αυτό, που κόστισε άρκετές χιλιάδες λίρες, όφει-

Ο φύλακας της Βασιλικής Συλλογής σερ Τζών Ουίλσον. Άριστερά: Ένα σπάνιο γραμματόσημο της Αυστραλίας. Δεξιά: Το γραμματόσημο της Δυτικής Αυστραλίας με τόν κυνικό τυπωμένο άναπόδα!...

λεται σε 5 ετών έργασία του σερ Τζών Ουίλσον, φύλακας της Βασιλικής Συλλογής, που κατέχει αυτή τη θέση από τόν 1938.

Η βασιλική συλλογή άποτελείται σχεδόν άποκλειστικά από γραμματόσημα τόν Ήνωμ. Βασιλείου, της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, των Κτήσεων και τόν Άποικιών. Ο Γεώργιος Ε' άρχισε να την καταρτίζει όταν ύπηρετούσε, νεαρός άκόμη, στο Ναυτικό. Στο πρώτο του ταξίδι στο έξωτερικό (1880), άγόραζε γραμματόσημα σε κάθε λιμάνι που προσήγγιζε, και τάστελνε στούς δικούς του για ενθύμια. Άργότερα, συνέλαβε τς σχέδιο να συγκεντρώσει γραμματόσημα όλων τών χωρών της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Κι' έτσι, χωρίς να τόν καταλάβη, κυριεύθηκε απ' τόν πάθος τόν συλλέκτου.

Οι πράκτορές του δεν έλειπαν απ' όλες τις μεγάλες πωλήσεις γραμματοσήμων. Διέθετε δε τόν λιγώτερο μιά μέρα κάθε βδομάδα για τη συλλογή του — που εξακολουθεί να φυλάσσεται στα άνάκτορα τόν Μπάκιγχαμ. Στόν τελευταίο πόλεμο, ή συλλογή έξασφαλίθηκε στα θησαυροφυλάκια της Τραπεζής της Άγγλιας.

Άποτελείται από 300 δερματόδετους τόμους τών 80 σελίδων. Και περιέχει γραμματόσημα άκόμη και τών μικρο-

Τα τέσσερα γραμματόσημα της πρώτης και δεύτερας σειράς, έλνε από τα πιο σπάνια τόν Αγίου Μαυρικίου. Τα δυό της τρίτης σειράς έινε επίσης σπάνια γραμματόσημα της Αυστραλίας και της Νέας Ζηλανδίας.

Η περιφημότερη συλλογή γραμματοσήμων του κόσμου

Άνήκει στη Βασιλική Οικογένεια της Άγγλιας

μου στη Ν. Ύορκη (1947). Τα δυό άκριώτερα γραμματόσημα δλόκληρης της συλλογής είναι τόν πορτοκαλί και τόν μπλε τόν Αγίου Μαυρικίου.

Τόν 1903, ο Άγγλος Τζέιμς Μπόναρ βρήκε τυχαία μέσα σε κάτι παλιά χαρτιά ένα άλυτπου που καταρτίζε όταν ήταν παιδί, προ 40 ετών. Πιστεύοντας πως δεν είχε μεγάλη αξία, άποφάσισε να τόν χαρίσει στον έγγονό του. Όταν όμως, τόν είδε κάποιος φίλος του, συλλέκτης, πρόσεξε ότι περιείχε τόν μπλε γραμματόσημο τόν Αγίου Μαυρικίου και έξήγησε στο Μπόναρ ότι ήταν σπανιώτατο. Εκείνος τδδγαλε τότε σε πλειστηριασμό, στον όποιο έλαβαν μέρος συλλέκται απ' όλο τόν κόσμο. Ο τελευταίος πλειοδότης ήταν ένας πράκτωρ τόν Γεωργίου Ε', πρόσφερε δε 1.450 λίρες. Η σημερινή αξία τόν γραμματόσημου αυτόου ύπολογίζεται σε 10.000 λίρες.

Τόν πορτοκαλί βρέθηκε τόν 1898 από κάποια κ. Ντυιδιέ στο φάκελλο μιάς προσκλήσεως που της είχε στείλει προ πολλών ετών ή σύζυγος τόν κυβερνήτου τόν Αγίου Μαυρικίου. Πουλήθηκε άρχικά 600 λίρες. Τώρα δεν κοστίζει λιγώτερο από τόν μπλε γραμματόσημο της ίδιας σειράς.

Άλλος θησαυρός της βασιλικής συλλογής είναι ένα γραμματόσημο της Δυτικής Αυστραλίας, έκδόσεως 1854, που παριστάνει ένα κύκνο, αλλά τυπωμένον άναπόδα κατά λάθος.

Ένα άραιό δείγμα της σφραγίδας τόν Αγίου Βικεντίου, που περιλαμβάνεται στη Βασιλική Συλλογή.

Δεν υπάρχουν σ' όλο τόν κόσμο, παρά μόνο 10 αντίτυπα τόν λαθασμένου αυτού γραμματοσήμου. Ο βασιλέας Γεώργιος άγόρασε τόν δικό του τόν 1923.

Σπάνια και μεγάλης αξίας είναι επίσης δυό στρογγυλά γραμματόσημα της Βρετανικής Γουιάνας, τών 2 σέντς. Τόν 1851, είχε κυκλοφορήσει εκεί μιά σειρά γραμματοσήμων τών 12, 8 και 4 σέντς. Μετά 8 μήνες, προστέθηκε κι' άλλο ένα, τών 2 σέντς. Έμεινε όμως σε κυκλοφορία για τόσο λίγο χρονικό διάστημα, ώστε επί πολλά χρόνια οι Ευρωπαίοι συλλέκτες άρνούτο να πιστέψουν στην ύπαρξή του!

Πρέπει ν' αναφέρουμε άκόμη και διάφορα γραμματόσημα της βασιλικής συλλογής, που είναι σπάνια κι' ακριβά γιατί παρυστάζουν κάποιο λάθος.

Οι αυτά άγορασθηκαν από τόν Γεώργιο Ε'. Άλλά κι' ο Γεώργιος ΣΤ' πλούτισε τη συλλογή με νέα άποκτήματα, μολοντί στην αρχή, ως νέος, δεν ενδιαφερόταν για τόν γραμματόσημα. Πραγματικά, όταν άνέθηκε στο θρόνο, άνέλαβε τη συντήρησή της συλλογής από άπλό καθήκον. Σίγα-σίγα όμως, έγινε και ο ίδιος μανιώδης φιλοτελιστής.

Στα χρόνια της βασιλείας του, για να κυκλοφορήσει μιά νέα σειρά γραμματοσήμων της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, έπρεπε να την εξέτασή πρώτα αυτός και να την έγκρινη. Κάποτε, δεν έδωσε την έγκρισή του για μιά σειρά της νη-σου Φίτκερν, γιατί παριστάνε ένα ίστιοφόρο που δεν είχε έν τάξει τα έάρτια του! Μιά εξέταση από ειδικούς άπέδειξε ότι είχε δικήν ο βασιλέας, κι' έτσι διορθώθηκε τόν λαθασμένο σχέδιο.

Τώρα ή βασιλίσα Έλισάβετ, άκολουθώντας την παράδοσι, έχει αναλάβει τη φροντίδα της βασιλικής συλλογής.

ΔΙΑΦΗΜΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ο μικρός πορτοφολάς

Μια μέρα δυο κυρίες ζήτησαν να ιδούν την πρόεδρο του φιλοπτώχου ταμείου της ένορίας των Αμπελοκήπων.

—Θέλουμε, της εξήγησαν, να κάνουμε ένα καλό: Ν' ανακουφίσουμε ένα βασανισμένο άνθρωπο για να συγχωρήσει την ψυχή του πατέρα μας, που πέθανε τώρα τελευταία! Έσείς λοιπόν θα μπορούσατε να μας υποδείξετε ένα πρόσωπο, που να έχει ανάγκη βοήθειας...

—Κυρίες μου, παρατήρησε η κ. Γογιακού, αν ένα μεγάλο ποσοστό των πλουσίων ανθρώπων σκεφτόντουσαν όπως εσείς, δεν θα υπήρχε στον κόσμο ανθρώπινη δυστυχία! Δεν θα υπήρχαν τα δράματα που αντικρούουμε κάθε μέρα, τόσο στις ένορίες της Αθήνας, όσο και στο Δικαστήριο των Ανηλίκων. Αληθεία, οι τόσες χιλιάδες πλούσιοι που έχουμε θα μπορούσαν να δίνουν μερικά χρήματα, ως συνδρομή, στα φιλόπτωχα ταμεία. Θα μπορούσε ίσως και το κράτος να επιβάλει για το σκοπό αυτό μια μικρή, εντελώς ασήμαντη φορολογία. Ας είναι όμως, η πρότασή σας με συγκινεί και γι' αυτό θα σας αναφέρω διάφορες χαρακτηριστικές περιπτώσεις κι' εσείς διαλέγετε εκείνη που θα θελήσετε...

Κι' η κ. Γογιακού άρχισε να τους αφηγείται διάφορα δράματα, που είχαν οι οικογένειες, τις οποίες ενόχισε το ταμείο τους.

Οι κυρίες την άκουγαν με προσοχή. Και σε μια στιγμή της είπαν:

—Η περίπτωση αυτής της γυναίκας, που κουφαθόκε από το πολύ έργο, μάς ενδιαφέρει. Σκεφθήκαμε να της χαρίσουμε πάλι την άκοή της. Να την πάμε στους γιατρούς για να ιδούμε τι μπορεί να γίνει...

—Η γυναίκα που είχε κουφαθό από το έργο εκλήθη τότε στα γραφεία της ένορίας. Οι κυρίες την πήραν και την πήγαν σ' ένα καλό γιατρό. Εκείνος την εξέτασε προσεκτικά κι' ύστερα τους δήλωσε ότι με μια μικρή ειδική συσκευή, μ' ένα ακουστικό, θα μπορούσε πάλι να ακούει σαν πρώτα!

Οι δυο κυρίες έπευσαν να προμηθευθούν το πανάκριβο ακουστικό, ο γυσιάρης το τοποθέτησε στο αυτί της κυρίας κι' η φωνή εκείνης γυναίκας μπορούσε πάλι ν' ακούει θαυμασά!

Έπεσε τότε στα γόνατά κι' άρχισε να φιλάει τα χέρια των δυο αυτών κυριών και να ζητάει να της πουν τα όνοματά τους.

—Οχι, όχι της απάντησαν. Δεν έχει σημασία ποιες είμαστε. Σημασία έχει ότι κάναμε ένα καλό. Αν θέλεις να μας ευχαριστήσεις, άναβε ένα κερί για την σωτηρία της ψυχής του πατέρα μας...

Κι' έφυγαν από την ένορία, συγκινημένες...

Κι' είχαν, μά την αλήθεια, δική, που συγκινήθηκαν τόσο πολύ με την ιστορία της άτυχης γυναίκας, άκούστε την και θα με δικαιώσετε. Είναι το δράμα που άδηνωσε ένα παιδί να γίνει διάσημος πορτοφολάς, να συλλληφθεί πολλές φορές από την Αστυνομία και τέλος να κλεισθή σ' ένα σωφρονιστικό

ίδρυμα από την Έταιρεία Προστασίας Ανηλίκων.

Υπάρχουν παράξενοι άνθρωποι σ' αυτόν τον κόσμο. Μά δίχως αμφιβολία, ένας από τους πιο διάσημους ταμπέληδες, ήταν ο πατέρας του μικρού πορτοφολά. Τι ήθελε να παντρευθώ αυτός ο άνθρωπος και να δημιουργήσω οικογένεια; Πώς ξεγελάθηκε εκείνη η δυστυχισμένη γυναίκα να τον παντρευθώ; Καλά ζούσε μόνη της, δουλεύοντας έδω κι' εκεί. Μά την τύφλωσε ο έρωτας! Νόμιζε ότι αυτός ο άνθρωπος θα γινόταν υποδείγμα συζύγου και καλού νοικοκύρη. Έτσι το απέφασε να παντρευθώ. Είχε κάτι οικονομίες από τη δουλειά της κι' όσο υπήρχαν αυτές, όλα ήταν ρόδινα. Μά όταν σώθηκαν, ο άντρας άρχισε να γκρινιάζει.

—Πρέπει να δουλέψουμε κι' οι δυο, γυναίκα, για να τα φέρουμε βόλα, της έλεγε. 'Η ζωή είναι ακριδή...

—Νά δουλεύουμε, συμφωνούσε κι' εκείνη.

Μά το περίεργο είναι ότι άρχισε να δουλεύει πάλι σκληρά μόνο η γυναίκα του. Εκείνος καθόταν στα καφενεία κι' έλεγε πάντα ότι έτοιμάζει μια σπουδαία δουλειά, που από αυτήν θα κερδίσει άφθονα λεφτά και που στο τέλος διαρκώς ναυαγούσε!...

Στην πραγματικότητα κορόιδευε τη γυναίκα του και ζούσε εις βάρος της. Για να συμπληρώσει τη δυστυχία τους, ήρθε στον κόσμο κι' ένα παιδί. Τότε άρχισε το δράμα. Τα λεφτά που κέρδιζε η γυναίκα δεν έφταναν να καλύπτουν τους τρεις. Έπρεπε άλλωστε να καλύπτει η γυναίκα τον τροφή του παιδιού της. Έκρυβε λοιπόν στα πιο άπιαστα μέρη του διαμετήριού το γάλα, έκρυβε κανένα αυγό που της έδιναν, ότι μπορούσε τέλος με την έλπιδα να το διασώσει...

—Όταν δε έρχόταν ο άντρας της, άρχιζε η μαρτυρική ανακρίση:

—Έχεις μαγειρέψει τίποτα; τη ρωτούσε.

—Τι να έχω; Μ' άφησες όταν έφυγες λεφτά;...

—Στο σπίτι που δουλεύεις σήμερα δεν σου έδωσαν φαγητό;

—Ναι, αλλά το φάλαξα για το παιδί.

—Όλο το έφαγες;

—Όλο!...

—Λες ψέμματα! Ένα βαθύ πιάτο φαγητό δεν μπορεί να το φάει το παιδί. Λέγε που το έχεις;...

—Μά δεν σκέφτεσαι τί θα φάει αύριο μεσημέρι το παιδί;...

—Κάτι θα το βρή;... Τώρα εγώ πεινάω! Φέρε το φαί! Ποό το έχεις κρυμμένο;

—Η γυναίκα, για να μην αφήσει νηστικό το παιδί τους, δεν έννοωσε να μαρτυρήσει που είχε κρυμεί το φαγητό. Και τότε άρχισε το έργο. Ο άντρας της την έβρισε μέχρις αιματος. Την έριχνε χάμω και την ποδοπατούσε. Έτσι αναγκάζονταν στο τέλος, για να μη βλέπει το παιδί της να σπαράζει από το κλάμμα να του φανερώνει που είχε κρυμμένο το φαγητό. Εκείνος το καταδρόχαιζε και πήγαινε να κοιμηθώ μακάρι! Άλλοτε πάλι η ανακρίση άρχιζε από το παιδί:

—Έφαγες σήμερα; το ρωτούσε...

—Έφαγα καλά...

—Έφαγες; Μπράβο! Πρέπει να τρώς για να μεγαλώσεις! Περίσπεσε τίποτα στο πιάτο;...

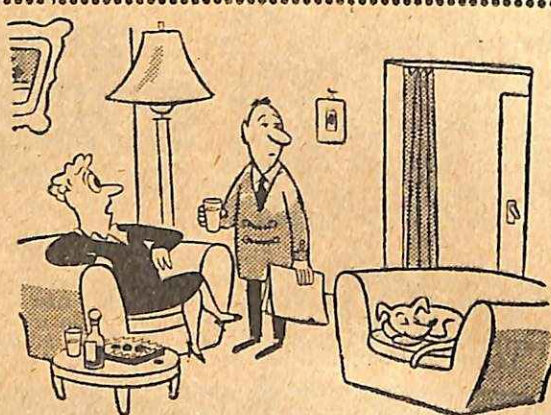
—Ού! Η μητέρα είχε φέρει πολύ φαί σήμερα, έλεγε ένθουσιασμένος κι' ανόπιστος ο μικρός.

Και τότε βέβαιος ότι υπήρχε φαγητό άρχιζε την ανακρίση της γυναίκας του και το έργο! Από τα θάρρα γυπτήματα όμως μια μέρα την κούφασε. Την έκανε ανίκανη να δουλέψει. Η φτωγεία ήταν διαρκώς άρρωστη. Εκείνος τότε τους εγκατέλειψε κι' έφυγε από το σπίτι. Κι' η δυστυχισμένη γυναίκα έμεινε μόνη για να μεγαλώσει το παιδί της: Κουφή, άρρωστη, σκακαμένη!

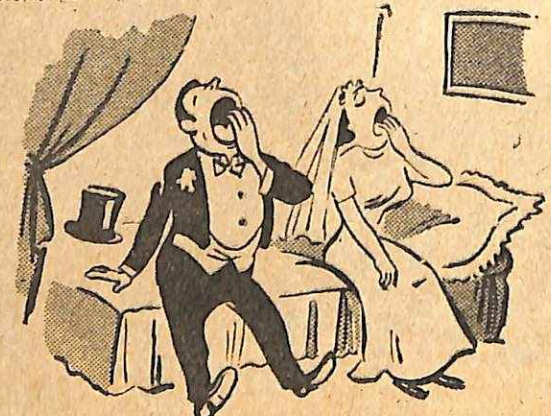
Όλη τη μέρα γυρίζει στους δρόμους για να του εξασφαλίσει ένα πιάτο φαγητό. Μά δεν τα κατάφερε. Το παιδί πεινούσε. Βγήκε στους δρόμους, έκανε άσχημες γνωριμίες, έμπλεξε με κακοποιούς και έμπεσε να κλέβει πορτοφολάκια. Τέλος, το έκλεισαν στο σωφρονιστικό σχολείο κι' η μάνα του βασανισμένη κι' άρρωστη έμεινε κουφή και ολόμονη. Εύτυχος οι δυο αυτές κυρίες, που αναφέρουμε, συγκινήθηκαν από την ιστορία της και τη βοήθησαν.

Σήμερα λοιπόν μπορεί πάλι να εργάζεται για να κερδίσει τη ζωή της. Κι' είναι ευχαριστημένη που η Έταιρεία Προστασίας Ανηλίκων έχει σώσει από τον κακό δρόμο το παιδί της.

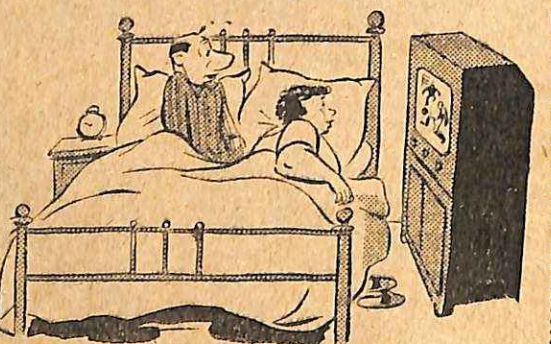
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

—Μά, βρε γυναίκα, δεν μπορεί ο σκύλος σου να βοή μια καρέκλα; Είν' ανάγκη να κάθεται στην πολυθρόνα μου;...

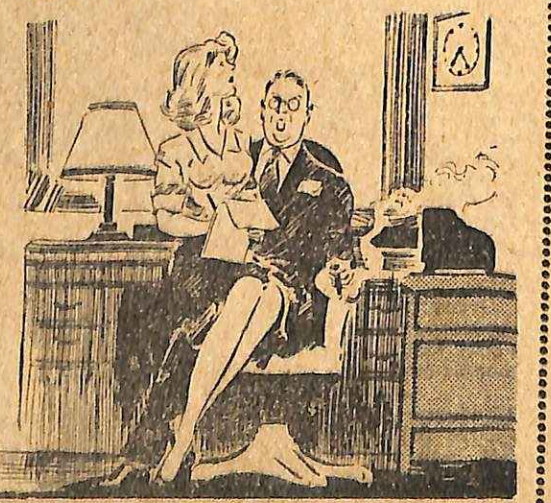

Πρώτη νύχτα γάμου!...

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΘΛΟΥΣ

—Στο δεύτερο ημίχρονο, γυναίκα, θ' άλλαξω με θεοί!...

—Δεσποινίς, μια υπάλληλος, που μετά τις έπτά κυττάζει το ρολόι, δεν έχει θέση στην επιχείρησή μου!...

Τι πρέπει να ξέρετε ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΝΣΕΡΒΕΣ

Πότε μπορούν να μας βλάψουν

Οι κονσέρβες έχουν δόλενα και μεγαλύτερη διάδοσι. στις ημέρες μας. Μερικοί άνθρωποι τις αποφεύγουν συστηματικά, είτε γιατί τις θεωρούν βλαβερές, είτε γιατί έχουν την αντίληψη, ότι η θρεπτική τους αξία είναι πολύ περιορισμένη. Άλλοι, αντίθετα, τις προτιμούν γιατί τις βρίσκουν νόστιμες ή ακόμη γιατί είναι φθηνότερες από σύνολο τους σχεδόν (δεν περιέχουν, ως γνωστόν, κόκκαλα, φλούδες κλπ.) και συνεπώς περισσότερο συμφερτικές (1) κ.λ.λ. κονσερβοποιημένο κρέας π.χ. 100 γραμμ. με 1 1/2 κιλό νερό). Ένα άλλο πλεονέκτημά τους είναι, ότι αποτελούν μια εύπαιη τροφή, που μπορεί να φαγωθή όπως είναι ή έπειτα από ένα μικρό ζέσταμα.

Άλλα που βρίσκονται ή αλήθεια: Νά μερικά πράγματα που είναι καλό να ξέρετε για τις κονσέρβες:

1) Είτε για ζωικά προϊόντα πρόκειται, είτε για φυτικά, πρέπει να είναι πολύ καλής αν όχι άριστης ποιότητας και να μην έχουν το παραμικρό ελάττωμα. Ένα μύλο π.χ. που είναι λιγνίτη χαλασμένο, ή και απλώς χτυπημένο σ' ένα σημείο, μπορεί να φαγωθή άριστα, άλλ' είναι ακατάλληλο για να γίνει κονσέρβα. Από αυτή την άποψη, οι κονσέρβες πλεονεχούν σχετικά με τα νασιά προϊόντα.

Η καλή ποιότητά τους είναι ηγυγμένη.

2) Τα νασιά προϊόντα προσοφούνται, όπως έρχονται από τον τόπο της παραγωγής. Για εκείνα τούναντιον, που προσοφούνται να γίνουν κονσέρβες, ή διαλογη είναι αυστηροτάτη και εξαιρετικά λεπτολόγος. Στην κονσερβοποιία δεν χωράει «νοθεύς».

3) Οι κονσέρβες απεστεριώνονται με ειδικές μεθόδους. Η θερμοκρασία στην οποία υποβάλλονται, είναι τέτοια ώστε να εξασφαλιστεί η τελεία καταστροφή των μικροβιακών οργανισμών που βρίσκονται τυχόν στο έσωτερικό των κουτιών. Υπάρχουν δυο είδων μικρόβια. Εκείνα που καταστρέφονται μόλις η θερμοκρασία ύψωθεί, κατά μερικούς βαθμούς και εκείνα που αντέχουν σε πολύ μεγαλύτερες θερμοκρασίες. Κατά γενικό κανόνα, όμως, τα μικρόβια χάνουν την τεχικότητά τους όταν βρεθούν σε όξινο περιβάλλον.

Γι' αυτό τα φρούτα που περιέχουν πολλά όξια στοιχεία απεστεριώνονται στους 100 βαθμούς, ενώ για τα χορτά νοσιόζεται θερμοκρασία 115 βαθμών. Ορισμένα προϊόντα που δεν υπορούν ν' αντέξουν σε μεγάλες θερμοκρασίες υποβάλλονται προηγουμένως σε ειδική έπεξεργασία, που τα κάνει περισσότερο δέονα.

Το κουνουπίδι π.χ. γίνεται περισσότερο δέονο με την προσθήκη λίγου κιτοικού δέ-

ος κι' έτσι η αποστείρωσή του μπορεί να πραγματοποιηθεί στους 100 βαθμούς, ενώ μια θερμοκρασία 115 βαθμών θα το μετέβαλλε σε λασπώδη μάζα.

4) Η βοττοχίλη είναι μια από τις πιο επικίνδυνες τοξίνες που μπορούν να παραχθούν μέσα σε ένα κουτί κονσέρβας. 'Η τοξίνη αυτή κι' όταν ακόμη δεν προκαλεί την αποσύνθεσή του προϊόντος, του δίνει μια ξινή γεύση (όπως εκείνη που έχει το τυρί). Γι' αυτό, δεν πρέπει να τρώτε ποτέ κονσέρβες που έχουν ξινή γεύση.

5) Οι βιταμίνες δεν καταστρέφονται από τη θερμοτήτα. Η θερμότητα όμως, επιταχύνει την οξείδωσή των τερφών και συνεπεί έμμεσα στην καταστροφή των βιταμινών.

6) Τα κονσερβοποιημένα φρούτα και λαχανικά χάνουν μόνον τα 10-40 % από τις βιταμίνες που περιέχουν, ενώ τα ίδια προϊόντα νασιά, χάνουν έως τα 50 % από τις βιταμίνες τους κατά τη συσκευασία τους μέσα σε κιβώτια ή μεταφορά τους από τον ένα τόπο σε άλλον κλπ. Μόνο όταν καταναλώνονται επί τόπου, περιέχουν όλες τις βιταμίνες τους.

7) Οι κονσέρβες πρέπει να διατηρούνται σε δροσερό μέρος. Η ζέστη μπορεί να μεταβάλλει το χρώμα, τη γεύση κι' αυτή ακόμη τη σύστασή τους. Άλλα και η μεγάλη υγρασία μπορεί επίσης να έχει το ίδιο αποτέλεσμα. Δεν πρέπει, λοιπόν, να βάσετε τις κονσέρβες μέσα στο ψυγείο, αλλά να τις διατηρήτε σε δροσερό μέρος.

8) Τα κουτιά με κονσέρβες πρέπει να προστατεύονται από την υγρασία. Μην τα βάσετε κοντά σε υγρά τοίχους ή πάνω σε πατώματα υγρά.

9) Ένα κουτί με κονσέρβα που είναι σκουριασμένο στο έσωτερικό του μέρους, μπορεί να φαγωθή χωρίς κίνδυνο. Άοκεί να μην έχη φτάσει η σκουριά και στο έσωτερικό του.

10) Προσοχή! Μην τρώτε κονσέρβες που τα κουτιά τους έχουν φουσκώσει.

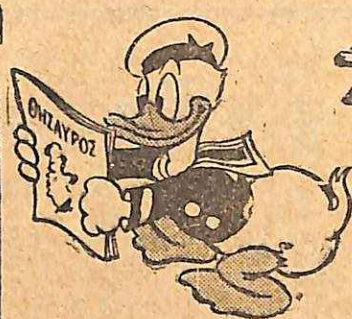
11) Είναι απαραίτητο να πλένετε καθαρά και να σκουπίζετε ένα κουτί κονσέρβας, προτού το ανοίξετε.

12) Το σφύριγμα που κάνει ένα κουτί όταν το ανοίγουμε, με δεν σημαίνει απαραίτητως ότι οι τροφές που βρίσκονται μέσα σ' αυτό, έχουν χαλασεί. Είναι καλό, πάντως να τις προσέξουμε.

13) Τό ότι ένα κουτί είναι υστεριμένο στο έσωτερικό του, δεν σημαίνει ότι πρέπει να το πετάξουμε. Εκτός βέβαια, αν είναι χαλασμένο και το προϊόν που περιέχεται μέσα σ' αυτό, το μούρισμα οφείλεται πιθανόν στην απελευθέρωση ιγών θείου, λόγω της επιδράσεως της θερμότητας στο λευκοσίδηρο από τον οποίον είναι φτιαγμένο το κουτί.

14) Μην πετάτε το υγρό που βρίσκεται μέσα σ' ένα κουτί κονσέρβας. Περιέχει πολύτιμα μεταλλικά στοιχεία και βιταμίνες.

15) Αν δεν πρόκειται να καταναλώσετε ολόκληρο το περιεχόμενο μιας κονσέρβας, μην το βγάτε από το κουτί. Χαλάει αυτό, λόγω του ότι είναι αποστείρωμένο, παρά σ' όποιονδήποτε άλλο σκεύος. Είναι αυτονόητο, ότι πρέπει να σκεπαστεί καλά αυτό το κουτί και να το βάλετε σε δροσερό μέρος.

Εύθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΚΛΑ

Το μογιόγισμα της σκάλας

—Υστερ' από πολλές πιέσεις της γυναίκας μου, πήρα την απόφαση — μια Κυριακή πρωί — να μογιόγισω την ξύλινη σκάλα που οδηγεί στο υπόγειο.

Έξω πώς να πιάσω την πέννα και να γράψω, αλλά δεν ξέρω πώς να πιάσω το πινέλο και πώς να μογιόγισω. 'Η Τζέννυ όμως επέμενε, ότι είναι πολύ απλό και... πολύ οικονομικό.

Ετοίμασα, λοιπόν, από το Σάββατο το συνεργά, και την Κυριακή το πρωί, μόλις χτύπησε η καμπάνα, έπιασα δουλειά...

Άρχισα το μογιόγισμα της σκάλας από πάνω προς τα κάτω. Όταν όμως έφτασα στο τελευταίο σκαλοπάτι, έβαλα τις φωνές:

— Τζέννυ!

—Η γυναίκα μου έτρεξε στο κεφαλόσκαλο. Κι' άρχισα να κυττάζωμετε σαν χαζοί, εκείνη από πάνω κι' εγώ από κάτω.

—Τι θές να σου κάνω; μου είπε τέλος. Πρέπει να μείνεις κάτω στο υπόγειο, ώσπου να στεγνώσει, ή σκάλα.

—Εδώ κάτω! φώναξα, ανατριχιάζοντας. Μέσα στη μούχλα, στην υγρασία και στο σκοτάδι; Θα προσπαθήσω να φτάσω ως το μικρό παράθυρο και να βγώ από εκεί.

—Η Τζέννυ έπινξε ένα γέλιο και με παράτησε στην τύχη μου. Έπρεπε να πάω στην εκκλησία.

—Αναμει και για μένα ένα κερί! της φώναξα από το βάθος του ταφού μου.

Κάπνισα φιλοσοφώντας, ένα ταίγιο κι' αποφάσισα την ηρωική έξοδο:

Πάτησα σε μια βαλίτσα και προσπάθησα να σκαρφαλώσω... Δεν τα κατάφερα όμως, γιατί η βαλίτσα βαλίστα. Έπεσα τότε και με τα υπαίτηματά της μογιόγισα, το χαμηλότερο σκαλί, πρέπει να πέσετε προηδόν και το πιο δύσκολο με τα κεφάλι κάτω και τα πόδια ψηλά.

Ξαφνικά, πατώντας από πάνω σε μια καρέφα. Το παράθυρο...

—Ακου τώρα κορώνα που θα βγάλω μόλις τραβήξω το σπάγγο!...

ζών» άπάνω από τὸ κεφάλαιο. Τὰ γέλια όμως τῆς Τζέννυ, πού ἔφυγε γιὰ τὴν ἐκκλησία, μούκο-
ψαν καθε ὁρὴς γιὰ δουλειά.
— Κερί να μὲ ἀνάψῃς, τῆς
φώναξε, γιατί θὰ καλοστῇ μ'
αὐτὴ τὴ σκάλα!

— Ὑστερα πέταξε τὸ πινέλλο
καὶ κάθησα γιὰ νὰ βρῶ καμμία
καλύτερη ιδέα.
Σὲ λίγο, πέτυχα τὴ λύσι τοῦ
μυστηρίου.

— Ἐπὶ τέλους! φώναξα στὴ
γυναίκα μου πὺ μαγείρευε στὴν
κουζίνα. Βρῆκα πᾶς θὰ μπογια-
τίσω αὐτὴ τὴ γρουσουζικὴ σκάλα.
Μισή-μιση! Πρῶτα τὸ μισὸ πλά-
τος τῶν σκαλοπατιῶν. Ἐπειτα
θὰ περιμένω νὰ στεγνώσῃ ἡ μπο-
για καὶ καὶ κατόπιν...

— Ἐμπρός! Κατόπιν;...
Κόμπιασα.

— Κατόπιν, κυρία μου, θὰ
πατάω στὸ μπογιατισμένο καὶ
στεγνὸ μέρος τοῦ σκαλοπατιοῦ
καὶ θὰ μπογιατίζω τὸ ἄλλο
μισό...

Σκέφθηκε λίγο ἡ Τζέννυ κι' ὕ-
στερα μούδωσε συγχαρητήρια!
Ἐπειτα μ' ἄφησε μόνο στὸ σπί-
τι καὶ πῆγε στὴν κημέρη τῆς.
Εὐκαιρία, λοιπόν, ν' ἀρχίσω τὸ
μπογιατίσμα, χωρίς τὰ εἰρωνικά
γέλια τῆς.

Μπογιατίσω τὸ μισὸ πλάτος
ὅλων τῶν σκαλοπατιῶν, ἀρχίζον-
τας ἀπὸ τὸ πρῶτο κι' ὅταν ἔφτα-
σα στὸ τελευταῖο κάτω, πέρασα
θριαμβευτικά ἀπὸ τὸν διάδρομο
ἀσφαλτικά καὶ πῆγα καὶ ἐπαλώ-
θηκα στὴν πολυθρόνα μου, ὥπου
τὸν ἀστεγνὸν ἡ μπογιά. Ἦμουν
ὅμως κουρασμένος καὶ ζαλιμέ-
νος, κι' ἀποκοιμήθηκα...

Τὸ ξύπνημά μου ἦταν ἀπότομο.
— Εἶσαι ἕνας πεισματάρης!
μὲ φώναξε ἡ Τζέννυ. Δὲν μὲ
πες πᾶς θὰ μπογιατίσεις κα-
τὴν ἀπουσία μου τὴ σκάλα; Κε-
τέθηκε, λοιπόν, νὰ πῶρ κάτι γιὰ
τὴ σόμπα καί...
— Τί ἔκανες;
— Κῦττα!

Κῦττα! Μὲ τὰ παπούτσια
τῆς εἶχε μεταφέρει τὴ μπογιά
στὸ παρκέ!

Τὸ βράδυ, στὴν ταβέρνα, βυ-
θώστικα πάλι σὲ μούδωρα, ὁ-
ψει.

Τὸ βρῆκα! φώναξα σὲ λί-
γο. Θὰ βάλω σκαλισιά!...

— Τί συμβαίνει; ρώτησε θα-
φνιασμένος ὁ μπεκὸς τῆς γει-
τονιάς, πὺ τὰ ἔπινε ἀντίκρυ
μου.

Τὸν κέρασα καὶ τὸ ἐκμυστη-
ρεύτηκα τὸν πόνο μου...

— Ὅχι σκαλισιά, διεφώνησε.
Μιά σκάλα — ριχτὴ σὰν τὴ δι-
κή σου — δὲν μπογιατίζεται μὲ
σκαλισιά!...

— Ἀμ' πᾶς; Μὲ ἀλεξίπτωτο
ἢ νὰ κρεμαστῇ ἀπὸ τὸ ταβάνι;
τοῦ φώναξα νευρικός.

— Κέρασε μισὴ ὥκα νὰ σοῦ
πῶ τὸ μυστικό.

Κέρασα, λοιπόν, τὴ μισή.

— Θὰ μπογιατίσεις, πῶτα
ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω τὸ κά-
θε δεύτερο σκαλοπάτι, μὲ ξέ-
γησε ὁ μπεκὸς. Ἐτοὶ θὰ μπο-
ρέσης κατόπιν ν' ἀνέβῃς ἀπάνω
πατώντας στὸ πρῶτο σκαλοπάτι.
Ποῦ δὲν μπογιατίζεις...

Σὲ μισή ὥρα, βρισκόμουν στὸ
σπίτι. Κουβέντα στὴ Τζέννυ. Κι'
ἀρχισα τὸ μπογιατίσμα... Πρῶ-
το, τρίτο, πέμπτο ὡς τὸ δε-
κάτο τρίτο σκαλοπάτι. Ὑστερα
πάτησα στὸ δέκατο τέτατο, δυ-
δάκατο, δέκατο... ὡς τὸ δύντατο
σκαλοπάτι. Κλεῖδωσα ἔπειτα
τὸν ἀπάνω πόρτα τοῦ ὑπογείου
καὶ τρέβησα γιὰ τὴν ταβέρνα.

Κατὰ τὰ πρῶτα, ἐναγύ-
ρισα στὸ σπίτι καὶ ἐναγύρισα.
Δεύτερο, τέτατο, ἔκτο ὡς τὸ δε-
κατοτέτατο σκαλοπάτι. Κατό-
πιν τρεκλίζοντας ἀπὸ τὴ γὰρ
μου καὶ τὸ μεθύσι καὶ πατώντας
ἀπάνω σ' αὐτά... ἴδια σκαλοπάτια,
ἔφτασα στὸ κεφάλαιο. Ἐκεῖ
κατάλαβα πὺ εἶχα πατήσει κι'
ἔπειτα ἀνάσκελα μέσα στὸ ὑπό-
γειο.
Α. ΠΟΥΛ

Ἡ ἀθλητογραφία μας

Κινηματογραφικὲς πληροφορίες

Ναντίν. Ἐνταῦθα: Ὁ "Ερρολ Φλὺν πῆρε
μέρος στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ 1928, ὡς
μέλος τῆς ομάδος μὲ τῆς Αὐστραλίας. Γεννήθηκε
στὸ Χόμπαρτ τῆς Τασμανίας στίς 20 Ἰουνίου 1909
καὶ ἦταν κατὰ σειρὰν: δημοσιογράφος, ψαρᾶς
μαργαριταριῶν, ἐπόπτης σὲ φυτεῖες, χρυσοθήρας,
μυξέρ, καπετάνιος, δότης, φιγκυρὰν τοῦ θεάτρου
στὴν Ἀγγλία καὶ τέλος, λαμπρὸ ἀστέρι τοῦ Χόλ-
λυγουντ ἀπὸ τὸ 1935. Ἡ διεύθυνσίς του εἶνε:
7740, Mulholland Drive, Hollywood, Calif. U.S.A.

Ἀέλα Πετρίδου. Ἐνταῦθα: Ἡ Rita Hayworth
βρίσκεται καὶ παλιν στὸ Χόλλυγουντ. Γράφει τῆς
στὴν ἐξῆς διεύθυνσι: Columbia Pictures Corp. 1438
North Gower, Hollywood 28, Calif. U.S.A. Γεννήθηκε
στὴ Νέα Ὑόρκη στίς 17 Ὀκτωβρίου 1918. Μαν-
τόνα τῶν 3 φεγγαριῶν. Ἐνταῦθα: Ἡ Μαρ-
τὶν Κορὴ γεννήθηκε στὸ Μπρίσταντ στίς 16 Μαΐου
1923. Ἐχει γαλάνια μάτια, ξανθὰ μαλλιά, ὕψος 1
μ. 60 καὶ ζυγίζει 49 κιλά. Τὸ πραγματικὸ τῆς ὀ-
νομα εἶνε Μαρρίε Μωραί. Μπορεῖτε νὰ τῆς γράψετε
στὴν ἀκόλουθι διεύθυνσι: Marlene Carol, Films «A-
lania» 44, Avenue des Champs Eysées, Paris, France.

Ντάνια Π. Θεομνήνη. Ἡ Μπέττυ Γκρένιπλ ἦ-
ταν σύζυγος τοῦ Τζακ Κούγκαν ἀπὸ τὸ 1937 με-
χρι τὸ 1939. Ὁ Τζακ, τὸ ἄλλοτε «παῖδι θαύμα»
τοῦ Χόλλυγουντ, παίει τώρα δευτερεύοντες ρόλους
στὰ θεάτρα τοῦ Μπρόντγουεϊ. Ἡ Ντέμπρα Πέιτζ
γεννήθηκε στὸ Ντένβερ τοῦ Κολοράντο στίς 19 Ἀυ-
γούστου 1933, ἔχει πρῶσιμα μάτια, κόκκινα μαλλιά,
ὕψος 1 μ. 57 καὶ ζυγίζει 46 κιλά. Ἡ πρώτη τῆς ἐ-
πιτυχία ἦταν τὸ «Σπασμένο βέλος». Ἀκολούθησαν
δὲ τὰ φιλμ «Ποῦλὶ τοῦ Παραδείσου» «14 ὥρες ἀ-
γώνιας», «Βασίλισσα τῶν περσιῶν» καὶ δυὸ ἄλλα
πὺ θὰ ἴδουμε προσεχῶς: «Ἐξή κορίτσια ζετοῦν
σύζυγος» καὶ «Οἱ Ἀθλοῖ». Ἡ διεύθυνσίς τῆς εἶνε:
Debra Paget: 20th Century Fox Films, 10201 West
Pico Blvd. West Los Angeles 24, Calif. U.S.A. Ἀ-
μπερ. Ἡ Καραπίπερι εἶνε: J. Arthur Rank Orga-
nisation, 21-23, Shaftesbury Avenue, London W. 1,
England. Ἀλέκον Λογοθέτην. Λουράκι: Ἡ δι-
εύθυνσις τῆς Judy Lawrence εἶνε: Columbia Pictures
Corp. 1438 North Gower, Hollywood 28, Calif. U.S.A.

Βασίλειον Δημάκη. Μένουσα: Θὰ βρῆτε
πρὸ πάνω τὴν διεύθυνσι τοῦ "Ερρολ Φλὺν. Ἡ δι-
εύθυνσις τοῦ Humphrey Bogart εἶνε: 2707 Bedford
Canyon Drive, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A.
Καὶ τὰ δυὸ γράμματα θὰ τὰ συνθέτετε χρησιμοποιοῦ-
ντας τὴν ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ἀλλοῦ δὲν
πρόκειται νὰ ληφθοῦν ὅπ' ὄφλ. Τζῶρτζην:
Ἡ διεύθυνσις τοῦ Jean Negulesco εἶνε: 20th Century
- Fox Films, 10201 West Pico Blvd. West Los Angeles
24, Calif. U.S.A. Ἀγριολούλουδ. Ἐνταῦθα:
Σὲ κανένα ἥθοποιο τοῦ Χόλλυγουντ δὲν μπορεῖτε νὰ
γράψετε στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα. Ἡ διεύθυνσις τῆς
Esther Williams εἶνε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios,
10202 W. Washington Blvd. Culver City Calif. U.S.A.

Γράψετε τῆς ἀγγλικὰ ἢ γαλλικά. Κωντίνον
Δούκων. Πάτρας: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Τζίνου Λε-
ουρίν δημοσιεύθηκε στὸ πρῶτο μὲρος τῆς «Αἰ-
γύπτου» σὲ πρῶτο: νὰ τὸ γράψετε στὴν ἰταλικὴ ἢ
γαλλικὴ γλῶσσα. Μέλλοσσα σάρα. Ἀμερὸ-
σι: Τὸ γράμμα τῶν μαλλιών τῆς Λάνα Τάρνερ καὶ
τῆς Μπέττυ Γκρένιπλ δὲν εἶνε φυσικό. Ἀν δὲν τὰ
ἔβαφαν, θὰ εἶχαν καὶ οἱ δυὸ σήμερα σκούρα κα-
στανα μαλλιά. Δὲν ὑπάρχει τίποτα νεώτερο γιὰ τὸ
περίφημο εἰδύλλιο Περνάντζελ-Κιρκ Ντάγλας. Τὸ
πρῶτον εἶνε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ διεμφυτικό
κόλπο. Μαζὶ μὲ τὴν νῆα ἐγκυμῶν ἔκδοσι τοῦ Χόλλυ-
γουντ, οἱ «Αθλοῖ» γυρίστηκαν στὸν κινηματογράφον
ἑπτὰ φορές. Ὁ Τζέφ Τσάντλερ δὲν ἔχει καμμία σχέ-
σι μὲ τὴν ἰνδιάνικη καταγωγή, πὺ τὸ ἀποδίδετε.

Εἶνε βέρος Νεοδωρικός. Θὰ ἦταν δύσκολο νὰ ὀνο-
μάσῃ κανεὶς τίς τρεῖς ὁμοειδέστερες γυναῖκες τοῦ Χόλ-
λυγουντ. Μεταξὺ τῶν ὁμοειδέστερων πάντως συγκατα-
λέγονται ἡ Ἀέλα Κρόνινερ, ἡ Μωρὴν Ὁ Χάρα καὶ
ἡ Ἀρλὴν Ντάλ. Ἀλλὰ νὰ Ἀ. Χαλάνδρι: Ἡ Ἐλί-
ζαμπὲ Τάιλορ γεννήθηκε στὸ Λονδὶν στίς 27 Φε-
βρουαρίου 1932. Φέρει τὸ πραγματικὸ τῆς ὄνομα. Τὸ
ὄψος τῆς Γκρένιπλ πᾶν 1 μ. 91 καὶ ζυγίζει
85 κιλά. Γεννήθηκε στὴ Λά Γκόλτα στίς 5 Ἀπριλίου
1916. Ὁ Ζάκαρ. Σκέτς δὲν γυρίζεται οὔτε λέξι ἐλ-
ληνικὴ καὶ δὲν ἔχει καμμία σχέση μὲ τὴν ἐλληνικὴ
καταγωγή πὺ τὸ ἀπέδωσαν πολλὰ ἐλληνικά ἐντυ-
πα. Μαργαρίτα Λινάρδου. Ἐνταῦθα: Ὁ
Ζερόφ Φιλίπ γεννήθηκε στίς Κάννες στίς 4 Δεκεμ-
βρίου 1922. Κόκκινο σκουφίτσα τοῦ 1953.
Πάτρας καὶ Π. Π. Α. Ρ. Θεομνήνη: Ἡ διανομή
τοῦ ἔργου ὁ «Φίλος τοῦ Ἀλφ Μπαμπᾶς» εἶνε ὡς ἔ-
ξης: Κοσμὰ Μπαμπᾶ: Τόνυ Κούρρις, Πριγκίπισσα
Ἀλβέρτα: Πάτερ Λόου. Ταλὰ: Σοφὴν Κέιμπερ
καὶ Μουσταφᾶ: Οὐάλλια Ρένολντς. Ἡ διεύθυνσις
τοῦ William Reynolds εἶνε: Universal Pictures Compa-
ny Inc. Universal City, Calif. U.S.A. Θὰ τὸ γράψετε
ἀγγλικὰ ἢ γαλλικά. Ἀντίζηλον τῆς Ἀνν
Μπλάουθ, Πάτρας: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Jean Ma-
rais εἶνε: Studios de Neuilly, Neuilly sur Seine,
France. Σ. Μενανδρόν. Ἐνταῦθα: Δὲν γυρι-
ζομε γιὰ τὴν ὥρα τῆς διεύθυνσις πὺ ζητάτε.

Ζητοῦν ἀλληλογραφία

Οἱ κάτωθι σημαντεῖς μας ζη-
τοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες:
Γιώργος Μαρκοῦδης, Ἀθ. Σταυροπού-
λος καὶ Νικ. Περδινόπουλος, Τ.Δ.Α.Υ.
Β'. Σ.Σ. Β.Σ.Τ. 901. Ἀνδρέας
Μπλίκας, Θεόδ. Χατζόπουλος καὶ Δημ.
Παπανδρέου, Μ.Κ.Ε.Β.Α. Σ.Τ.Γ.
911Α, Α.Α.Κ., Παύλος Ἐκατομῆτης,
Μιχ. Ἀντωνίουδάκης, Γ. Λαουζής,
Ἀνδρέας Μάμαλης, Νικ. Κορδαλῆς,
Χρήστος Γούσιος, Στέργιος Τάχος,
Ἀεροπορικὴ Βάσις, Γ. Κούρκουλος, Βασ. Παπαδό-
πουλος, Δημ. Σταθόπουλος καὶ Χρήστος Νούλας,
Τ.Γ. 912Γ, Μιχ. Κουτσούνης καὶ Δημ. Στυλιανό-
πουλος, Ο.Ε. Ἀεροπ. Ὑποστηρίξεις, 32ος Σ.Π.
Σ.Τ.Γ. 913Β, Ἀγγελος Πούλης, Τάκης Ἀνδριόπου-
λος καὶ Βασ. Καρασάλλης, Κ.Ε.Ν. Σ.Τ.Γ. 925,
Ἀεροπορικὴ Βάσις Ἀράξου, Γ. Πέπης, Παπαλέων
Ἀρμένιος, Χρήστος Ράπτης καὶ Ἀνδρόγυρος Συνοδι-
νός, 336 Μ.Ε.Β. Β.Σ.Τ. 904, Α.Β.Α., Ἰω. Ἀθα-
νασόπουλος, Δημ. Βασιλειάδης, Ἰωάννη Ἀργυρο-
πούλου, Κωντίνος Γεωργίουδης, Ἀνδρέας Μιχα-
λόπουλος καὶ Χρήστος Παπαγιάννης, 337 Μοῖρα Δι-
ώξεως, Β' Σμήνος, Β.Σ.Τ. 904, Α.Β.Α., Δημ.
Κουλουριώτης, Κωντ. Μπαλάνος καὶ Σωτήριος
Μουζακίδης, Β.Σ.Τ. 904, Κ.Υ. Λαρίσης, Στυλιανὸς
Χατζεθανασίου, Ταξιάρχης Σταυροπούλου, Τάκης
Πρασόπουλος καὶ Παναγ. Χριστοφίης, Β.Σ.Τ. 904, Α.
Τ.Α. Λαρίσης, Ἀνδρέας Θεοδωρίδης, Νικ. Κόρα-
κας καὶ Μανώλης Μιχαήλ, Β.Σ.Τ. 902, Σμήνος Α.
Υ.Α., Α.Β.Φ., Μιχὴς Ἀγραπίδης καὶ Πέτρος Στα-
θόπουλος, Ἀεροδρόμιον Μεγάρων, Γ.Α.Π. Μεγάρων,
Διονύσιος Ἀγραπίδης Κ.Ε. Β.Ο.Μ. 7ος Λόχος, Β.
Σ.Τ. 902, Ἀχιλλεὺς Δροῦγος, Δημ. Γιαννακόπου-
λος καὶ Ἀθανάσιος Μερκούρης, Β.Σ.Τ. 902 Μ.Δ.)
σεως Σ.Τ.Α., Τάκης Ζησόπουλος, 4ον Σμήνος Μ.Ε.
Β.Σ.Τ. 902, Σ.Τ.Α., Παναγ. Ἀθανασόπουλος, Ἀ-
ναστάσιος Κότσιας, Νικ. Τσανουσίδης, Ἀπόστολος
Κοτοπούλης καὶ Πέτρος Ἀνδρέαδης, Μ.Κ.Ε.Β.Α.
Β.Σ.Τ. 902, Α.Β.Ε., Νικ. Βογιατζής, 337 Μ.Δ.
Β.Σ.Τ. 902, Α.Β.Ε., Νικ. Παπαγεωργίουδης, Μ.
Δ)σεως Β.Σ.Τ. 902, Α.Β.Ε., Ἰωάννης Κανδῆς, IV
Σ.Π.Ε. Β.Σ.Τ. 902, Σ.Α., Ἡλίας Κουκουράκης,
Β.Σ.Τ. 902, Μ.Δ.—Α.Β.Φ., Γ. Γιαννακόπουλος καὶ
Νικ. Δεναδᾶς, 201 Μ.Σ. Β.Σ.Τ. 902, Α.Β. Ἐλευ-
σίνας, Γ. Πετρόπουλος, Β.Σ.Τ. 902, 355 Μ.Μ.Α.
Β.Ε. Κωντίνος Κανέλλος, Β.Σ.Τ. 902, Μ.Δ)σεως
Α.Β.Ε., Μάρκος Παναγιωτόπουλος καὶ Λάκης Βα-
σιλόπουλος, 201 Μ.Σ. Β.Σ.Τ. 902, Α.Β. Ἐλευ-
σίνας, Πλάτων Γεωργακόπουλος, Χάρης Καλιμέρης,
Ἀριστοτέλης Μάρκου, Παναγ. Χάρος, Νικηφ. Κο-
μητόπουλος καὶ Κίμ. Χαλδέρης, Β.Σ.Τ. 902 Μ.Γ.
Ε.Α., Σ.Δ.Ο. (οἱ τελευταῖοι ζητοῦν ἀλληλογραφία
μὲ νέες πὺ συναντοῦν ὁμοκλήτες στὴ ζωὴ), Μάρ-
κος Θεμεκλῆς, Ἀλκης Τσιώρης καὶ Μάρκος Χρηστά-
ρης, Κ.Ε.Δ. Σ.Ε.Μ.Τ. Β.Σ.Τ. 902, Ἀπ. Νουμᾶς
καὶ Α. Μουρίκης, Σ.Χ. Ἀεροπορίας Μ.Δ)σεως, Β.
Σ.Τ. 902, Ἰωάννης Ζηκάκης, Ἀναστ. Μπετσηέρης
καὶ Ἀριστ. Σιμετσίδης Μ.Σ)σεως Β.Σ.Τ. 902,
Σ.Χ. Ἀεροπορίας, Ἀγγελος Χριστοδούλου, Γεωργί-
ος Λουκίδης, Κ. Μπαγγος καὶ Χρήστος Παναγιωτό-
πουλος, Β.Σ.Τ. 902, Μ.Ε. 23η Ε.Ο.Φ. Σ.Τ.Α.

Ἀλληλογραφίαν μὲ Ἑλληνίδες ζητοῦν καὶ οἱ κά-
τωθι στρατιῶτες αὐτοῦ: Δημ. Καρρατικός, 724
Τ.Μ. Ὀρχον Β.Σ.Τ. 904, Γ. Μανιατάκος, 397 Σ.
Κ.Α. Β.Σ.Τ. 902 (μὲ νέες τῆς Θεομνήνης) Χοῆτος
Δελιγιάννης, Ν. Ζεμπάρας, Γ. Γιαννακόπουλος καὶ Χα-
ράλαμπος Ντίνης, 619 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 917Γ, Ἀγγ.
Ἐξῆς, Β. Πρῶτος καὶ Ἀλέξ. Ἀντωνιάδης, 542
Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 917Α, Ν. Γληνός καὶ Πέτρος Τσιανός,
504 Τ.Π. Α. Βαρέων Ὀπλων Σ.Τ.Γ. 912Β, Μ.
Δρίμης καὶ Κωντ. Βουργιάνης 504 Τ.Π. Β. Λό-
χων, Σ.Τ.Γ. 912Β, Γ. Τσαντάκης Β.Σ.Τ. 904 Δ.
Μ.Κ., Χοῆτος Δελιγιάννης 53 Σ.Π.Δ. Καταδρο-
μῶν, Σ.Τ.Γ. 917Γ, Ι. Κουσιτζής, 619 Τ.Π. Α.Δ.
Σ.Τ.Γ. 917Γ, Δεσμῶνες Παπαδόπουλος 229 Τ.Π. Α.Δ.
3ος Λόχος Β.Σ.Τ. 900, Γ. Βαρδαῆς Β.Σ.Τ. 900,
Α. Α. Ἰωαννίνων, Ἐδουάρδος Μαντᾶς, Σ.π. Μα-
νουβέλης, Β. Θεοδωρόπουλος καὶ Γ. Λέλλος 494 Τ.
Δ. Σ.Τ.Γ. 917, Μιλ. Ἀλεξανδρίδης, Κ.Ε.Τ. Ε.Σ.Τ.
3η Ἰλμ. Β.Σ.Τ. 902, Ι. Μπίνας, Θεόδ. Δάσος, Ν.
Μεϊτανιδῆς καὶ Χαράλ. Κομνηνός 508, Τ.Π. 3ος
Λόχος Σ.Τ.Γ. 912Γ, Ν. Κρητικός 2101 Μονάς, Σ.
Τ.Γ. 911Α, Λεων. Ἠλιάδης, Θεόδ. Ἀποστολόπου-
λος καὶ Μηνᾶς Βασιλάκης 43 Σ.Π. Σ.Τ.Γ. 911Β,
Β. Αμπερόπουλος, Γ. Γελαστός καὶ Ἀλ. Ἠλιάδης,
Τ.Υ.Σ., Σ.Τ.Γ. 911Α, Γ. Στεργίου καὶ Ἀλκης Ἀ-
δωνῆς 520 αἰα Τ.Π. Μιχ. Ἀ.Υ.Σ.Ε.Υ.Α.Κ., Σ.Τ.Γ.
911Α, Παντῆλης Πλιάκος καὶ Κωντ. Σκαρμούτσος,
569 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 916, Σ.π. Καραμανῆς, 219 Τ.Π.
2ος Λόχος Σ.Τ.Γ. 927, Εὐάγγ. Παπαδόπουλος, Σ.π.
Λέκκας καὶ Β. Ἐπαμεινώνδας 501 Τ.Π. 1ος Λόχος
Σ.Τ.Γ. 912Α, Βίκτωρ Πέττης, 596 Τ.Π. 1ος Λόχος
Σ.Τ.Γ. 919Β, Δούκας Πασαλίδης 809 Μ.Α.Μ. Σ.
Τ.Γ. 917, Δ. Πρωτοψάλτης καὶ Ἐμμ. Πολυχρονάκης
573 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 917Α, Κωντ. Ἀρτσάνος 621, Α.
Α.Γ.Σ. Β.Σ.Τ. 904, Σ.π. Πέλασσος, Σ.Μ.Υ. 3ος
Λόχος Σ.Τ.Γ. 925, Ἀθ. Οικονόμου, Ι. Σκοτινίδης,
Εὐάγγ. Τσάρας καὶ Ι. Καρύδης 724 Τ.Π. Ὀρχος,
Β.Σ.Τ. 904, Κλεάνδης Ρουμελιώτης, 520 Α)Α Τ.
Πολ. Σ.Τ.Γ. 911Α, Ἀγγ. Ἀνδριμῆδης Δ)σεως
43 Σ.Π. Σ.Τ.Γ. 911Β, Ἐλευθ. Νικολοζάκης καὶ
Ἀναστ. Εὐκαρπίδης 242 Τ.Προκ. 3ος Λόχος Σ.Τ.Γ.
917, Δ. Γαρυφαλλός, Εὐάγγ. Ζώης, Ι. Παπαθεο-
δώρου καὶ Ἀντ. Σταυρακίδης 494 Τ.Δ)σεως, Σ.
Τ.Γ. 917, καὶ Διονύσιος Ἀντωνόπουλος 603 Τ. Εὐ-
ζώνων Σ.Τ.Γ. 919Γ.

ΠΟΤΕ θὰ τελειώνει πιά τίς σπουδές του ὁ Νορβηγὸς
"Ὀντβαρ" Εἶκεν, γιὰ νὰ παντρευτῇ τὴν ἀγαπημένη
τοῦ Ράντι Μοῦρεν; Δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ πάρῃ τὸ δι-
πλώμα τοῦ γιатρού, ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Λούντ.
Στὸ μεταξύ, ἔμενε σὲ μιά πανσιὸν τῆς σουηδικῆς αὐτῆς
πόλεως, στὸ ἴδιο δωμάτιο μὲ τὸν Ἀντερς Μοῦρεν, τὸν
ἀδελφὸ τῆς Ράντι καὶ πρῶτον συμπολεμιστὴ τοῦ στὴ
νορβηγικῆς ἀεροπορίας.

Στὰ τέλη Φεβρουαρίου τοῦ 1949, ὁ Εἶκεν ἔλαβε ἕνα
δέμα μὲ μιά μπιτόλια λικέρ, πὺ εἶχε ταχυδρομηθῇ ἀπ'
τὸ Κρίστιανσαντ τῆς Νορβηγίας. Δὲν τὸ συνόδευε κα-
νένα γράμμα. Μὰ φαινόταν βέβαιον πᾶς ἦταν δῶρο τῆς
Ράντι, πὺ σπούδαζε στὸ Διδασκαλεῖο τοῦ Κρίστιανσαντ.
Ὁ "Ὀντβαρ" δοκίμασε τὸ λικέρ κι' ἔπαθε ναυτία κι' ἔ-

Τὰ δηλητηριασμένα ΖΑΧΑΡΩΤΑ

Ὁ ἔρως πὺ σπρώχνει στὸ ἐγκλημα

μετό. Τὸ ἀπέδωσε ὥστόσο σὲ κάτι βλαβερὸ πὺ θὰ
εἶχε φάει. Πάντως, ἄφησε σ' ἕνα ράφι τῆς ντουλάπας
τοῦ τὴ μπιτόλια, μὲ τὸ περιτύλιγμά της, καὶ δὲν τὴν
ξανάγγιξε πιά.

Στίς 12 Μαρτίου, ἔλαβε κι' ἄλλο δέμα, ἀπ' τὴν
ἴδια πόλιν. Αὐτὸ περιεῖχε ζαχαρωτὰ, μέσα σ' ἕνα
κουτί τῶν ποῦρων, κι' ἕνα σημεῖωμα μὲ
τὴν ὑπογραφή «Ράντι», πὺ συνιστοῦσε
στὸν "Ὀντβαρ" νὰ τὰ φάῃ ὅλα μόνος του.
«Νὰ μὴ δώσης οὔτε στὸν ἀδελφὸ μου»,
πρόσθετε. Μὰ ὁ "Ὀντβαρ" τὸ θεώρησε ἄ-
στειον καὶ πρόσφερε ζαχαρωτὰ, ὅχι μόνο
στὸν Ἀντερς, ἀλλὰ καὶ στὴ μικρὴ κο-
ρούλα τῆς σπιτινοκοκυράς του Μαρίας-
να καὶ στὴ φίλη τῆς Μπάρμπρο.

Τὴν ἴδια νύχτα λοιπόν, κι' οἱ τέσσερες
πὺ εἶχαν φάει ἀπὸ τὰ ζαχαρωτὰ, ἔπα-
θαν ἰσχυροὺς ἐμετοὺς καὶ μετεφέρθησαν
ἐπειγόντως στὸ νοσοκομεῖο. Ἐκεῖ, ἡ Μα-
ριάννα πέθανε σὲ λίγες μέρες. Ἐξακριβώ-
θηκε δὲ ὅτι εἶχε δηλητηριασθῇ ἀπὸ ἀρσε-
νικό, πὺ περιεῖχαν τὰ ζαχαρωτὰ.

Ὁ ἀστυνομὸς "Ἀφρεντ" Ἐλίαςον, πὺ
ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσι, πῆγε στὸ Κρίστι-
ανσαντ γιὰ νὰ βρῇ τὴ Ράντι — μιά ὡμορφὴ ξανθεῖα
κοπέλλα. Ἐκεῖνη ἀπόρησε καὶ τὸν βεβαίωσε πᾶς δὲν
εἶχε στείλει ποτε τίποτε στὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς.

— Πρὸ δυὸ ἐβδομάδων, πρόσθεσε, ὁ "Ὀντβαρ" μού-
γραψε πᾶς μ' εὐχαριστοῦσε γιὰ τὸ λικέρ πὺ τοῦστει-
λα. Τοῦ ἀπάντησα ἀμέσως πᾶς δὲν εἶχα ιδέα. Ἀπὸ
τότε, δὲν ἔπῃρα ἄλλο γράμμα του...

Ἀποκάλυψε ἀκόμη ὅτι, ἀφότου εἶχαν ἀρραβωνιασθῇ,
τὰ Χριστούγεννα, εἶχαν λάβει κι' οἱ δυὸ ἀνώνυμα γράμ-
ματα, πὺ κατηγοροῦσαν στὸν καθέναν τους τὸν ἄλλον
γιὰ φαταστικὴ ἀπιστίες. Ἀλλὰ δὲν τοὺς εἶχαν δώσει
καμμία σημασία.

Περίπου τὸν ἴδιο καιρὸ πὺ ὁ "Ὀντβαρ" εἶχε λάβει
τὴ μπιτόλια τοῦ λικέρ, εἶχε δημοσιεύῃ μιά ἀγγελία
σὲ κάποια ἐφημερίδα τοῦ Σταβάνγκερ — μιάς πόλεως
πὺ ἀπέχει 160 χιλιόμετρα ἀπ' τὸ Κρίστιανσαντ —
γιὰ δῆθεν ἀρραβῶνες τῆς Ράντι μὲ τὸ συμμαθητὴ τῆς
καὶ καλὸ τῆς φίλον Κορστᾶν Μπρέκε.

— Ἐγὼ κι' ὁ Κορστᾶν γελᾶσαμε μ' αὐτὴ τὴ δημο-
σίευσιν, εἶπε ἡ Ράντι, κι' ἀπορήσαμε ποῖος τὴν εἶχε δώ-
σει στὴν ἐφημερίδα. Ὑστερα σκέφθηκα πᾶς θὰ ἦταν
ὁ ἴδιος ἀγνώστος, πὺ προσπαθοῦσε νὰ μᾶς τὰ χαλά-
σῃ μὲ τὸν "Ὀντβαρ".

Ὁ Ἐλίαςον ὑποπτεύθηκε, φυσικά, ὅτι πίσω ἀπ' αὐ-
τὰ κρυβόταν κάποιοι ἀποτυχημένους θαυμαστές τῆς
γοητευτικῆς Ράντι. Κι' ἡ κοπέλλα ἐπιβεβαίωσε πᾶς ὕ-
ποθεσις πραγματικὰ ἕνας τέτοιος: ὁ νεαρὸς Δανὸς Φα-
λμινγκ Ρόσμπεργκ, πὺ τὴν εἶχε γνωρίσει σ' ἕνα ταξί-
δι του καὶ τῆς εἶχε ζητήσει πρὸ μιάς ἐβδομάδος νὰ γίνῃ
ἡ καὶ ἄλλον ἀπείλησε ν' αὐτοκτονήσῃ, στὸ τέλος ὅμως
ἤρεμισε κι' ἔφυγε γιὰ τὴν πατρίδα του.

Ὁ ἀστυνομικὸς γύρισε στὸ Λούντ κι' ἐξέτασε τὴ μυ-
στηριώδη μπιτόλια τοῦ Λούντ. Ἦταν τυλιγμένη ἀκόμη
μὲ μιά ἐφημερίδα, σὸ περιθώριον τῆς ὁποίας ἦταν γραμ-

μένο τὸ ὄνομα τοῦ Ρόσμπεργκ. Ὡστόσο, ἡ ἀστυνομία
τῆς Κοπεγχάγης — μὲ

σου σκλαβιόν, που, όπως ισχυρίζεται, της χρωστάει ο συγγενής της «γιατί επί τρία περίπου χρόνια απασχολήθηκε με το νοικοκυριό του κυρίου Τζιλλί». Ήταν, δηλαδή, σάν υπηρέτρια.

Ο «ατελής» και η γκρινιέρα σύζυγος με το καγκελωτό κρένος στο κεφάλι.

ΤΙΜΩΡΙΕΣ ταιριασμένες με το έγκλημα

Το βράσιμο του αρχιμαγειρέυ και το φριμάτωμα για τις γκρινιέρες

Κανείς δεν ξέρει για ποιο λόγο ο Ρίτσαρντ Ρούς, αρχιμαγειρέας ενός Αγγλικού επισκόπου, έβρινε καλό να ρίξει αβήθον δηλητήριο στο βραστό κρέας που μαγειρεύει, μία μέρα του έτους 1531... Το πιθανώτερο είναι ότι σκόπευε να δηλητηριάσει τον άφροντίστο του, ο οποίος όμως τη γλύτωσε φτηνά, γιατί έτυχε να μη φάει σούπα την ημέρα εκείνη... Αλλά οι άλλοι άνθρωποι του σπιτιού, αξιωματούχοι και υπηρέτες, που έφαγαν το ίδιο κρέας παρουσίασαν συμπτώματα δηλητηρίασης, ανάλογα... προς τη θέσιν τους! Πράγματι, οι ανώτεροι, που έτρωγαν πάντα κατά προτίμηση, το πιο πολύ φαγητό, ταξίδεψαν στον Άλλο Κόσμο, ενώ οι κατώτεροι ξόφλησαν με μερικούς πόνους, έμετους και έντερικες διαταραχές. Δεκαπέντε άτομα πέθαναν. Οι πρώτες έρευνες έφθισαν τις υπόνοιες στον αρχιμαγειρέα.

Ο Ρούς είχε εξασφαλίσει στο μεταξύ. Αλλά η αστυνομία τον ανακάλυψε και τον συνέλαβε, ενώ ετοιμαζόταν να φύγει κρυφά. Ήταν πλοίο για τη Γαλλία. Τον καιρό εκείνο, το υπηρετικό προσωπικό των κληρικών απολάμβανε ειδικής δασειοκίας, δεν μπορούσαν δηλαδή να το δικάσουν, τα κοινά πολιτικά δικαστήρια. Αλλά ο επίσκοπος αφαίρεσε το προνόμιο αυτό απ' τον Ρούς, γιατί έβρινε — πολύ σωστά — ότι ένας μάγειρας με ταινίτο δηλητηριώδες αποτέλεσμα άπειλη για την κοινωνία... Έτσι, ο Ρούς ρίχτηκε στις φυλακές, άδυσσώδτως.

Το επεισόδιο αυτό είχε κάμει τον επίσκοπο να καθυστερήσει σε μία παρουσίαση του στον τότε βασιλέα Έρικο Η'. Για να δικαιολογηθεί λοιπόν στο βασιλέα, που δεν του άρεσε καθόλου να περιμένει, ο επίσκοπος του διηγήθηκε ό,τι είχε συμβεί.

Ο Έρικός ενδιαφέρθηκε ιδιαίτερα για αυτή την περίπτωση. Πρέπει να προσθέσουμε εδώ ότι, την εποχή εκείνη, οι τιμωρίες δεν είχαν απώλως το σκοπό του παραδειγματισμού, αλλά σκοπεύσαν κι' ένα είδος νοσηρής διασκέδασης. Μ' αυτό λοιπόν το πνεύμα αναζητήσε ο Έρικός την καταλληλότερη ποινή για το Ρούς — μία που να ταίριαζε με το έπαγγελμα του και με το είδος του εγκλήματός του.

Ένας απ' τους τρόπους θανατικής εκτέλεσης των δολοφόνων ήταν τότε να τους ψήνουν ζωντανούς. Αλλά ο Έρικός δεν τον θεώρησε και τόσο κατάλληλο για την περίπτωση, όταν έμαθε ότι το κρέας που είχε δηλητηριάσει ο Ρούς, ήταν βραστό, κι' όχι ψητό! Δεν έβγαλε άραγε να βρή τη λύση! Προσέλασε δηλαδή την ψήφισι απ' το Κοινοβούλιο ενός νόμου που τροποποιούσε την προηγούμενη. Κι' έτσι, ο δήμιος έδρασε... νομίμως το δυστυχισμένο αρχιμαγειρέα, στις 5 'Απριλίου 1532!

Υπάρχουν όμως στην αγγλική ιστορία κι' άλλες περιπτώσεις τιμωριών, ταιριασμένων με τα εγκλήματα. Τον Ιούνιο αιώνα, είχαν τόσο πληθύνει οι κλέφτες στην περιφέρεια του Χάμιλφας, ώστε καθιερώθηκε ως ποινή τους ο αποκεφαλισμός, χωρίς καμμία διαδικασία. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιούσαν ένα ειδικό μηχανισμό είδος λαιμητόμου (200 χρόνια πριν ιδή η απαίσια αυτή μηχανή ημέρες δόξας, χάρις στη Γαλλική Επανάσταση). Όταν λοιπόν ο κλέφτης είχε κλέψει μία γελάδα, ή πρόβατο, ή αλόγο, έδεναν στο σχοινί της λαιμητόμου ένα τέτοιο ζώο και το χτυπούσαν για ν' απομακρυνθεί, να τραβήξει το σχοινί κι' έτσι να τιμωρήσει τον ένοχο.

Για τις κουτσουμπολές και τις γκρινιέρες συζύγους χρησιμοποιείτο τότε ως μέσον τιμωρίας ένα είδος καγκελωτού κρέανος, μ' ένα έλασμα που χωνόταν μέσα στο στόμα και κρατούσε ακίνητη τη γλώσσα τους! Τους το φορούσε ο «ατελής» της πόλεως και τις έγυριζε έπειτα στους δρόμους, επαναλαμβάνοντας συνεχώς τα φαρμακερά λόγια που είχε προφέρει η ακίνητη γλώσσα τους!

Κάποτε μάλιστα, ένας νέος, που έχασε ένα ολόκληρο κτήμα εξ αιτίας του γυναικείου κομπομπολιού μίας μικρής πόλεως, εκδικήθηκε στέλνοντας από ένα τέτοιο «φίμωτρο» σ' όλες τις υπαίτιες!

Όταν συλλαμβανόταν ένας λαθροθήρας, που είχε κυνηγήσει αγριόπαπιες μέσα σ' ένα ξένο κτήμα, ο παθών είχε δικαίωμα να τον τιμωρήσει ο ίδιος μεταδίδοντας τον... σε πάπια! Τον έδενε δηλαδή κάτω απ' τις μασχάλες μ' ένα σχοινί, περσάμενο πάνω από ένα κλαδί δέντρου, και κρατώντας την άλλη άκρη τον άναβόκατα έδενε επανειλημμένως μέσα σ' ένα ποτάμι ή σε μία λίμνη, ως που να χάσει τη αισθήσεις του.

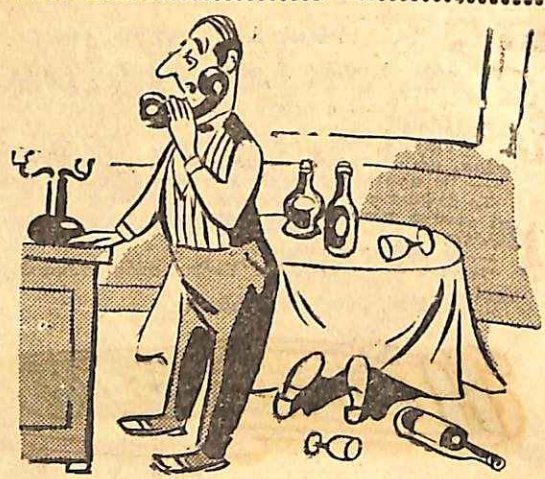
Το πρόβλημα της τιμωρίας των περσώνων απασχολήσε πάντοτε τις νομοθετικές αρχές όλων των χωρών κι' όλων των εποχών. Η λύση που τούδωσαν οι κάτοικοι του Νιούκαστλ στα χρόνια της πουριτανικής αυστηρότητας του Κρόμγουελ, ήταν πρωτότυπη και συγχρόνως αρκετά αποτελεσματική: Έβαζαν το μέθυσο μέσα σ' ένα μεγάλο βαρέλι, κλειστό από παντού, έτσι ώστε να ξεπρηδούσαν από πέντε τρύπες, το κεφάλι, τα χέρια και τα πόδια του. Και τον ρέζιλευσαν γυρίζοντας τον σ' όλους τους δρόμους, με τη συνοδεία ενός κήρυκα που χτυπούσε συνεχώς ένα κουδούνι.

Για τους αλτρες ίσχυε, ως τα νεότερα χρόνια, ένας νόμος του Έρικού Η' (1530), που όριζε να τους γδύνουν τελείως και να τους διαγίνουν με άγριο μαστίγιο απ' τις πόλεις. Αργότερα, η βασιλεία Ελισάβετ τον τροποποίησε κάπως, όχι από έπιεικεία, αλλά από σεμνοτυφία: Διέταξε δηλαδή να γδύνουν τους ένοχους μόνον ως τη μέση και να γίνεται το μαστίγιωμα τους σε ειδικούς καταβύθους, που υπήρχαν σε κάθε πόλη και χωριό. Η ίδια τιμωρία του μαστιγώματος ίσχυε, ως το 1791, και για τις γυναίκες που έφερναν στον κόσμο νόθα παιδιά.

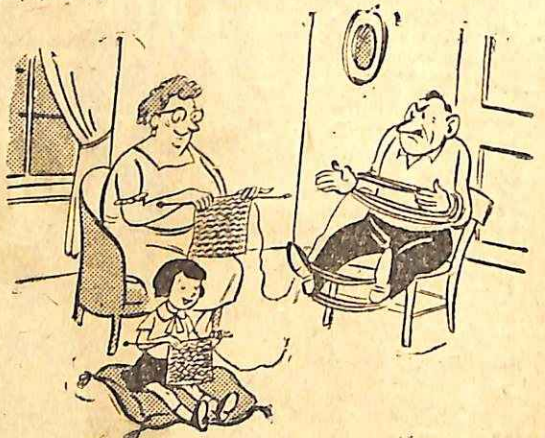
Πρέπει να προσθέσουμε ακόμη — για δσους θεωρούν αναχρονιστικό το σύστημα της τιμωρίας που ταίριαζε με το έγκλημα — ότι το εφαρμόζον συνεχώς και τα δικαστήρια της εποχής μας, δσάκις έχουν απ' τη νομοθεσία αυτή την ευχέρεια. Τελευταίως, π.χ., ένας Αμερικανός δικαστής, στο Όκλαϊ, άφισε ένα κλεφτοκοττά να διαλέξει αν προτιμούσε να πάει στη φυλακή, ή να μαδησει και να έτοιμάσει μόνος του εκατό κόττες προωρισμένους για ένα γεύμα της αστυνομίας!

Οφείλει τη μακροζωία του στο καπνισμό

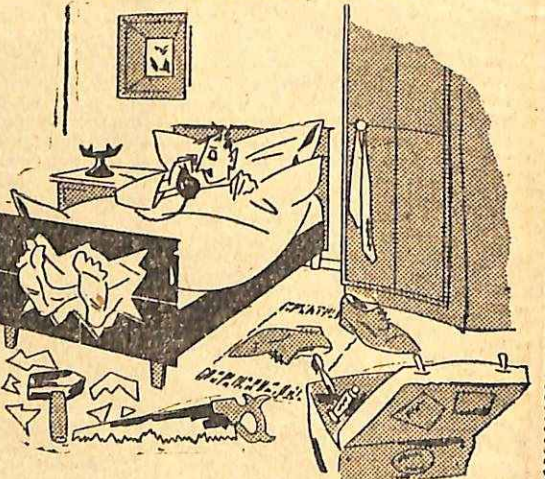
Ο Τζαίμς Άντριου Σμιθ, κάτοικος του Σητλ, με την ευκαιρία του εορτασμού της 100ης έπετειού των γενεθλίων του, δήλωσε τα εξής: «Αν έβασα τους περισσότερους από τους συμπολίτες μου, αυτό οφείλεται στο ότι ο καπνός με διατηρεί πάντα σε καλή κατάσταση. Είμαι βέβαιος ότι θα ζήσω μερικά ακόμη χρόνια, με την προϋπόθεση ότι δεν θα μου λείψουν ποτέ ούτε τα τσιγάρα ούτε τα σπρίτ!». Οφείλει τη μακροζωία του στο καπνισμό

—Οχι, δεσποινίς, ο κύριος δεν... σήκώθηκε ακόμη!...

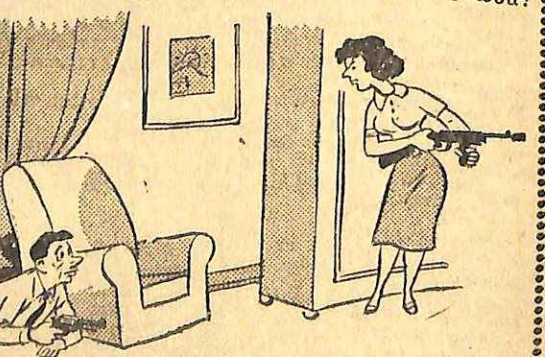

Οικογενειακή συγκέντρωση...

ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

—Εδώ και λίγη ώρα σ'ας παραπονέθηκαν για το κοεβάτι... Δεν πειράζει όμως γιατί το διορθώσα!

Τ' ανδρόγυνα συγχρονίζονται!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Μίρκα Βίλιγκτον, σύζυγος Αμερικανού τραπεζίτη και θετή κόρη ενός Ίνδο μαχαράγια, κληρονόμησε 1.000 εκατομμύρια δολάρια. Ο άντρας της σχεδιάζει να τη δολοφονήσει, για να σφετεριστεί την κληρονομιά. Αλλά η συμμορία του «Σταχτιού Γαντιού» τη φυγαδεύει. Ο Βίλιγκτον αναθετεί την ανεύρεσί της στον περίφημο ντετέκτιβ Νάτ Πινκέρτον. Οι συμμορίες όμως τον τραυματίζουν σοβαρά. Ο «Αριθμός 47», αρχηγός της φοδερής συμμορίας του «Ματωμένου Χεριού» (αντίπαλος της που προηγούμενη) αναθετεί σ' ένα έμπιστο του ν' αποτελειώσει τον Πινκέρτον, στην κλινική όπου νοσηλεύεται. Αλλά ο άστυνομικός ο ανακαλύπτει και φυλακώνει, ενώ συγχρόνως προσπαθεί να κάμει τις δύο συμμορίες πιστεύοντες πως πέθανε. Εκείνες όμως μαθαίνουν την αλήθεια. Στο μεταξύ το «Ματωμένο Χέρι» αναθετεί σε κάποιον Τζένιν, δσασία της Μίρκας, να παίξει το ρόλο κλεινής, για να πάρη τα 1000 εκατομμύρια απ' την Τράπεζα. Ο Βίλιγκτον συνεργάζεται σ' αυτή την πιασσοπροσώπια, που έπιτυγανει, πριν προλάβει να επέμβει ο Πινκέρτον. Ο Βίλιγκτον θέλει ύστερα να κρατήσει για τον εαυτό του το θησαυρό και την άρσενική καμωσιά κεινή που παίζει ερωτική καμωσιά για να προλάβουν να φτάσουν στο μεταξύ οι άνθρωποι του «Ματωμένου Χεριού». Έτσι, ο Βίλιγκτον γάνει τα εκατομμύρια και κρύβεται για να σωθί απ' το «Ματωμένο Χέρι» κι' απ' την αστυνομία. Ο «Αριθμός 47» πηγαίνει σε μία συγκέντρωση των υπαρχόντων του, που του αναφέρουν τις ενέργειές τους και την έπιτυχη τους στην ύπαθεση Βίλιγκτον. Τούτους στην ύπαθεση Βίλιγκτον έξηγούν ότι η Μίρκα ακολουθούσε κάποιον έραστή της, κι' ότι έξαφάνισκε απ' το μυαλό της με τη βοήθεια ενός μυστικού μηχανισμού του πατώματος.

—Και δεν ύποπτευε ποιος μπορεί να είναι αυτός ο έραστής, ο προστατευόμενος του «Σταχτιού Γαντιού»;

—Οχι, Προσπαθήσαμε να μάθουμε, αλλά δεν το καταρθώσαμε.

—Ωστόσο, έκαμε μία έμφανισι η Μίρκα.

—Μάλιστα. Όταν άρπαξαν τα εκατομμύρια της απ' την Τράπεζα, αυτή βρισκόταν στο ξενοδοχείο «Ουάσιγκτον» απ' όπου τηλεφώνησε στο διευθυντή της Τροπέλης.

—Έπειτα;

—Αφού πληροφορήθηκε την κλοπή των εκατομμυρίων έφυγε μ' ένα αυτοκίνητο. Δεν την παρακολούθησαμε, γιατί δεν είχαμε ακόμη τέτοια διαταγή. Από τότε, εξαφανίσθηκε.

—Αφού σκέφθηκε λίγο, ο «Αριθμός 47» είπε:

—Συνέχιστε τις ένεργειές σας για την ανεύρεσί της. Μας

ένδιαφέρει, όχι τόσο η ίδια όσο ο έραστής της... αυτός που ξέρει το μυστικό της, συκευής Φράιντρεχ. Πρέπει να τον ανακαλύψουμε, γιατί έχω λόγους να πιστεύω πως είναι κάποιος απ' τους δικούς μας, του προδίδει τα μυστικά μας στο «Σταχτιό Γαντιό»!

—Ο «Αριθμός 47» γύρισε ύστερα σ' άλλο προσυποδοφόρο και είπε:

—Η σειρά σου, Αντόνιο Στεκέτι. Τι έχεις ν' αναφέρεις; —Κάτι σπουδαίολογο. Χθες τ' απόγευμα, στις 4.35' παρεδόθη στο κεντρικό τηλεγράφημα της Ν. Υόρκης ένα τηλεγράφημα της Μίρκας Βίλιγκτον προς την έτεροβαλή αδελφή της πριγκίπισσα Νέδα, την άλλη κόρη του μαχαράγια της Λαχώρας. Έχω εδώ εν' αντίγραφο του.

Ο «Αριθμός 47» πήρε το χαρτί που τούδινε ο υπαρχηγός του και διάβασε:

«Έπεσα θύμα κλοπής. Μου έκλεψαν με πλαστοπροσωπεία τα χίλια εκατομμύρια. Οι δρόμοι είναι κακοδρογοί, η έπιφοδής συμμορία του «Ματωμένου Χεριού». Ξέρω τα κρυμμένα μέσα και τους δαιμονίους ανθρώπους που διαδέχτη. Έχεις τους αλάνθαστους Ίνδους μάντις, που σε ύπακούουν τυφλά. Είμαι βέβαιος, ότι, αν βρής, θα βρης τους κλέφτες και θα μου αποδώσης τα εκατομμύριά μου. Δεν ζω πια με το σύζυγό μου, αλλά με τον αγαπημένο μου. Ακολουθήσε τη συμβουλή σου και τη ζωή του Ίνδικου αίματος που οεί στις φλέβες μου. Τηλεγράφησε στον «Κήρυκα της Νέας Υόρκης», στην διεύθυνσι «Μ.Ν.Ο.—143» και ζήτησε να δημοσιευθί η απάντησί σου στη στήλη των Μικρών Αγγελιών».

—Διάβολο! Ψιθύρισε ο «Αριθμός 47». Ετοιμάζεται λοιπόν να μας κηρύξει τον πόλεμο η Μίρκα Βίλιγκτον;

—Ασφαλώς, κύριε. Κι' η αδελφή της απάντησε κι' άλλες στο τηλεγράφημά της. Να η απάντησί της, δημοσιευμένη στη σημερινή τετάρτη έκδοσι του «Κήρυκος».

Ο «Αριθμός 47» διάβασε τις λίγες γραμμές της έφημερίδας, που ήταν σημειωμένες με κοκκινο μολύδι:

«Μ.Ν.Ο.—143. Σε τρεις μέρες θα βρίσκεισαι στη Νέα Υόρκη και θα εξοντώσω σου κλέφτες της περιούσιας σου. Τα εκατομμύριά σου θα σου έπιστραφούν κι' οι άρπαγες θα τιμωρηθούν σύμφωνα με την άγρια δικαιοσύνη της πατρίδας μας».

—Ωστε θαχουμε πόλεμο με τους Ίνδους; φώναξε γελώντας ο «Αριθμός 47». Σε τρεις μέρες λοιπόν, τα στίλβτα των συντροφών μας θαχουν την ευχάρισισι να βυθισθούν σε Ίνδικα καρδιά... Έπικονομήσε με τον άποσταλμένο μας στις Ίνδιες και συστήστε του να ιδ' ακρατή ένημερους όλων των έιερ-

γείων της πριγκίπισσας Νέδας. Ίδιως συστήστε του να μάθι ποιά είναι τα τρεμερά μέσα που διαδέτε η πριγκίπισσα.

«Και τώρα, κύριοι, δεν σ'ας χρειάζονται πια. Σε τέσσερες μέρες, θα ξανασυγκεντρωθουμε στο μέρος που θα σ'ας όρσιω.

—Όταν ο «Αριθμός 47» έμεινε μόνος, ψιθύρισε:

—Η πριγκίπισσα Νέδα, που έρχεται στην Αμερική για να μας πολεμήσει, έχει κι' αυτή περιούσια χιλίων εκατομμυρίων. Πρέπει να γίνουν κι' αυτά δικά μας. Και θα γίνουν!

—Η Αντζελα, μεταμφιεσμένη πάντα σε Βαν Γκράφτ, περίμενε απ' έξω.

—Άκουσε με! της έιπε ο «Αριθμός 47». Ως το βράδυ, πρέπει να φύγεις από δω. Θα πάρος το υπερεκκενείο «Αφρικκή», που πηγαίνει στην Αγγλία. Θα έγκατασταθεις στο Λίβερπουλ, ως Έλλη Φλόσπαρ, πλούσια κι' έναρετη χήρα, και θα περιμένεις εκεί τις διαταγές μου...

Κούνησε το κεφάλι του και πρόσθεσε:

—Καμένη Αντζελα! Αγάπησε εκείνον που έχει όρκισθη να μην αγαπήσει ποτέ τον Πάρε τώρα το πανωφόρι και τη μάσκα και κρύψε τα. Πιθανόν να μου ξαναχρησιτούν, στην Αγγλία.

Ξαναπήρε το λεπτό και κομψό ύφος του ανθρώπου των σαλονίων και βγήκε απ' το διαμέρισμα του Βαν Γκράφτ ως κόμης ντε Γκρινυ και πάλι.

Τ' αυτοκίνητό του όν περιέμενε σε μικρή απόστασι. Ο ψευτοκομής πήγε πεζή ως εκεί. Και, προσποιούμενος πως έδινε οδηγίες στο σωφο για τη διεύθυνσι που θ' ακολουθούσε, τον ρώτησε:

—Τίποτε ύποπτο;

—Τίποτε άπολύτως, κύριε.

—Εκείνος ό άστυφύλακας στη γωνιά του δρόμου;

—Είναι δικός μας, κύριε.

Ο «Αριθμός 47» ανέβηκε στο αυτοκίνητο και έιπε στο σωφο:

—Καί, Μίρκα. Πολύ δυστυχισμένη!

—Γιατί;

—Ως πραχτές, είχα ένα ήλιο που με φώτιζε. Ο ήλιος αυτός σβύστηκε τώρα για μένα... Είχα ένα σπάνιο λουλούδι που θαύμαζο, μα που το κλέψανε!

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Πηγαίνε με τώρα στη διεύθυνσι που σουδώσα το πρωί. Το πολυτέλες αυτοκίνητο ξεκίνησε κι' απομακρύνθηκε όλοταχύς.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α

Τί είχε άπογίνει όμως στύ μεταξύ η Μίρκα Βίλιγκτον; Και γιατί είχαν άποτύχει όλες οι προσπάθειες του «Ματωμένου Χεριού» να την ξαναβρή;

Όταν παντρεύτηκε στη Λαχώρα με τον τραπεζίτη Βίλιγκτον, είχε ένα παιδικό φίλο: τον ώραιο και νέο πριγκίπα Ίντρα. Ίμωρ, άνυσιο του μαχαράγια, που έμεινε στα άνακτορά του. Ο νέος αυτός είχε κληρονομήσει όλη την ευγένεια και τη γενναιοότητα των προγόνων του κι' ήταν αγαπητότατος στη Λαχώρα.

Η Μίρκα ένοιωσε άπλη άδελφική φιλία γι' αυτόν. Έτσι νομίζε τουλάχιστον. Μόλις όμως έγινε γυναίκα του Βίλιγκτον, κατάλαβε πως είχε γελαστεί για τα αισθήματά της και πως φώλιαζε στα βάθη της καρδιάς της ό έρωσ για τον Ίντρα.

Μα είχε κάμει πια το άνεπανόρθωτο λάθος να παντρευτεί με άλλον... Ωστόσο, μίλησε το άγριο Ίνδικό αίμα που κυλούσε στις φλέβες της. Και, μία μέρα, πήγε στ' άνακτορά του μαχαράγια, δθεν για να δη την αδελφή της Νέδα, στην πραγματικότητα όμως για να συνατήση τον πριγκίπα.

Τον βρήκε να κλαίει. Πήγε κοντά του, τον κύτταξε μ' άπέραντη αγάπη και του έιπε, με φωνή που πρόσδιε την ψυχική της συγκίνηση:

—Κλαίς, Ίμωρ; Είσαι λοιπόν δυστυχισμένος;

—Ναι, Μίρκα. Πολύ δυστυχισμένος!

—Γιατί;

—Ως πραχτές, είχα ένα ήλιο που με φώτιζε. Ο ήλιος αυτός σβύστηκε τώρα για μένα... Είχα ένα σπάνιο λουλούδι που θαύμαζο, μα που το κλέψανε!

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

—Και ποιος ήταν ο ήλιος σου; το λουλούδι σου;

Ξέρετε τι είναι ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ;

Οι νέες το βλέπουν διαφορετικά από
τους νέους

Τι είναι το ραντεβού; Και με ποιά τρόπο το βλέπουν οι νέοι και οι νέες της εποχής μας; Μια Αμερικανίδα επιστήμων, η Μις Φόρεστ, καθηγήτρια της οικιακής οικονομίας στο κρατικό κολέγιο της Πενσυλβανίας, θέλησε να το ερευνήσει και έκανε για το σκοπό αυτό μια μεγάλη έρευνα όχι μόνο μεταξύ νέων και των δύο φύλων, αλλά και μεταξύ ατόμων μεγαλύτερης ηλικίας. Η έρευνα αυτή την ώθησε σε μερικά αξιοσημείωτα συμπεράσματα.

Φαίνεται λοιπόν ότι οι νέοι και οι νέες δεν αντιλαμβάνονται με τον ίδιο τρόπο το ραντεβού. Για τους νέους το ραντεβού είναι μια συνάντηση οργανωμένη εκ των προτέρων, σε ώριμη ώρα και μέρος, με κάποια νέα.

Για τις νέες όμως κάθε συνάντησι μ' ένα νέο υπό συνθήκες ευνοϊκής θεωρείται ή μπορεί να θεωρηθεί ως ραντεβού.

Τι σημαίνει αυτό; Απλούστατα, για τους νέους το ραντεβού είναι μια ώριμη ερωτική εκδήλωση, που υπογράφεται από την ελπί που τους ενέπνευσε μια νέα και που αποδέχεται σ' έναν σαφή σκοπό: την κατάκτησι αυτής της νέας. Ένας νέος δεν χάνει τον καιρό του με μια νέα παρά μόνον όταν επιδιώκει να συνδεθεί ερωτικά μαζί της. Κάθε άλλη συνάντησι του με μια νέα δεν την θεωρεί ως ραντεβού. Τις περισσότερες περιπτώσεις, εξ άλλου, έχει καθορίσει από πριν τα σχέδια και τις βλέψεις του σχετικά με μια ή περισσότερες νέες. Δεν φανερύει στην τύχη!

Το αντίθετο συμβαίνει με τη γυναίκα. Γι' αυτήν το ραντεβού είναι περισσότερο ένα παιχνίδι, παρά μια ερωτική εκδήλωση. Τις συνεπείες που μπορεί να έχει αυτό το παιχνίδι δεν τις εξετάζει προκαταβολικά. Ούτε κάνει την σκέψι ότι χάνει άσκοπα τον καιρό της. Άλλ' αφήνει τα πράγματα στην τύχη.

Η Μις Φόρεστ συμπέρανε ότι οι άντρες δεν πρέπει να παίρνουν στα σοβαρά μια νέα που δέχεται να βγει μαζί τους έξω. Συνθέστερα, η νέα αυτή δεν έχει τί επιδιώκει και τί ζητάει. Δεν πρέπει, λοιπόν, οι άντρες να στενοχωριούνται στην περίπτωση που αυτή η νέα δεν δεχθή να ξαναβγεί μαζί τους. Γι' αυτήν η συνάντησι δεν ήταν ερωτικό ραντεβού, όπως για τον άντρα.

Η γυναίκα, παρατηρεί η Μις Φόρεστ, παίρνει τα πράγματα στα σοβαρά, μόνον από τη στιγμή που αρχίζει ν' αγαπάει έναν άνδρα. Ο άντρας, όμως, δεν ηγείται ποτέ με μια γυναίκα, αν δεν την αγαπάει ή δεν την συμπαθεί σε βαθμό ώστε να επιθυμεί την κατάκτησή της.

Και τώρα να μερικά άλλα συμπεράσματα από την έρευνα της Αμερικανίδος επιστήμονος:

Οι νέοι φλυαρούν συχνά για τις ερωτικές κατακτήσεις τους. Άλλα δεν μιλούν ποτέ για τη γυναίκα που αγαπούν πραγματικά και δεν επιτρέπουν ούτε στους άλλους να μιλήσουν γι' αυτήν.

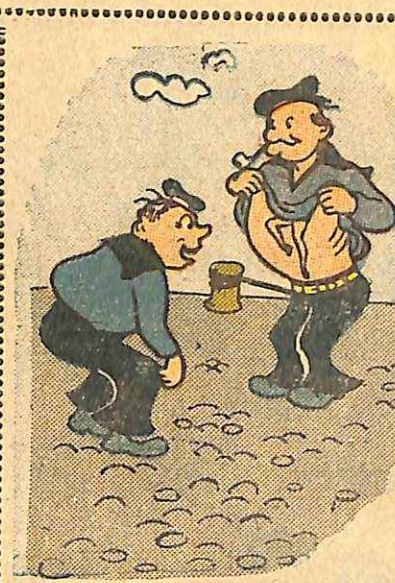
Οι νέες, αντίθετα, είναι άδύνατο να κρατήσουν το μυστικό τους, είτε όταν πρόκειται για έφημης περιπέτεια, είτε όταν πρόκειται για έρωτα. Πρέπει απαραίτητα να βρουν κάποιον ή συνθέστερα κάποιαν για να το πουν. Η ευτυχία ή η δυστυχία τους τις πνίγει! Αισθάνονται, λοιπόν, την ανάγκη να την εξωτερικεύσουν. Πολλές νέες, γράφει η Μις Φόρεστ, μην βρίσκοντας άλλο κατάλληλο πρόσωπο, καταφεύγουν στη μητέρα τους. Για ένα νέο όμως, ο πατέρας ή η μητέρα του είναι τα τελευταία πρόσωπα στα όποια θα μιλήσει για μια ερωτική του περιπέτεια.

Οι νέοι που πολιορκούν μια νέα ακολουθούν συνήθως ένας προσεκτικά μελετημένο και προοδευτικό σύστημα. Συγκρατημένοι στην αρχή γίνονται πιο επιθετικοί όσον περνάει ο καιρός. Μια νέα, αντίθετα, δεν έχει ποτέ την υπομονή να περιμένει. Από τη στιγμή που ένας άντρας κίνησε το ενδιαφέρον της, του το φωνάζει μ' όλους τους δυνατούς τρόπους: με τις ματιές, τα χαμόγελα, τα προκλητικά φερσίματα της...

Υπάρχει όμως και μια άλλη διαφορά. Οι άνδρες δεν επιδεικνύουν τις γυναίκες που αγαπούν πραγματικά. Οι γυναίκες, όμως, αισθάνονται την ανάγκη να επιδείξουν το φίλο τους. Πολλές νέες π. χ. μ' όλο που φοβούνται ακόμη τους γονείς τους, βρίσκουν τον τρόπο να τον συστήσουν στις φίλες τους!

Ένας άντρας, παρατηρεί η Μις Φόρεστ, θέλει τη γυναίκα που αγαπάει για τον εαυτό του και μόνο. Η γυναίκα αντίθετα ενδιαφέρεται κυρίως να μάθουν οι άλλοι πως αυτός ή εκείνος ο άντρας είναι δικός της.

Φαίνεται, τέλος, πως οι νέοι είναι πιο διστακτικοί από τις νέες. Το θάρρος που παίρνουν είναι ανάλογο με την έλλειψι αντιστάσεων, που δείχνει η νέα στις ερωτικές διατάσεις. Η νέα που θέλει να κρατήσει το φίλο της «φρόνιμο», δεν θα διστάσει να το κατατορώσει. Άλλ' από τη στιγμή που θα κάνει την πρώτη παραχώρησι, όλα τα άλλα έρχονται μόνα τους.

ΤΑΤΟΥΥΖ

— Δώσε ένα είκοσαχίλιο
να βγάλω το πουκάμισο!

—Τί να κάνω, βρε γυναίκα.
Τις συνάντησα στο τραίνο και με
πληρω από πίσω!...

—Μ' ένα πεντοχίλιο εξαφανίζω
στη στιγμή το λαγονούδι που βλέπετε
και μ' ένα είκοσαχίλιο εξαφανίζομαι
κι' εγώ!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

★ Αν έχετε ρυτίδες στα βλέφαρα ή στις γωνίες των ματιών, αφίστε πάνω τους όλη τη νύχτα μια ειδική κρέμα.

★ Βουρτσίστε καλά τα μαλλιά σας, πριν κοιμηθείτε. Αν είναι εκ φύσεως κασάρα, τ' αφίστε τη νύχτα τελείως ελεύθερα. Αν όμως πρέπει να διατηρήσετε το τεχνητό κατόρθωμά τους, φορέστε ένα φιλέ, όσο το δυνατόν λιγότερο πυκνό.

★ Οι γυναίκες με πολύ λιπαρή επιδερμίδα θα ωφεληθούν πολύ με τη «μάσκα» από κροκά αυγού, που θα την επαναλαμβάνουν μια φορά τη βδομάδα. Όσες όμως έχουν δερμα στεγνό, θα τη μεταχειρίζονται μόνο μια φορά το μήνα, για ένα ριζικό καθάρισμα του προσώπου.

Πώς καθαρίζουν οι μαύρες νταντέλλες

Νά πως καθαρίζουν οι μαύρες νταντέλλες: Τις βουρτσίστε καλά και φτιάχνετε μ' αυτές ένα μικρό πακέτο χωρίς όμως να τις σφίξετε πολύ. Τις κρεμάτε έτσι μέσα σ' ένα μεγάλο ποτήρι μύρα και τις αφίστε εκεί επί ένα τέταρτο της ώρας, φροντίζοντας να μην αγγίζουν τον πάτο του ποτηριού. Τις βγάζετε ύστερα και τις στίβετε μαλακά άνωμεσα στις φούχτες σας, χωρίς να τις ξεδιπλώσετε. Τις ξαναβουρτίζετε στη μύρα γι' άλλη τόση ώρα. Τις βγάζετε, τις αναλύετε και, δίχως να τις ξεπλύνετε, τις απλώνετε άνωμεσα σε δυο άσπρες πετσέτες, που τις πιέζετε για ν' απορροφήσουν την περισσότερη υγρασία τους. Τις σιδερώσετε έπειτα από την ανάποση. Έτσι, φρεσκάρονται και φαίνονται σαν καινούργιες.

Κηλίδες ιδιού στα ύφασματά

Για να καθαρίσετε κηλίδες ιδιού από ύφασματά, τις πλένετε με αραιωμένη αμμωνία, ξεπλένετε με νερό, βρέχετε με διάλυμα υπερμαγγανικού καλίου και ξεπλένετε πάλι. Αν έμεινε ο κόκκινος χρωματισμός, αλείψετε το μέρος εκείνο μ' ένα πιεμένο βρεγμένο με πολύ αραιό βεϊκό όξύ. Θα χαθή έτσι κάθε ίχνος ιδιού. Αμέσως κατόπιν όμως, πρέπει να ξεπλύνετε το ύφασμα επανειλημμένως και μ' άφθονο νερό, για να φύγουν τελείως οι χημικές ουσίες που μπορεί να το βλάψουν.

Οικονομία καυσίμου ύλης

Οι νοικοκυρές της Νορβηγίας χρησιμοποιούν ένα τρόπο οικονομικό, για να βράζουν διάφορα φαγητά, ιδίως δε λαχανικά και φρούτα: Παίρνουν ένα κουτί από έλλο ή χοντρό χαρτόνι. Το ντύνουν εσωτερικώς με μια παλιά μαλλινή κουβέρτα και το παραγεμίζουν με καλά συμπιεσμένο ξαντό από μαλλίνο ύφασμα ή με πριονίδια ή με πτυσσάρι ή με τρίμμα φελόου σφυγμένα ώστε να σχηματίζουν μια συμπαγή μάζα. Όταν κοχλάσει το φαγητό, κατεβαίνουν την κατσαρόλα απ' τη φωτιά, χωρίς να την ξεσκεπάσουν, τη βάζουν γρήγορα μεσ' στο κουτί, τη σκεπάζουν από πάνω μ' άλλο μαλλί και κλείνουν όρμητικά το σκεπάσμα του κουτιού. Έτσι, το φαγητό έχει βράσει σε λίγη ώρα, δίχως άλλη κατανάλωσι καυσίμου ύλης.

Πώς καθαρίζεται η μπουκάλια του
λαδιού

Όταν μια μπουκάλια περιείχε λάδι μη προσπαθήστε το δικό σας να την καθαρίσετε με νερό. Θα πάρει έτσι μια όψη ακόμη πιο λερωμένη. Χρησιμοποιήστε λοιπόν κατακάθια καφέ, που τα ξεραίνετε στη φωτιά ή στον ήλιο και τα ρίχνετε, χλιαρά ακόμη, μέσα στη μπουκάλια. Αφού την καθαρίστε μ' αυτό τον τρόπο, την ξεπλένετε με χλιαρή διάλυσι τρινάρι.

Αντικείμενα από άτσάλι

Για να καθαρίσετε αντικείμενα από άτσάλι αρκεί να τα τρίψετε με μια βούρτσα βρεγμένη σε πυκνό οινόπνευμα. Αν όμως το μέταλλο έχει σκουριάσει, λιώνετε τότε 125 γραμμάρια παραφίνι σε 300 δράμας πετρελίου, αφίστε μια μέρα το μίγμα, ύστερα τ' ανακατεύετε καλά και ρίχνετε λίγες σταλαγματιές του πάνω σ' ένα μαύρο ύφασμα. Απλώνετε το ύφασμα αυτό πάνω στο σκουριασμένο μέταλλο και τ' αφίστε εκεί αρκετήν ώρα, χωρίς να τρίψετε καθόλου. Τέλος, καθαρίζετε με οινόπνευμα όπως είπαμε πιο πάνω.

Λεκέδες μελανιού

Έσπαξε μελάνη στο τραπέζιμόντηλο; Σκεπάσετε το λεκέ με μπόλοκο φιλό αλάτι του φαγητού και στάψετε πάνω ζουμί λεμονιού, όπου να σχηματισθή ένα παχύρρεστο σιρόπι. Προσέχετε όμως να μην αλλοιώθ' το σιρόπι από προσέχεται όμως να μην προσεχτείται στον ήλιο, τ' εκθέτετε ύστερα πάλι. Έπειτα βουρτσίστες του στεγνώσει ο παχός. Έτσι, φρεσκάρουν και φαίνονται σαν καινούργιες. Ο λεκές θαχ' χαθή.

ΜΑΡΙ - ΚΑΛΙΡ

Οι «οιλικόνες» ΚΑΝΟΥΝ ΘΑΥΜΑΤΑ!

Όπου ή Έπιστήμη υπερτερεί από τη Φύσι

Μια μέρα του Ιουνίου του 1951, όκτώ αμερικανικά αεριπρωσθόμενα έπεσαν και τσακίστηκαν. 10 λεπτά μετά την απογειώσι τους. Ήταν μια από τις μεγαλύτερες συμφορές της αεροπορίας των Ηνωμ. Πολιτειών. Οι ειδικοί, που εξέτασαν τα συντρίμματα των αεροπλάνων, αναζητώντας τυχόν ένδειξεις σαιμποτάζ, ανακάλυψαν την αιτία της καταστροφής: Η είσοδος του αέρος στα μοτέρ, είχε βουλώσει, απ' το σχηματισμό πάγου στα υψηλότερα ατμοσφαιρικά στρώματα, και οι μηχανές είχαν καταστραφεί.

Οι αεροναυπηγοί ζήτησαν τότε τη βοήθεια των χημικών, για να μην επαναληφθή το κακό: Χρειάζεταν ένα υλικό σαν το καουτσούκ, που να μπορεί όμως να θερμαίνεται με ηλεκτρισμό, ώστε να μη σκεπάζεται από στρώμα πάγου. Το ουσικό ή και το συνθετικό καουτσούκ, δεν άντεχει σε τέτοιες συνθήκες. Γίνεται τότε μια κολλώδης μάζα ή σκληρύνεται και σκάει. Ευτυχώς, βρέθηκε η κατάλληλη ουσία: Ήταν ένα μέλος της μεγάλης χημικής οικογενείας των «σιλικόνων».

Οι «σιλικόνες» είναι περίεργες χημικές ενώσεις σαν τις οργανικές που περιέχουν όμως πυρίτιο και όξυγόνο, αντί για άνθρακα. Είναι εύπλαστες σαν την άργιλλο κι' ελαστικές σαν το καλύτερο καουτσούκ. Μπορεί να θεωρηθούν στενοί συγγενείς του κοινού γυαλιού.

Η πρώτη τέτοια ουσία παρασκευάσθηκε το 1863 από ένα Γερμανό χημικό. Αργότερα, ο Άγγλος δόκτωρ Κίππινγκ, έβρεσε 40 χρόνια για τη μελέτη αυτών των ενώσεων. Το 1932 η αμερικανική Βιομηχανία χρησιμοποίησε για πρώτη φορά τα πορίσματα των προηγουμένων αυτών εργασιών για την κατασκευή ενός εύλυγιστου γυαλιού για τζάμια.

Το νέο αυτό γυαλί ονομάσθηκε «φιμπεργκλας». Στις δοκιμές του εξετέθησαν σε μια φλόγα 2800 βαθμών, απ' ενός ένα κομμάτι «φιμπεργκλας» κι' απ' έτερου μια χαλύβδινη πλάκα πάχους 5 πόντων. Το άτσάλι λοιπόν κόπηκε πέρα για πέρα, ενώ το γυαλί δεν έπαθε σχεδόν τίποτε.

Από τότε, οι «σιλικόνες» βρήκαν πολυάριθμες και σπουδαίες πρακτικές εφαρμογές. Κατασκευάσθηκε π. χ. απ' αυτές ένα ειδικό «καουτσούκ», ανθεκτικό σε θερμοκρασίες κατά 140 βαθμούς ανώτερες από κάθε άλλο. Το υλικό αυτό δεν επηρεάζεται καθόλου από την παγωνιά των πόλων ή από τη ζέστη των τροπικών. Μια ταινία από τέτοιο «καουτσούκ» εφαρμόζεται γύρω στις πόρτες των φούρνων, στις ηλεκτρικές κουζίνες, για να έχουν τελεία εφαρμογή. Δεν παθαίνει δε τίποτε στην υψηλή αυτή θερμοκρασία.

Μια άλλη «σιλικόνη» αποτελεί πρώτης τάξεως απομονωτικό υλικό για ηλεκτρικά μοτέρ και άλλες παρόμοιες συσκευές. Τα μοτέρ αυτά δεν κινδυνεύουν να παρουσιάσουν βραχυκυκλώματα και να πάρουν φωτιά, αν θερμανθούν πολύ κατά τη λειτουργία τους, όπως τα συνθετικά που έχουν κοινά μονωτικά υλικά (γυμνασάκια γυμναστικής, κλπ.). Η ίδια «σιλικόνη» χρησιμεύει για την προφύλαξη των λεπτών ηλεκτρονικών συσκευών από τη ζέστη και την υγρασία.

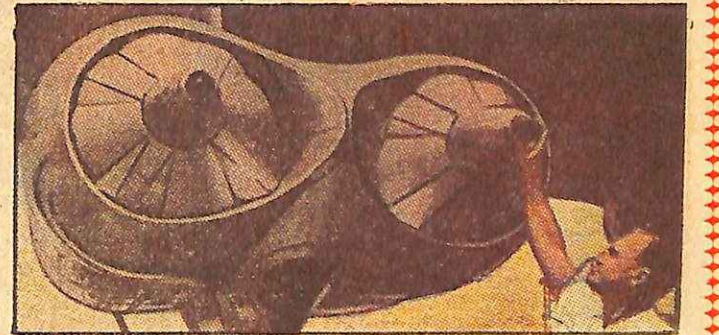
Στα νέα αμερικανικά πολεμικά σκάφη, τα σπουδαιότερα ηλεκτρικά καλώδια έχουν μόνωσι από τέτοια «σιλικόνη» που καίγεται πολύ δύσκολα. Άλλ' κι' όταν ακόμη καί, αφίγει μια συμπαγή άσπρη στάχτη, που εξακολουθεί να έχει άριστες μονωτικές ιδιότητες.

Τώρα γίνονται έρευνες για την κατασκευή ελαστικών αυτοκινήτων απ' αυτή τη «σιλικόνη». Πρέπει όμως να λείψη το μειονέκτημα που έχει να φθεί-

«Αν» : Πάνω σ' ένα ειδικό καουτσούκ από «σιλικόνη», που θερμαίνεται από εσωτερικές ηλεκτρικές αντιστάσεις, μπορεί να τηγανισή κανείς εν' αού. ΜΕ ΣΟΝ : Τα φαλίδια της πενικιλίνης έχουν ένα εσωτερικό επίστρωμα «σιλικόνης», που εμποδίζει τη διασπορά του φαρμάκου να μην προσκολλημένη στα τοιχώματα. Κάτω : Οι τοίχοι που έχουν έπαλει- θή μ' ένα ειδικό υλικό «σιλικόνης» γίνονται τελείως υδατοστεγείς και δεν αφήνουν να περάση διόλου υγρασία.

ρεται σχετικά εύκολα με την τριβή των τροχών στο κατάρω- μα του δρόμου.

Τα νέα λιπαντικά λάδια από «σιλικόνες» δεν οξειδώνονται και δεν σχηματίζουν μια μαύρη «μυούρα», όπως τα κοινά ορυκτέ- λαια. Διατηρούνται, λοιπόν, 10-40 φορές περισσότερο απ' αυ- τά. Με τέτοια λάδια η λίπανσις των μηχανών μπορεί να γίνε- ται 6-10 φορές σπανιότερα.

Η είσοδος του αέρος στα μοτέρ των αε- ροπρωσθόμενων αεροπλάνων καλύπτεται με «πλάστικ», ένα υλικό από «σιλικόνη», που θερμαίνεται με ηλεκτρισμό μέχρι 230 βαθμών, χωρίς να υποστή αλλοίωσι.

Έρχομαστε κατόπιν στα βενόικια με «σιλικόνες», που δεν ξεφάνε, δεν μαδάνε και δεν ξεθωριάζουν στο υπαίθριο, από την επίδραση του όξυγόνου, του ήλιου και της βροχής. Αντέχουν σε θερμοκρα- σίες μέχρι 500 βαθμών. Είναι ακόμη πολύ ακριβά. Ωστόσο, συμφέρει η χρη- σιμοποίησι τους σε περιπτώσεις που είναι δύσκολο το ξαναβώσιμο κάθε τόσο — π. χ. σε πλοία, σε γεωφύλακες, κλπ.

Άλλ' και στα στίπια μπορεί να χρησι- μοποιηθούν τέτοια βενόικια για ένα τε- λευαίο «χέρι» στο βάνιμο, έτσι ώστε η βαμμένη επιφάνεια να γίνει πιο λεία και να μπορεί να πλυθή με σαπούνι, χωρίς να πάθ' τίποτε. Άλλωστε έχει και ωραία εμφάνισι.

Υφάσματα κάθε είδους, κατεργασμένα με «σι- λικόνες», γίνονται τόσο αδιάβροχα, ώστε μπορού- με να τα κρατήσουμε κάτω από μια ανοιχτή βροχή, χωρίς να βραχούν καθόλου.

Κι' όμως, ένα ρούχο από τέτοιο ύφασμα δεν εμποδίζει την «άνσπνοση» του δέρματος αυτού που το φορεί — όπως συμβαίνει με τα κοινά αδιά- βροχα. Διατηρεί δε την αδιαβροχοποίησι του ά- κομη κι' όταν πλυθή με σαπούνι ή καθαρισθή επανειλημμένως.

Η μέθοδος αυτή της κατεργασίας μπορεί να εφαρμοσθή σε οποιοδήποτε είδος υφάσματος, με- ταξύ το μαλλίνο, ρεγιόν, νάιλον, ακόμη και σε γούνα.

Δεν έπηρεαζει καθόλου την άντοχή ή το χρώμα του υφάσματος. Η επίδρασις της τιμής είναι τελείως ασημαντή (μόλις 25 σέντς, για το ύφασμα μιας ανδρικής φρεσίας).

Υπάρχουν ήδη στην αμερικανική αγορά τέτοια αδιάβροχα ομπρέλλες, μαγιό, παπούτσια.

Με άλλη «σιλικόνη» γίνονται τελείως αδιάβροχες οι επιφάνειες τοίχων δωματίων κλπ. Έτσι, προ- λαμβάνεται η καταστροφή του υπετον, των οδο- στρωμάτων που οφείλονται συνήθως στο πάγωμα του νερού που εισχωρεί στους πόρους του.

Πράγματι, στα ψυχρά μέσα συμβαίνει συνή- θως το εξής: Το επιφανειακό στρώμα του υπετον, που σκεπάζει τους δρόμους, εμποδίζεται σιγά-σι- γά απ' το νερό της βροχής. Ύστερα, λοιπόν, με το δυνατό κρύο, το νερό αυτό μεταβάλλεται σε κρυστάλλους πάγου. Με τη διαστολή δε που υφί- σταται τότε, πιέει εσωτερικά το υπετον, με ισχυ- ρότητα δύναμι και το κατακομματίζει.

Μ' ένα ειδικό όμως προϊόν «σιλικόνης», οι δρό- μοι γίνονται αδιάβροχοι κι' έτσι προστατεύονται απ' την καταστροφή. Απειδείχθη με πειράματα ότι, με τη μέθοδο αυτή προσταίνεται επί 10 χρόνια ή «ζωή» των δρόμων.

Άλλ' και στην ιατρική χρησιμοποιείται ήδη με πολλή επιτυχία το «σιλικόνι» κατά των επιμόνων ερεθισμών του δέρματος.

Θεωρητικά, μπορεί να υπάρξουν εκατομμύρια «σιλικόνες». Ως τώρα, έχουν παρασκευασθή μόνο λίγες χιλιάδες. Είναι άδύνατο, λοιπόν να προβλε- θούν οι μελλοντικές εφαρμογές τους.

ΖΑΤΟΠΕΚ "Η ΜΑΤΑΪΑΣ"

Οι Αμερικανοί αθλητικοί συντάκτες ανειρήνικαν τον Μπόμπ Ματάιαν καλύτερο αθλητή του 1952 και οι Ευρωπαίοι τον Έμιλ Ζάτοπεκ.

Ο «επίταμενος Τσέχος» Έμιλ Ζάτοπεκ ή ο «δυναμικός Αμερικανός» Μπόμπ Ματάιαν, είναι ο καλύτερος αθλητής του 1952; Με το δόσκολο αυτό ερώτημα κατατάσσθηκαν αθλητικοί εμπειρογνώμονες και των δύο ημισφαιρίων. Φυσικό δε ήταν να μη... συμφωνήσουν.

Οι Αμερικανοί αθλητικοί συντάκτες και οι ειδικοί της αθλητικής ζωής του Νέου Κόσμου, υπεστήριξαν πως ο Έξαιρετος παγκόσμιος άσος του δεκάθλου Όλμπιονίκης του Έλσινκι Μπόμπ Ματάιαν, δικαιούται να πάρη αυτόν τον τίτλο, γιατί το καταπληκτικό του κατορθώμα στη 15η Όλυμπιαδα και μάλιστα με τόσες εκατοντάδες βαθμούς διαφορά από το δεύτερο Αμερικανό των ανέβαινε στη συνέχεια των φιλάθλων όλου του κόσμου, όχι μονάχα ως τον καλύτερο άσσο των αθλητών του 1952, αλλά και όλων των νεωτέρων Όλυμπιάδων.

Αντίθετα, οι Ευρωπαίοι εμπειρογνώμονες και οι αθλητικοί συντάκτες 20 ειδικών αθλητικών εφημερίδων, έγνωσαν ότι ο Έμιλ Ζάτοπεκ είναι ο υπεράνθρωπος αθλητής του 1952, αλλά και του 20ού αιώνα.

Μεταξύ των υποψηφίων όλων γενικά των αθλητών, ο Ζάτοπεκ πήρε 93 βαθμούς, ο Ματάιαν 49 βαθμούς, ο Ιταλός Ασκάρι, αυτοκινητιστής, 14 βαθμούς, και ο Ρώσος Τσουκρίν, γυμναστής, 13 βαθμούς.

Οι Αμερικανοί ειδικοί κατέταξαν τον παγκόσμιο πρωτοπυγμάχο Ρόκυ Μαρτίναν, δεύτερο αθλητή του 1952, με-

Ο Διεθνής ΣΥΜΒΟΛΗ

τά τον Ματάιαν και μόλις τρίτο τον Έμιλ Ζάτοπεκ. Στον πίνακα ακολουθούν διάσημοι Αμερικανοί παίκτες του μπάσκετ και του μπέιζ μπάλλ, που απ' τους τελευταίους πολλοί είναι άγνωστοι στην Ελλάδα.

Είχαμε την εύτυχία να ιδούμε στο Έλσινκι και να γνωρίσουμε από κοντά τους δύο παγκόσμιους πρωταθλητές και Όλυμπιονίκες, που σήμερα αποτελούν το μύθο της έριδας για τους αθλητικούς εμπειρογνώμονες. Διαφορετικές αξίες και διαφορετικές χαρακτήρες ο καθένας τους!

Ο Μπόμπ Ματάιαν ήταν ή μεγάλη προτίμησή μας για το σερνό ύψος του, τη μεγάλη παναθλητική αξία του, τον αδαμαντινό χαρακτήρα του. Δεν ήταν ο «αθλητής με τα παραφουσκωμένα μυαλά» ούτε ο «άσος με τις έγκεντρικές εκκεντρικότητες». Τούναντιον, ήταν ένα μεγάλο παιδί, που αγωνίσθηκε για τη χαρά του σπορ, για την ψυχική του ικανοποίηση. Δεν ήταν αμεθυσιμένος από τη νίκη του Λονδίνου. Αντίθετως, είχε προετοιμασθή καλύτερα από τότε, γι' αυτό και κατέριψε στο Έλσινκι το παγκόσμιο ρεκόρ του δεκάθλου, χωρίς να υποστή μεγάλη πίεση, όχι μονάχα από τους ξένους, αλλά και άκρια από τους επικίνδυνους Αμερικανούς δεκάθλητες.

Ο Μπόμπ Ματάιαν πέτυχε το μεγάλο αθλητικό κατορθώμα του στο Όλυμπιακό Στάδιο του Έλσινκι και σερνά σερνά αποσύρθηκε σ' αποδυτήρια. Στη συνέντευξή που μας έδωσε, δεν παρέλειψε να αποδώση τον όλο του στον προπονητή του. Ακόμη, έπλεξε το έγκλημα που πιστεύουν στον αθλητισμό σαν θρησκεία, μόνο με την ψυχική του, τη συμπεριφορά του και την προσωπικότητά του. Ο Ζάτοπεκ ή-λκετρίζε πάλιν με τον άθλο και τα σωματικά του κατορθώματα. Μεταξύ των δύο προτιμήσε τον πρώτο, που συγκεντρώνει τα προσόντα ενός υπεραθλητού «καλού και αγαθού», όπως έλεγαν οι δημιουργοί των Όλυμπιάδων, ενός αθλητού ωραίου και ισχυρού στο σώμα και στην ψυχή. Ο Μπόμπ Ματάιαν έλαμψε στο Όλυμπιακό στέγωμα του Έλσινκι με το ψυχικό του φως πρώτα και ύστερα με το νέο παγκόσμιο ρεκόρ στο δεκάθλο. Τέτοιους Όλυμπιονίκες σαν τον Ματάιαν, δραματισθηκαν όσο μελέτησαν βαρύτερα το πνεύμα των Όλυμπιάδων.

Στην ιστορία των Όλυμπιακών Αγώνων, έχουμε τη γνώμη πως θα φανούν σπάνια αθλητικά μηχανές σαν τον Πάαβο Νούρμι ή τον Έμιλ Ζάτοπεκ, αλλά αθλητά που να συγκεντρώνουν μαζί τα ψυχικά και σωματικά προσόντα ενός υπεράνθρωπου, ενός ιδεώδους αθλητού, σαν τον Αμερικανό Μπόμπ Ματάιαν, θα αναφανούν πολύ σπανιότερα.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

περιφορά του, τον ανέδειξαν άμεσα ως τη συμπυκνωμένη αθλητική φυσιογνωμία του Έλσινκι. Ο Ματάιαν είχε κερδίσει ακόμα ένα τίτλο στους 15ους Όλυμπιακούς Αγώνες.

Ο Έμιλ Ζάτοπεκ αναμφισβήτητα κατέπλεξε τον κόσμο με τα θρυλικά κατορθώματά του στη φινλανδική πρωτεύουσα. Έκανε έντυπωσι ή μεγάλη ευχέρεια πούτρεξε, αλλά και οι φοβερές γκριμάτσες του, που συνάδευαν κάθε προσπάθειά του στο στίβο. Μιλήσαμε μαζί του για την εξαντλητική προπόνησή, που αν άλλος την εφείχε, θα πήγαινε γρήγορα σ'... νοσοκομείο. Η ατσάλινη καρδιά του και τ' άφθονα υλικά με-σά ποῦσε στη διάθεσή του, τον ανέδειξαν ικανό να υπερνική-ση τα προβλήματα φυσιολο-γίας, που γεννήθηκαν στο σύστημα προπονήσεώς του και να τον κάνουν αξιο να επιτύ-χη τρεις πρώτες Όλυμπιακές νίκες, τρία πρώτα-χρυσά με-τάλλια, στους δρόμους 5.000 μ., 10.000 μ. και στο Μαρα-θώνιο σ' ένα και μόνο Όλυμ-πιάδα.

Ο Ζάτοπεκ όμως απέδει-χσε στο Έλσινκι πως θέλησε να εκμεταλλευθί τις Όλυμ-πιακές νίκες του για πολιτι-κούς σκοπούς. Δεν αποσύρθη-κε στις κερκίδες ήσυχα και σερνά σαν τον Ματάιαν. Έ-κανε, με τον τρόπο του βέ-βαια, έπιδειξε στον αγωνιστι-κό στίβο, τρέχοντας να φιλή-ση τη γυναικά του ή προσφ-ερότα... πορτοκάλια στους Μαραθωνοδρόμους συναθλη-τάς του, μόλις τελείωναν το αγώνισμα ή, συζητώντας με πατριώτες του και ξένους φα-ναχτά (αυτός απ' το στίβο και εκείνοι απ' τις κερκίδες) για τα κατορθώματά του.

Μεταξύ των δύο παγκόσμι-ων άσων, ή φυσιογνωμία του Ματάιαν κυριαρχεί από από-ψεως αθλητικού χαρακτήρος, ενώ ή μορφή του Ζάτοπεκ ε-πιβάλλεται από απόψεως κα-τορθώματος. Η δικαιοτέρα, λοιπόν, για μας λύσις, βάταν τούλάχιστον ή ισοπαλία!

Ο Ματάιαν μπορεί κυριο-λεκτικά να ενθουσίαση όλους εκείνους που πιστεύουν στον αθλητισμό σαν θρησκεία, μόνο με την ψυχική του, τη συμπεριφορά του και την προσω-πικότητά του. Ο Ζάτοπεκ ή-λκετρίζε πάλιν με τον άθλο και τα σωματικά του κατορ-θώματα. Μεταξύ των δύο προ-τιμήσε τον πρώτο, που συγ-κεντρώνει τα προσόντα ενός υπεραθλητού «καλού και αγα-θού», όπως έλεγαν οι δημιουρ-γοί των Όλυμπιάδων, ενός αθλητού ωραίου και ισχυρού στο σώμα και στην ψυχή. Ο Μπόμπ Ματάιαν έλαμψε στο Όλυμπιακό στέγωμα του Έλσινκι με το ψυχικό του φως πρώτα και ύστερα με το νέο παγκόσμιο ρεκόρ στο δε-κάθλο. Τέτοιους Όλυμπιονί-κες σαν τον Ματάιαν, δραμα-τισθηκαν όσο μελέτησαν βα-ρύτερα το πνεύμα των Όλυμ-πιάδων.

Στην ιστορία των Όλυμ-πιακών Αγώνων, έχουμε τη γνώμη πως θα φανούν σπάνια αθλητικά μηχανές σαν τον Πάαβο Νούρμι ή τον Έμιλ Ζάτοπεκ, αλλά αθλητά που να συγκεντρώνουν μαζί τα ψυ-χικά και σωματικά προσόντα ενός υπεράνθρωπου, ενός ιδε-ώδους αθλητού, σαν τον Αμε-ρικανό Μπόμπ Ματάιαν, θα αναφανούν πολύ σπανιότερα.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Καμπυλόγραμμο σταυρόλεξο

Οριζοντίως: 1) ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ. 8) ΕΑΡ. 10) ΜΥ-ΘΟΣ. 11) ΟΜΟΙΑ. 12) ΩΔΗ. 16) ΣΥ-ΝΕΝΝΟΗΣΙΣ.

Καθέτως: 2) ΑΙΩΡΟΘΕΣΙΟΝ. 8) ΕΣΩ. 3) ΜΟΥΣΑ. 13) ΔΗΛΩΝ. 9) ΡΟΗ. 4) ΑΝ-ΤΑΠΟΔΟΣΙΣ.

Στις καμπύλες: 1) ΓΥΡΩ. 6-7) ΑΡΓΟΛΙΣ. 5) ΤΙΜΗ. 14-10-6) ΑΣΥΜΜΕΤΡΑ. 7) ΣΑΡΚΑ-ΣΜΟΣ. 14) ΑΝΤΩΝΗΣ. 16) ΣΑΛΙ. 15) ΣΕΙΣ.

Βιβλικές ερωτήσεις

1) Σκότωσε ένα Αιγύπτιο πάνω σε φι-λονεικία. 2) Γαμπρός του (παντρεύτηκε την κόρη του). 3) Σταυρώθηκε με το κε-φάλι προς τα κάτω.

Απόρροπη

Χωρίς να κουρδιστή δεν μπορεί να λει-τουργήσει καθόλου!

Πόσο ζυγίζουν;

Η κυρία ζυγίζει 135 λίρες, το παιδί 25 και το σκυλί 5.

Τα μυθιστορήματα

1) «Το Πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέυ» του Όσκαρ Ουάιλντ. 2) «Το φως που τρε-μοσβύει» του Ρύντινγκ Κίπλινγκ. 3) «Θαμένος ζωνταίος» του Άρνολντ Μπένετ.

Αίνιγμα

Η περίσπωμένη.

Τέ σπιτάκι

Βάλτε το σπρίτο 7 άναμνε στις πάνω άκρες του 2 και του 3. Έπειτα γυρίστε το 6, έτσι ώστε να βλέπη προς τη γωνία των σπρίτων 10 και 9.

Μαγικό τετράγωνο

Μιά λύσις εινε ή εξής: Πρώτη οριζον-τία γραμμή — 1, 15, 14, 4. Δεύτερη — 12, 6, 7, 9. Τρίτη — 8, 10, 11, 5. Τε-τάρτη — 13, 3, 2, 16. Υπάρχουν όμως κι άλλες λύσεις.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 417 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Οριζοντίως:

1) ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ — ΣΑΛΑΤΑ. 2) ΑΕ — ΑΠΟΝ — ΡΕΝΑΣ. 3) ΓΑΡ — ΣΤΟΡ — ΓΑΛΑΤΕΙΑ. 4) ΟΜΑΛΑ — ΠΑ-ΛΑΤΙ — ΕΤ. 5) ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΙ — ΣΙΝΑ. 6) ΑΝΟΜΑ — ΣΑΝΟΣ — ΜΟΛΩΝ. 7) ΑΜΑ — ΣΙΣ — ΣΗΣΑΜΑ. 8) ΑΡΚΑ-ΔΙΑ — ΣΑΣ — ΣΑΣ. 9) ΝΦ — ΚΑ-ΣΟΣ — ΤΑΣΙΣ. 11) ΤΙΚ — ΤΟΝ — ΤΟΝΩΣΙΣ. 11) ΑΔΑΜΑΣ — ΜΕΝ — ΝΥΝ. 12) ΛΙΚΕΡ — ΔΗΛΟΣ — ΡΕΝΑΝ. 13) ΑΓΑΝ — ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ. 14) ΙΣ — ΑΜΑΝΕΣ — ΛΑΔΑΣ. 15) ΔΙΑΛΕΞΙΣ — ΣΟΔΑ — ΡΣΤ. 16) ΣΩ-ΣΙΑΣ — ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ.

Καθέτως:

1) ΠΑΓΟΔΑ — ΑΝΤΑΛΚΙΔΑΣ. 2) Α-ΜΥΝΑ — ΦΙΔΙ — ΣΙ. 3) ΠΑΡΑΝΟΜΑ — ΚΑΚΑ — ΑΙΣ. 4) ΡΕ — ΛΑΜΑΡΚ — ΜΕΓΑΛΑΙ. 5) ΣΑΣΑ — ΚΑΤΑΡΑΜΕ-ΝΑ. 6) ΜΑΤ — ΔΑΣΟΣ — ΝΑΕΟΣ. 7) ΕΠΟΧΕΣ — ΔΟΝ — ΝΙΣ. 8) ΝΟΡ — ΙΑΣΙΣ — ΜΗΝΕΣ. 9) ΟΝ — ΠΑΝΙΑ — ΤΕΛΟΣ — ΘΑ. 10) ΓΑΙΟΣ — ΤΟΝΟΣ — ΣΕΡ. 11) ΡΑΛ — ΣΑΝ — ΣΟΔΟΣ. 12) ΣΕΛΑΣ — ΣΑΣΩΝ — ΔΑΣ. 13) ΑΝΑΤΙΜΗΣΙΣ — ΡΟΛΑ. 14) ΛΑ-ΤΙΝΟΣ — ΣΙΝΕΜΑ. 15) ΑΣΕ — ΑΛΑΣ — ΣΥΝΕΔΡΟΣ. 16) ΙΕ — ΩΜΑΙ — ΝΑΙ. 17) ΑΝΑΤΙΝΑΣΙΣ — ΝΟ-ΣΤΟΣ.

Κακές συνήθειες των χωρισμένων

Η λέσχη των αγάμων του Κολούμπους ('Οχάιο) αποφάσισε να μην δεχεται ως μέ-λη χωρισμένους. «Αισθροῦν μερικές κακές συνήθειες, που επηρεάζουν την ψυχική τους κατάσταση» διευκρινίζει ή σχετική απόφασις.

Ο παιδικός φίλος

Μικρή Νησιωτοπούλα, Νάουσα: Παρ' όλη τη μικρή σας ηλικία και την απειρία σας εκά-ματε πολύ φρόνιμα να μιλήσετε για τα ζητήματα των σχέσεων σας με τον παιδικό σας φίλο. Προ-σέχετε να μην παρασύρθετε σ' ε-πικίνδυνες περιπέτειες, αν άφεθη-τε κι' οι δύο σας επιπόλαια σ' έ-να παράστροψο βράδιον. Όσο για το θυμό του νεαρού, βράδιον, πώς δεν πρέπει να σας στενοχωρή; Έ-στω και αν και εσεις τον έχετε συμπαθήσει. Προτιμώτερο εινε να στενοχωρηθήτε τώρα, παρά να υ-στερολογείτε, αν δεν στα-ματήσετε την εκδήλωση ενός τέ-τοιου δεσμού.

Αγνωστο ποίητι: "Αν ή σύζυγός σας δεν άνδρασε στις δι-κές σας εκδηλώσεις, αυτό όφείλε-ται σε κάποια αίτια. Εισαγωγή: ο-ρίστε, άγνοια, φόβος κλπ. Να την εξετάσει ειδικός γιατρός. Όσο για τη δική σας συμπεριφορά, ά-πορρ, πώς εσεις, λογικός και μορ-φωμένος, δεν σκεφθήκατε το η-φαιμόνεο, δεν σκεφθήκατε αλ-λώς επιστημονικά, άλλα βρήκατε μια κρυφή λύσι τρέχοντας σε άλ-λες γυναίκες και καταδικάζοντας τη δική σας με περιφρόνησι. Εινε κρίμα που διαλέξατε αυτόν τον έ-ξυτελιστικό για την κοινωνική σας αξιοπρέπεια δρόμο. Ελπίζω λοιπόν, ότι θα βρήτε τρόπο να α-ποκαταστήσε τα πράγματα.

Μου τράκισε το ό Κρίτσι-λ: "Ν' αφήσετε τις «τρέλλες» κατά μέρος και να λογικευθήτε. Ο νεαρός αυτός δεν εινε ο αν-θρώπος, με τον οποίο μπορείτε να ταίριαξε αισθηματικά και ψυχι-κά. Πως τον έμπιστεύσατε, αφού εινε ασταθής, φλύαρος και πονη-ρός χαρακτήρας; Γιατί επιμένετε ε-ξεί, ενώ εκείνος δεν εκτιμά, αλ-λά διασπέρει και περιφρονεί το αλ-σθημά σας; Δεν αξίζει ούτε να τον εζηλεύετε, άλλα ούτε και να τον αγαπάτε.

Π. Ν. — Α. Σ.: "Αν σκέπτεστε να κάνετε γάμο πλούσιο με συνο-κρίσιο, δεν πρέπει να δεχθήτε την πρόταση της συγχωριανής σας, ά-πορρ μάλιστα δεν αισθάνεστε καμ-μιά ιδιαίτερη συμπάθεια γι' αὐ-τήν. "Επειτα εινε και το άλλο: "Η κοπέλλα εινε 6-7 χρόνια με-γαλύτερη σας και αυτό εινε εις βάρος της. Γι' αυτό δεν πρέπει να δεχθήτε την πρότασή αυτή, αφού μάλιστα δεν σας πήραν και τα χρόνια...

Αν μ' αγαπά, Κόρινθο: "Ο νέος δεν τρέφει κανένα σοβαρό αισθημα για σας. Ειστε νέα και άπειρη και πρέπει να εγκαταλεί-ψετε κάθε προσέγγισι μαζί του κι' ακόμα, να μην επιδιώχετε να συνεχίσετε τη γνωριμία σας στην Αθήνα. Μην ελχνάτε, ότι έχετε άλλες υποχρεώσεις — τις σπουδές σας — κι' ότι όφείλετε να σταθήτε αξιοπρεπής και σοβαρή για να δι-καιώσετε τις ελπίδες των γονέων σας για το καλό σας μέλλον.

Η ιατρος ΛΥΔΙΑ ΠΟΥ-ΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ Δευατο-λόγος άσολογμένη με αι-σθητικές θεωρείας έπέ-στρεψε από την Ευρώπη και δένεται εις το μέτρο της ια-τροείας ΣΕΚΕΡΗ 4 α-8-ροφός, παρ' όδου Κανάρη, 11.1 και 5-7. Τηλ 612-450.

δεν παρουσιάζεται καμμία άλλη τύχη για σας, μπορείτε να ενοή-σετε το ειδύλλιο σας, περιμένον-τας την εξέλιξή του. Πρέπει όμως να μην αναλάβετε ρητές υποχρε-ώσεις, απέναντί του, ενδραστηρι-ντάς το νέο με την άρρωστί σας, γιατί, ίσως αύριο νύρθουν άλλα γεγονότα, που τότε θα σας δια-φενούσαν οικτρά.

Αγαπώ και άποφύγω: "Αφού ο νέος σας επέβαλλε ν' άν-ταποκριθήτε στο αίσημά του και δεν σας ενδιαφέρει πια το άτομό του, το πιο άπλο είναι να το μιλή-σετε καθαρά δίνοντάς του να κα-ταλάβη πως δεν πρέπει να ελπι-ζη τίποτα από σας. Ακόμα να τον κάνετε προσεκτικό να μην σας έ-νοχλή στο μέλλον, γιατί διαφορε-τικά θα σ' ανερώσετε στους δι-κούς σας, που, για να σας προ-στατεύσουν, μπορούν να καταφύ-γουν και στο αστυνομικό τμήμα!

Αγάπησα ένα κηδεμό-να, Κερδιστά: "Όσο κι' αν εινε παράφορο το αισθημα σας, δεν επιτρέπεται, σε μια έβλητη και μορφομένη κοπέλλα, σαν και σας, να κανετε τέτοιες σκέψεις. Ατ-δω μου γράφετε, βλέπω ότι δεν εινε τίποτ' άλλο, παρά ένα καπι-ταίο. Η στάσι πάντως του αγα-πημένου σας πρέπει να σας κάνει υπερήφανη. Η ιστορία, ή έμπιστο-σύνη, ή λογική «κηδεμονία», δλ' αυτά σημαίνουν ότι σας αγαπάει βαθεία, έστω και αν δεν το εκδη-λώνει με τρέλλες. Αυτά επίσης ση-μαίνουν ότι σκεπτεται σοβαρά για το δεσμό σας και ότι ειναι ύπο-χρεωμένος να συναισθάνεται τις εύθυνες που του δημιουργεί ένας τέτοιος σκοπός. Έτσι και εσεις πρέπει να σοβαρευθήτε και να μη ζητάτε ανήσυχες λύσεις...

Ε. Α. Γ.: Τα όσα σας έλεγε ο νέ-ος εινε λογικά. Φοβάται ότι εσεις, σαν πνευματικά ανώτερη του, θα μετανοιώσετε άργότερα. Αυτή ή ευσυνείδησή του έπρεπε να σας κολαεύει κι' όχι να σας φέρη στο σημείο να... έγκλημάτσητε! Αν των αγαπών αληθινά, όφείλετε να του μιλήσετε έλευθερα και να τον πείση, ότι άνεξάρτητα α-πό κοινωνική θέσι και πνευματική διακρίσι εσεις τον αγαπάτε και δεν λογαριάζετε τίποτε άλλο. Αὐ-τό θα τον καθυποχώσει, θα τον συγκινήσει και θα διώξη την εντύ-πωσι, που του έχει δημιουργήσει.

Ατυχό Αθηναίο: Να έ-πιλέγητε στα νεόρα σας και να...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ — ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ

Η Νάνου Χώκινς, ένα από τα όραιότερα φωτομοντέλα της Νέας Υόρκης, έκληθη την περασμένη έβδομάδα στην διεύθυνσι της αστυνομίας της αμερικανικής μεγαλουπόλεως για να καταθέσει διάφορα στοιχεία σχετικά με την διαφορά που μοστίζει σημε-ρα την αμερικανική νεολαία. Την ώρα Νάνου βαρύνει ή κα-τηγORIA ότι έθεθε συχνά να συντροφεύη νέους που έκαναν χρή-σι ναρκωτικών. Η Νάνου, θεωρείται σήμερα ή πιο προκλητι-κή γυναίκα των Ηνωμένων Πολιτειών.

Ο ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

Ο πρίγκιπας Σεκκίμ επανέλαβε τα λόγια του αδελφού του:

— Άς αποφασίσω ή ίδια!

Εκείνη που απασχολούσε τη σκέψη τους, ήταν η εξουδεύση τους, η πενταμορφία Σίμλα.

Ο μαχαράγας της Σρινανγκάρ κι ο αδελφός του, ο πρίγκιπας Σεκκίμ, την αγαπούσαν με την ίδια ολόγεια. Κι η θελάν κι οι δυο να την κάνουν γυναίκα τους.

Αυτή η αγάπη για την ίδια γυναίκα τους είχε κάνει να μισούν ο ένας τον άλλο. Ο μαχαράγας Ίντορ, σαν μεγαλύτερος και πιο δυνατός, ήταν, θα μπορούσε, βέβαια, να πάρει τη Σίμλα γυναίκα του, χωρίς να λογαριάσει το αίσθημα του αδελφού του. Μα θέλησε να φανεί διαλλακτικός και τότε του έκαμε την πρόταση ν' αφήσουν την εξαδέλφη τους ν' αποφασίσουν μόνη της ποιον ήθελε για σύζυγο.

— Όποιος κι αν είναι η έκλογή της θα υποτάσσου σε αυτήν, είπε στον αδελφό του. Είσαί σύμφωνος;...

— Σύμφωνος είμαι! απάντησε ο Σεκκίμ.

— Έτσι το μίσος που μας χώριζε ως τώρα, θα σβήσει και θα ξαναγινώμε δυο αγαπημένους αδελφούς, όπως έπρεπε να είμαστε πάντα, πρόσθεσε ο Ίντορ.

Επρέξαν τότε να κάμουν γνωστό την απόφαση τους στη Σίμλα και να την παρακαλέσουν να διαλέξει.

Η νέα ήξερε βέβαια πως κι οι δυο την αγαπούσαν. Μα η καρδιά της μόνο μια αγάπη μπορούσε να χωρέσει. Και την έκλογή της την είχε κάνει από καιρό.

Ζήτησε, ωστόσο, να της δώσουν τρεις ημέρες προθεσμία κι έπειτα κάλεσε κοντά της τους δυο αδελφούς.

— Εξεδελάφει μου Σεκκίμ, είπα στο μικρότερο, στάθηκες πάντα καλός και τρυφερός μαζί μου. Και ξέρω ακόμη πως είσαι γενναίος κι έχεις ευγενική ψυχή. Άν, λοιπόν, ήταν να διαλέγω ανάμεσα σε σένα και σ' οποιονδήποτε άλλον, δεν θα διατάζα ούτε στιγμή στην έκλογή μου. Μα για να το κάμω άσπρη η καρδιά μου να ήταν ελεύθερη. Δεν είναι όμως...

Οι δυο αδελφοί την κυτάξαν με τρόμο. Τι νόημα είχαν τα λόγια της; Αγαπούσε, λοιπόν, κανένα άλλον;

Και δεν το ήξεραν;

Η νέα άφησε να περάσουν μερικά στιγμές. Έκαμε κατόπιν ένα βήμα και γονάτισε μπροστά στον Ίντορ.

— Είχα μαντέψει την αγάπη σου προτού ακόμη μου μιλήσεις γι' αυτήν, του είπε. Γιατί η καρδιά μου σ' αγαπούσε από καιρό κι η σκέψη μου έτρεχε πάντα κοντά σου...

Ο μαχαράγας της σήκωσε τότε και την έσφιξε στην άγκυλιά του, ενώ ο Σεκκίμ απομακρυνόταν με σκυμμένο το κεφάλι.

Οι γάμοι του Ίντορ από της Σίμλα έγιναν έπειτα από λίγον καιρό. Κι όλοι έλεγαν πως ποτέ δεν θα μπορούσε να γίνει πιο παρυσιασμένο ζευγάρι.

Την ίδια μέρα, ο πρίγκιπας Σεκκίμ εξαφανίστηκε από την πρωτεύουσα και για κάμποσο καιρό κανείς δεν έμαθε τίποτα γι' αυτόν.

Ούτε είχε πάει, ούτε τί έκανε.

Πέρασαν έτσι αρκετοί μήνες ώπου, μία μέρα έφτασε στην πρωτεύουσα μια πολύ δυσάρεστη είδηση.

— Ο πρίγκιπας Σεκκίμ δεν είναι πια στην πρωτεύουσα, αλλά έχει φύγει για κάποιον άλλο τόπο.

— Πότε; — Άρρωστος, απάντησε ο πρίγκιπας Ίντορ.

— Πότε; — Άρρωστος, απάντησε ο πρίγκιπας Ίντορ.

πρωτεύουσα μια πολύ δυσάρεστη είδηση. Ο Σεκκίμ είχε ξεσηκώσει μερικές άγριες φυλές, που ζούσαν στα βόρεια του κράτους κι είχε αρχίσει να κυριεύει τη μία πόλη έπειτα από την άλλη, συνενώνοντας γύρω του όλους τους δυσασεστημένους εναντίον του μαχαράγια.

Η ανταρσία απλωνόταν ολοένα κι ο επαναστάτης έφτασε σε λίγο κοντά στην πρωτεύουσα.

Ο Σεκκίμ έστειλε τότε δυο εμπιστούς του, που είχαν στον αδελφό του:

— Ο πρίγκιπας Σεκκίμ δεν ζητάει τίποτ' άλλο, εκτός από την έμφορη Σίμλα. Αν του την παραδώσεις, θα διαλύσει άμεσα το στρατό του και δεν θα σ' ενοχλήσει πιά...

— Ποτέ! απάντησε ο μαχαράγας Ίντορ κι έδιωξε άμεσα τους δυο απεσταλμένους του αδελφού του.

Από τ' άλλο μέρος, άρχισε να συγκεντρώνει τις δυνάμεις και να οχυρώνει την πρωτεύουσα του.

Η κατάσταση ήταν, όμως, πολύ κρίσιμη, γιατί οι επαναστάτες είχαν φτάσει μπροστά στα τείχη της πόλεως κι οι προετοιμασίες τους έδειχναν πως ή άρχιζαν σε λίγο την επίθεση.

Ο μαχαράγας κάλεσε τότε τους ισχυρούς φυλάρχους γύρω του για να συζητήσουν μαζί πως έπρεπε ν' αντιμετωπίσουν τον κίνδυνο.

— Όλοι φαίνονται διατακτικοί. Γιατί οι δυνάμεις τ'όταν επαναστάτες είχαν φτάσει μπροστά στα τείχη της πόλεως κι οι προετοιμασίες τους έδειχναν πως ή άρχιζαν σε λίγο την επίθεση.

— Όλοι φαίνονται διατακτικοί. Γιατί οι δυνάμεις τ'όταν επαναστάτες είχαν φτάσει μπροστά στα τείχη της πόλεως κι οι προετοιμασίες τους έδειχναν πως ή άρχιζαν σε λίγο την επίθεση.

— Όλοι φαίνονται διατακτικοί. Γιατί οι δυνάμεις τ'όταν επαναστάτες είχαν φτάσει μπροστά στα τείχη της πόλεως κι οι προετοιμασίες τους έδειχναν πως ή άρχιζαν σε λίγο την επίθεση.

— Όλοι φαίνονται διατακτικοί. Γιατί οι δυνάμεις τ'όταν επαναστάτες είχαν φτάσει μπροστά στα τείχη της πόλεως κι οι προετοιμασίες τους έδειχναν πως ή άρχιζαν σε λίγο την επίθεση.

— Όλοι φαίνονται διατακτικοί. Γιατί οι δυνάμεις τ'όταν επαναστάτες είχαν φτάσει μπροστά στα τείχη της πόλεως κι οι προετοιμασίες τους έδειχναν πως ή άρχιζαν σε λίγο την επίθεση.

— Όλοι φαίνονται διατακτικοί. Γιατί οι δυνάμεις τ'όταν επαναστάτες είχαν φτάσει μπροστά στα τείχη της πόλεως κι οι προετοιμασίες τους έδειχναν πως ή άρχιζαν σε λίγο την επίθεση.

— Όλοι φαίνονται διατακτικοί. Γιατί οι δυνάμεις τ'όταν επαναστάτες είχαν φτάσει μπροστά στα τείχη της πόλεως κι οι προετοιμασίες τους έδειχναν πως ή άρχιζαν σε λίγο την επίθεση.

— Όλοι φαίνονται διατακτικοί. Γιατί οι δυνάμεις τ'όταν επαναστάτες είχαν φτάσει μπροστά στα τείχη της πόλεως κι οι προετοιμασίες τους έδειχναν πως ή άρχιζαν σε λίγο την επίθεση.

— Όλοι φαίνονται διατακτικοί. Γιατί οι δυνάμεις τ'όταν επαναστάτες είχαν φτάσει μπροστά στα τείχη της πόλεως κι οι προετοιμασίες τους έδειχναν πως ή άρχιζαν σε λίγο την επίθεση.

— Όλοι φαίνονται διατακτικοί. Γιατί οι δυνάμεις τ'όταν επαναστάτες είχαν φτάσει μπροστά στα τείχη της πόλεως κι οι προετοιμασίες τους έδειχναν πως ή άρχιζαν σε λίγο την επίθεση.

— Όλοι φαίνονται διατακτικοί. Γιατί οι δυνάμεις τ'όταν επαναστάτες είχαν φτάσει μπροστά στα τείχη της πόλεως κι οι προετοιμασίες τους έδειχναν πως ή άρχιζαν σε λίγο την επίθεση.

— Όλοι φαίνονται διατακτικοί. Γιατί οι δυνάμεις τ'όταν επαναστάτες είχαν φτάσει μπροστά στα τείχη της πόλεως κι οι προετοιμασίες τους έδειχναν πως ή άρχιζαν σε λίγο την επίθεση.

— Όλοι φαίνονται διατακτικοί. Γιατί οι δυνάμεις τ'όταν επαναστάτες είχαν φτάσει μπροστά στα τείχη της πόλεως κι οι προετοιμασίες τους έδειχναν πως ή άρχιζαν σε λίγο την επίθεση.

— Όλοι φαίνονται διατακτικοί. Γιατί οι δυνάμεις τ'όταν επαναστάτες είχαν φτάσει μπροστά στα τείχη της πόλεως κι οι προετοιμασίες τους έδειχναν πως ή άρχιζαν σε λίγο την επίθεση.

— Όλοι φαίνονται διατακτικοί. Γιατί οι δυνάμεις τ'όταν επαναστάτες είχαν φτάσει μπροστά στα τείχη της πόλεως κι οι προετοιμασίες τους έδειχναν πως ή άρχιζαν σε λίγο την επίθεση.

— Όλοι φαίνονται διατακτικοί. Γιατί οι δυνάμεις τ'όταν επαναστάτες είχαν φτάσει μπροστά στα τείχη της πόλεως κι οι προετοιμασίες τους έδειχναν πως ή άρχιζαν σε λίγο την επίθεση.

— Όλοι φαίνονται διατακτικοί. Γιατί οι δυνάμεις τ'όταν επαναστάτες είχαν φτάσει μπροστά στα τείχη της πόλεως κι οι προετοιμασίες τους έδειχναν πως ή άρχιζαν σε λίγο την επίθεση.

— Όλοι φαίνονται διατακτικοί. Γιατί οι δυνάμεις τ'όταν επαναστάτες είχαν φτάσει μπροστά στα τείχη της πόλεως κι οι προετοιμασίες τους έδειχναν πως ή άρχιζαν σε λίγο την επίθεση.

— Όλοι φαίνονται διατακτικοί. Γιατί οι δυνάμεις τ'όταν επαναστάτες είχαν φτάσει μπροστά στα τείχη της πόλεως κι οι προετοιμασίες τους έδειχναν πως ή άρχιζαν σε λίγο την επίθεση.

είπε, θα όρμήσουμε από όλα τα μέρη εναντίον των έχθρών μας, του αδελφού μου.

Ενα χρυσόκέντητο παραπέτασμα αναταράχτηκε στο βάθος της αίθουσας. Κρυμμένη πίσω απ' αυτό, η Σίμλα είχε παρακολουθήσει όλη τη συσκευή. Άλλα τώρα δεν χρειαζόταν πια ν' άκουση τίποτ' άλλο. Κι άπομακρύνθηκε περίλυπη και ταρταμένη.

Η υπόλοιπη νύχτα πέρασε σε προετοιμασίες.

Στα τροπικά κλίματα, οι νύχτες δεν κρατάνε πολύ. Μόλις πέρασαν, λοιπόν, τα μυσάνυχτα, μια άδυστη λήμψη άπλώθηκε στον ούρανο.

Ήταν το προμήνυμα της αύγης.

Ήταν η μέρα της μάχης.

Την ώρα εκείνη, δόθηκε το σύνθημα για τη μεγάλη επίθεση. Οι πολεμιστές του μαχαράγια της Σρινανγκάρ είδαν, ξαφνικά, ένα ολόεσκο όλογο που έτρεχε με όρμη μπροστά τους.

Ο καελάδης βάπτεπε σιγούρα να ήταν κάποιο ούρανο πλάσμα, γιατί είχε μεγάλα κάτασπρα φτερά και φαινόταν σαν να πετούσε μ' αυτά.

Ο φερωτός Κράαλ! φώναξαν άμέσως όλοι.

Κι έμυχωνόμνοι σπ' αυτή την υπερφυσική βοήθεια, όρμησαν σαν σίφουνας εναντίον των έχθρών τους.

Μα κι αυτοί είχαν ίδη το φερωτό άγγελό του Βισνού. Κά τόσο πολύ τρώμεξαν που άρχισαν άμέσως να πετάνε τα όπλα τους και να φύγουν άπως-όπως.

Ο πανικός γενικήθηκε πολύ γρήγορα κι οι άχτινες του ήλιου, πέφτοντας πάνω στη γη, βρήκαν νικητή το μαχαράγια της Σρινανγκάρ και το στρατό του!

Άλλ' η όμορφη Σίμλα τί είδε άπογίνει;

Τού κάκου την ανέληψαν μέσα στο άντακτο και σ' όλη την πόλη.

Μόνο, κατά το βράδυ, μερικοί πολεμιστές που είχαν καταδώσει τους έχθρους και γυρίζαν πίσω βρήκαν κάτι απομεινάρια, που άσπριε, βέβαια, να ήταν δικά της, όπως έδειχναν τα δακτυλίδια που στέλλαν τα δάχτυλά της. Άλλοι μόνον! Τά μόνον πράγματα που είχαν άπομεινει άπο την όμορφη μαχαράγη ήταν μερικά κόκκαλα, τά όλοεαθα μαλλιά της και δυο όλοεκα φτερά...

Όλοι κατάλαβαν τότε πως αυτή ήταν ο φερωτός καελάδης που είχε δώσει τη νίκη στο στρατό του μαχαράγια της Σρινανγκάρ.

Γιατί η Σίμλα άγαπούσε τον πρίγκιπα Ίντορ πιο πολύ κι άπο τη ζωή της. Κι όταν άκουσε τους φυλάρχους που βρίσκονταν στο πολεμικό συμβούλιο να μιλούν με τόσο ένθουσιασμό για το φερωτό άγγελο του θεού Βισνού, πήρε την άποφαση να παίζει το ρόλο του για να δώσει θάρρος στους πολεμιστές που άσπρημένους της και να κάμει τους έχθρους του να δειλιάσουν.

Μα η όρμη της την έκαμε να χωθή, χωρίς να το καταλάβει, μέσα στη ζούγκλα. Και, ξαφνικά, βρέθηκε μόνη κι άνοπεράσπιστη μπροστά σε δυο βασιλικές τίγρεις, που την έρριξαν κάτω άπο τ' άλόγο της, και καταπορεύαν το όμορφο κορμί της!...

Το όλοεσκο άτι της είχε κι αυτό την ίδια τύχη. Τά κόκκαλά του ήταν σκορπισμένα γύρω στην πυκνή βλάστηση, λίγο πιο πέρα...

Ο μαχαράγας της Σρινανγκάρ κατάλαβε τότε πόσο μεγάλη ήταν η άγαστη της Σίμλα, που είχε θυσίασει για να του δώσει τη νίκη κι άρκιόσθηκε να μην άγαπήσει πια στη ζωή του καμιά άλλη γυναίκα.

Οι όλοι γύρω του κούνησαν θλίβερά το κεφάλι.

Ο μαχαράγας είχε πάρει, ωστόσο, την σκληρή απόφαση του.

— Άδία προτού έμμερσώ,

— Άδία προτού έμμερσώ,

— Άδία προτού έμμερσώ,

— Άδία προτού έμμερσώ,

— Άδία προτού έμμερσώ,

— Άδία προτού έμμερσώ,

— Άδία προτού έμμερσώ,

Το πάθημα του Σουλτάνου

Ο Σουλτάνος της Πόλης ήθελε να μάθει τι σκέπτεται ο λαός του γι' αυτόν. Άποφασίσ, λοιπόν, να διοργανώσει μια εξέγερση στο σεράι κι έκει να καλέσει όλους τους διοικητές του Ισλαμ.

Όταν έμαθε αυτό ο διοικητής της Προύσσας, ανήσυχσε. Πρώτα, γιατί δεν ήξερε τί άπάντησι να δώσει κι ύστερα γιατί και να ήξερε τί έπρεπε να πη, δεν μπορούσε να ταξιδέψει στην Πόλη, γιατί υπέφερε άπο ρευματισμούς, που τον κρατούσαν στο κρεβάτι.

Να στείλεις άντιπρόσωπό σου! του πρότεινε ο μπέης.

— Ποιόν; ρώτησε έκείνος.

— Υπάρχει κάποιος! του άπάντησε ο μπέης.

Και του υπέδειξε τον Ναστραδίν Χότζα.

Κάλεσαν, λοιπόν, τον Χότζα άπο το χωριό του και τον έστειλαν.

Τό νου σου, Χότζα μου, του τόνισε ο διοικητής ο μπέης, να μάς βγάλεις άσπομπρόσωπος!...

Μείνετε ήσυχοι, τους άπάντησε έκείνος.

Τούδωσαν συστατικά γράμματα και λίρες για τά έξοδά του κι ο Χότζας ξεκίνησε για την Πόλη. Όταν έφτασε έκει, και παρουσιάστηκε την όρισημένη μέρα στη μεγάλη αίθουσα της υποδοχής του σεραγίου, ο Σουλτάνος τόν ρώτησε:

— Εσύ είσαι ο Ναστραδίν Χότζας που άντιπροσωπεύεις τον άρρωστο διοικητή της Προύσσας;

— Μάλιστα, Μεγάλε και Δίκαιε Άρχοντα, άπάντησε ο Χότζας, με φόβο.

— Εμπρός, λοιπόν, πές μου. Τί λέει έκει κάτω για μένα ο κόσμος;

— Πολυχρονεμένε μου Πατισάχ, του άπάντησε ο Χότζας, Όλοι οι άνθρωποι στην Προύσσα, λένε πως είσαι ο Άλ-λάχ!...

Ο Σουλτάνος θεώρησε ύπερβολικό αυτό το κομπλιμέντο.

— Ο Άλλάχ!... είπα, γελώντας με την καρδιά του... Αυτό είναι πολύ!...

Ο Χότζας άνησύχησε μήπως ο Σουλτάνος είχε άντιληφθεί πως δεν τούλεγε την αλήθεια. Και σκέφθηκε να ρίξει λίγο νερό στο κρασί του.

Αυτή τη γνώμη, Χότζα, την έχουν όλοι οι άνθρωποι στην περιοχή της Προύσσας; ρώτησε ο Σουλτάνος.

Ο Ναστραδίν σάλιωσε τά χείλη του κι άπάντησε, κάνοντας μια δεύτερη υπόκλησι:

— Δεν θέλω να σου κρύψω πολυχρονεμένε μου Πατισάχ, ότι υπάρχουν μερικοί που πιστεύουν, ότι ο Σουλτάνος μας είναι ο Σείταν (Διέβολος)!...

Ο Σουλτάνος τώρα κατσοφύισε.

— Άσχημα την έχουμε! συλλογίστηκε με τρόμο ο Χότζας. Πρέπει να διορθώσω τη γκάφα μου.

Και συνέχισε:

— Πάντως πρέπει να σου εξηγήσω, Πολυχρονεμένε μου Πατισάχ, ότι κανείς δεν τολμάει να πη πως είσαι... άνθρωπος!...

Ο Σουλτάνος πειράχτηκε και τόν ξαπόστειλε πίσω με την έντολη να μη φυλακή ο διοικητής που τού έστειλε τέτοιο χαιδάνι, όπως τόν είπα.

Άρχισαν να κουβεντιάζουμε, Ο πόλεμος ήταν το θέμα μας. Για τί άλλο θα μπορούσαμε να μιλήσουμε έκείνη την εποχή;

Ο πόλεμος έκαμε δυστυχισμένη τη Μαρούσκα, είπα ξαφνικά ο συνομιλητής μου. Η Μαρούσκα είνε η νέα που θάρτηκε μέσα στα χιόνια.

Κοντοστάθηκε λίγο κι έπειτα συνέχισε:

ΜΙΑ ΤΡΥΠΑ στην καρδιά

Παράξενο διήγημα

Η γρηά που μου άνοιξε την πόρτα με κυτάξε με μια έκφραση φόβου στα μάτια.

Ενα παιδάκι ως πέντε χρόνων είχε κρυφτή ανάμεσα στα φουστάνια της. Δυο άλλα, λίγο μεγαλύτερα, άδραχναν τρέχοντας στο διπλανό δωμάτιο.

Γυρίκα με άδεια στο χωριό μου, έπειτα θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Θάβει με περσώ εδω τη νύχτα.

Μόνο που έχω τά είχα γράψει μέσα στην καρδιά μου... Γιατί, όπως σας είπα, την λάτρευα τη Μαρούσκα... Αυτή όμως, όταν μεγάλωσε, ούτε μου ξανάκαμε λόγο για γάμο. Κι άλλωστε, αγάπησε έναν άλλον... Δεν μπορώ να το άρνηθώ, βέβαια, ο Στέφανος ήταν ένα όμορφο και καλό παλληκάρι, μά μέσα μου σιχίζοταν η καρδιά να τον βλέπω μαζί με τη Μαρούσκα...

Μα, σε λίγο, έσπασε ο πόλεμος κι ο Στέφανος πήγε στρατιώτης. Έμένα με βρήκαν, πως είχα άδυστη πνευμονία και μ' άφησαν εδω... Η Μαρούσκα, που είχε μείνει μόνη, άρχισε να ξαναρχεται μαζί μου. Ήταν καταλυμένη...

«Μαρούσκα, της έλεγα, μην κάνεις έτσι. Ο πόλεμος δεν θα κρατήσει πάντα. Θα ξαναγυρίσει ο Στέφανος. Και τί θα πη αν σε βρή με το πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες;»

Η Μαρούσκα άνασχηκε τους ώμους χωρίς να μου άπαντήσει. Με τόν καιρό, όμως, άρχισε να συνέχεται.

Μερικές φορές, μάλιστα, την άκουσα να τραγουδάει.

Στο χωριό, την κακολοούσαν τη δυστυχισμένη. «Δεν μπορεί να κάμει χωρίς άντρα, έλεγαν. Είχε πρώτα τον Ίβαν και τον άφησε για να πάη με το Στέφανο. Τώρα, όμως, που ο Στέφανος πήγε στρατιώτης, ξαναγύρισε στον Ίβαν!...»

Μα η Μαρούσκα δεν είχε ξαναγυρίσει κοντά μου, όπως νόμιζαν. Άν ζήτοσε τη συντροφιά μου, ήταν για να μωρη να μου μιλήει για το Στέφανο... Δεν κουραζόταν να μου λέη τά ίδια πράγματα όλοένα. Τόν έδωπε κάθε βράδυ στον ύπνο της και το άλλο πρωί έτρεπε για να μου πη που και πως τόν είχε ίδω...

Εκείνο το πρωί, όμως, το πρόσωπό της ήταν κατακίτρινο και τά μάτια της φαίνονταν σαν σβουμένα.

«Σκοτώθηκε, μου είπα. Είδα τη μικρή τρούπα άπο τη σφαίρα, που είχε στήν μπόρεσα ούτε τά χείλη μου να βάλω πάνω της...»

Είπα όλη την ήμερα εδω χωρίς να βγάλλω λέξη άπο το στόμα της... όλη η γη είχε σκεπαστή μ' ένα άπέραντο χιόνι...

Όταν νύκτωρ, σηκώθηκε, ξαφνικά, άπο τη θέση της κι άνοιξε την πόρτα. «Ο Στέφανος με φωνάζει!» είπα και χάρηκε μέσα στη νύχτα.

Χωρίς να γάσω καιρό, ξεκρέμασα τ' άφανάκι κι έτρεξα άπο πίσω της. Η νύχτα ήταν όλοεαρη και τί χιόνι έπεφτε όδία-όπα. Το φανάκι μου μόλις φώτιζε ένα ή έναμισή μέτρο μπροστά μου.

Κάθε τόσο φώναζε: «Μαρούσκα! Μαρούσκα!» Άλλα δεν έπαυαν καμιά άπάντησι... Έξακολουθούσα, ωστόσο, να περπατώ πάντα... Ποση ώρα κράτησε αυτό;... Δεν ξέρω...

Και, ξαφνικά, είδα τη Μαρούσκα μπροστά μου! Άλλα δεν ήταν μόνη της. Ένας άνθρωπος βρισκόταν πλάι της. Ο Στέφανος. Ναι, τόν έόλεπα καθαρά ήταν ο Στέφανος!...

Άρχισα να τρέχω για να τούς φτάσω. Άλλα τά χέρια μου είχαν ευλιάσει και το φανάκι έξωφε άπο τά δάκτυλά μου χωρίς να το καταλάβω...

Επειτα, άρχισαν να κουβεντιάζουμε, τά πόδια μου. Το κρύο ανέβαινε τώρα πάνω άπο τά γόνατά και, μετά στιγμή, κόπηκε η άναπνοή μου! Δεν κατάλαβα τίποτα άλλο...

Τό άλλο πρωί, με βρήκαν σκεπασμένο ως το λαιμό άπο το χιόνι. Άπο τότε δεν μπορούσα πια να κουνήσω τά πόδια μου.

Κι η Μαρούσκα; ρώτησα.

— Κι αυτή την βρήκαν καμιά διακοσιάρια μέτρα πιο κάτω άπο κεί που είχα πέσει. Άλλα δεν ζούσε πιά!

— Κι ο... Στέφανος; ρώτησα δειλά.

— Έπειτα άπο μία βδομάδα έφτασε ένα τηλεγράφημα στο δήμαρχο. Είχε σκοτωθεί με μία σφαίρα στην καρδιά την ήμερα που η Μαρούσκα τόν είδε στο όνειρό της... Μα φαίνεται πως την αγαπούσε πολύ τη Μαρούσκα, γιατί, άλλωστε, δεν θα γύριζε να την πάρει...

Ο Ίβαν έκαμε το σταυρό του και δεν είπα τίποτ' άλλο.

ΑΓΓΕΛΙΝΑ ΜΠΡΑΟΥΝ

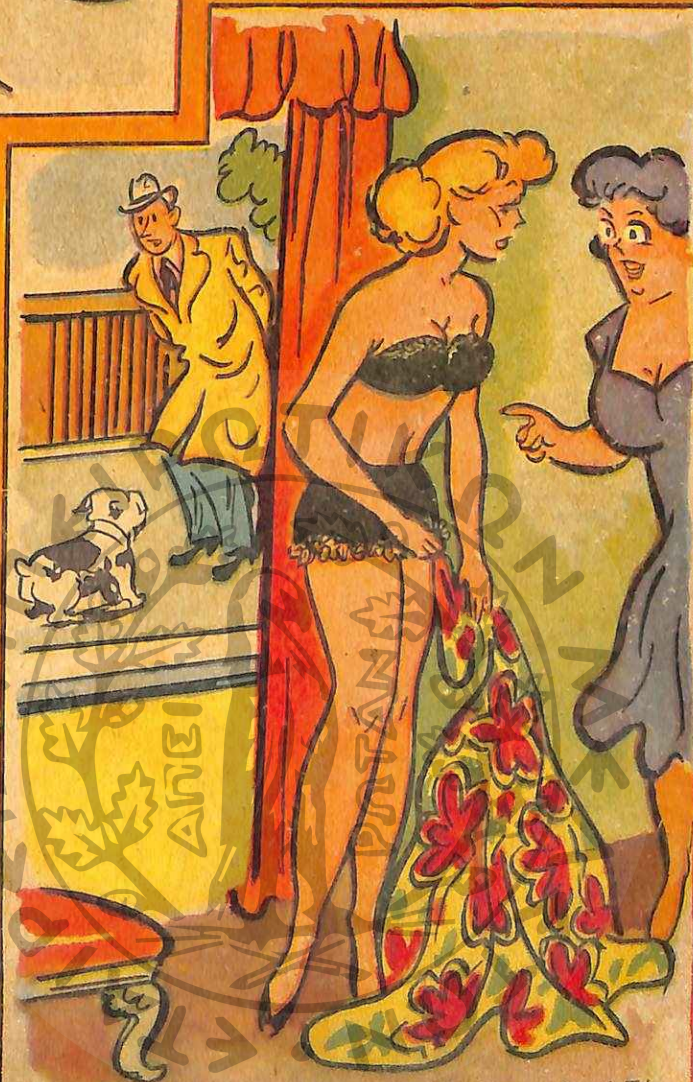
—Βρήκες τη λίρα, Ζαχαρία;...

Τὰ ἀκριβὰ εἶδ' γὰρ τὰ βάζετε
ψηλά, δεσποινίς! Ἐτσι εἶμαστε βέ-
βαιοι πὼς θὰ πουληθοῦν!

"Ουτεῖα φορολογουμένων!...

—Μπορεῖς νὰ εἶσαι βεβαία πὼς θὰ σὲ περιμένῃ ὁ Τό-
κης, χρυσή μου. Ὁ Ἄδων δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πᾶν βῆμα.